MARY HIGGINS CLARK

Autoare de mare succes, Mary Higgins Clark a publicat peste 30 de romane de suspans, dar şi nuvele, un roman istoric, o carte pentru copii şi chiar una de memorii. Cărţile ei s-au bucurat de ecranizări de succes şi au devenit bestselleruri internaţionale, fiind vândute în sute de milioane de exemplare.

Aflata la începutul unei cariere strălucite în Manhattan, Alexandra „Zan" Moreland, designer de interior talentat, încearcă să-şi refacă viaţa după tragedia răpirii fiului ei, Matthieu), în Central Park, La vârsta de trei ani. Doi ani mai târziu, în ziua în care Matthieu ar fi împlinit cinci ani, ies la lumină fotografii care par să o acuze de răpire a propriului copil. Suspectată de poliţie şi chiar de apropiaţi, Zan este cuprinsă de frică şi de disperare, ba chiar şi de îndoieli privind propria nevinovăţie. În acelaşi timp, descoperă cu groază că îi dispar bani din contul bancar şi că îi sunt utilizate cardurile de credit. Cineva se foloseşte de identitatea ei. Dar cine încearcă să-i distrugă viaţa şi, mai ales, de ce?

„Cititorii vor sta cu sufletul la gură până la ultima pagină.

MARY HIGGINS CLARK

Identitate furată

Traducere din limba engleză:
Dana Purgaru
Editura Litera
Bucureşti, 2014
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CLARK, MARY HIGGINS
Identitate furată
Ediţia originală a fost publicată de Simon & Schuster Inc.

În amintirea părintelui Joseph A. Kelly, S.J. 1931 – 2008

Întotdeauna era o sclipire în privirea acestui iezuit
Întotdeauna era un zâmbet pe faţa lui frumoasă
Întotdeauna sufletul său deborda de credinţă şi de compasiune
Era plămădit din aluatul sfinţilor.
Iar când raiul a avut nevoie de el
Creatorul l-a chemat acasă.

Capitolul I

Părintele Aiden O'Brien asculta confesiunile în capela Sf. Francisc din Assisi de pe West Thirty-first Street din Manhattan. Călugărul franciscan, în vârstă de şaptezeci şi opt de ani, era de acord cu modul alternativ în care se desfăşurau confesiunile, acela ca penitentul să stea în Camera de Reconciliere împreună cu el, în loc să îngenuncheze pe podeaua tare a confesionalului, unde identitatea celor doi era ascunsă de grilajul despărţitor.

Singurul moment în care simţea că noua metodă nu funcţiona era atunci când, stând faţă în faţă cu penitenţii, sesiza că aceştia nu se simţeau în largul lor să spună tot ce aveau pe suflet, aşa cum ar fi făcut-o pe întuneric.

Acest lucru se petrecea în acel moment, în acea după-amiază de martie, răcoroasă şi vântoasă. În primele două ore pe care le petrecuse în încăpere apăruseră numai două femei, enoriaşe fidele, ambele de optzeci şi ceva de ani, ale căror păcate – dacă existaseră vreodată unele – apuseseră de mult. În acea zi una dintre ele mărturisise că, pe când avea opt ani, îi spusese o minciună mamei sale: mâncase două prăjituri şi dăduse vina pe fratele ei pentru cea de-a doua.

În timp ce părintele Aiden îşi spunea rugăciunea Sfântului Rozariu până când venea momentul în care putea părăsi încăperea, uşa se deschise şi intră o femeie zveltă,

în jur de treizeci de ani. Cu o expresie nesigură, se îndreptă încet spre scaunul din faţa lui şi se aşeză cu un gest ezitant. Părul castaniu roşcat era purtat desfăcut, pe umeri. Costumul cu guler de blană era, evident, unul scump, la fel şi cizmele cu toc înalt. Singurele bijuterii pe care ea le purta erau cerceii de argint.

Părintele Aiden aşteptă calm. Apoi, după ce observă că tânăra femeie nu avea de gând să vorbească, o întrebă încurajator:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Nu ştiu cum să încep.

Tonul femeii era jos şi plăcut, netrădând niciun fel de accent.

— Nu puteţi să-mi spuneţi nimic din ce n-am mai auzit până acum, zise părintele Aiden cu blândeţe.

— Eu… începu femeia şi se opri după care cuvintele curseră grăbit. Am aflat despre o crimă pe care cineva plănuieşte să o comită şi nu o pot împiedica. Expresia de pe faţa ei era îngrozită, îşi duse mâinile la gură şi se ridică repede. Nu trebuia să vin aici, şopti. Apoi vocea îi tremură de emoţie şi continuă: Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit. Mărturisesc faptul că sunt complice la o fărădelege care e în desfăşurare şi la o crimă ce e pe cale să se petreacă foarte curând. Probabil că o să aflaţi despre ea la ştiri. Nu vreau să fiu părtaşă, dar e prea târziu s-o împiedic.

Se întoarse şi din cinci paşi mâna ei ajunse pe clanţa uşii.

— Aşteptaţi, strigă părintele Aiden încercând să se ridice în picioare. Vorbiţi cu mine. Vă pot ajuta.

Dar ea plecase.

„Era nebună?” se întrebă părintele Aiden. „Oare vorbise serios?” Şi dacă da, ce putea face el în această privinţă? „Dacă a spus adevărul, nu pot să fac nimic”, se

gândi el şi se aşeză din nou pe scaun. „Nu ştiu cine este şi nici unde locuieşte. Nu pot decât să sper că e nebună şi că întreg scenariul e un fel de fantezie. Dar dacă nu e nebună, ştia că sunt legat de jurământul de tăcere al confesionalului”.

E posibil ca la un moment dat să fi fost o catolică practicantă. Cuvintele pe care le folosise, „Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit” reprezentau modul în care un penitent îşi începe de obicei confesiunea.

Stătu singur câteva minute îndelungate. Când femeia ieşise, lumina verde de deasupra Camerei de Reconciliere se aprinsese automat, ceea ce însemna că oricine ar fi aşteptat afară ar fi fost liber să intre. Se trezi rugându-se fervent ca tânăra femeie să se întoarcă, dar acest lucru nu se întâmplă.

Trebuia să părăsească încăperea la ora şase. Trecuseră douăzeci de minute după această oră când se hotărî să renunţe să mai spere că ea se va întoarce. Într-un final, gândindu-se la greutatea anilor lui şi la povara spirituală pe care i-o conferea rolul de confesor, părintele Aiden îşi puse ambele mâini pe braţele scaunului şi se ridică încet, schimonosindu-se la junghiurile pe care le simţea în genunchii afectaţi de artrită. Scutură din cap şi se îndreptă spre uşă, dar se opri un moment în faţa scaunului pe care stătuse tânăra femeie.

„Nu era nebună”, îşi spuse cu tristeţe. „Nu pot decât să mă rog să aibă înţelepciunea să facă tot ceea ce îi dictează conştiinţa în cazul în care o crimă chiar e pe cale să fie comisă”.

Deschise uşa şi văzu două persoane care aprindeau lumânări în faţa statuii Sf. Jude în atriumul bisericii. Un bărbat îngenunche pe *predieu*\ cu faţa îngropată în palme. Părintele Aiden ezită şi se gândi dacă ar trebui să îl întrebe

pe vizitator dacă voia să meargă la confesional. Apoi îşi spuse că orele alocate ascultării confesiunilor se încheiaseră în urmă cu aproape jumătate de oră. Poate că acest oaspete doar se ruga pentru ceva sau mulţumea că i se împlinise o dorinţă. Altarul Sf. Antoniu era locul preferat de mulţi vizitatori.

Părintele Aiden traversă atriumul spre uşa ce ducea la pasajul către mănăstire. Nu simţi privirea intensă a bărbatului care nu se mai afla cufundat în rugăciune profundă, ci se întorsese, îşi ridicase ochelarii negri şi îi studia cu atenţie brâul de păr alb şi mersul încet.

„Ea a stat înăuntru mai puţin de un minut”, se gândi observatorul. „Cât de mult i-a spus bătrânului preot?” se întrebă el. „Îmi pot permite să risc să cred că nu a mărturisit nimic?”

Bărbatul auzi uşile exterioare deschizându-se şi apoi sunetul unor paşi care se apropiau. Îşi puse repede la loc ochelarii de soare şi îşi ridică gulerul impermeabilului. Aflase deja numele părintelui Aiden de pe uşă. „Ce să mă fac eu cu tine, părinte O’Brien?” se întrebă nervos în timp ce trecu pe lângă cei peste zece vizitatori care intrau în biserică.

Deocamdată nu avea un răspuns.

Ce nu ştia era că el, observatorul, era, la rândul lui, observat. Alvirah Meehan, în vârstă de şaizeci şi şase de ani, femeie de

1 Scaun special pentru rostirea în genunchi a rugăciunilor, în cultul catolic (n.tr.) serviciu devenită editorialist şi autor de succes după ce câştigase patruzeci de milioane de dolari la Loteria din New York, era şi ea acolo. Fusese la cumpărături în Piaţa Herald, şi înainte de a se întoarce acasă, în partea de sud a Central Park, străbătuse câteva străduţe ca să aprindă o lumânare în faţa altarului Sf. Antoniu şi să lase o donaţie pentru cei

amărâţi – tocmai primise un cec în urma drepturilor de autor pentru cartea ei de memorii, *De la compoturi la comploturi*.

Când îl văzu pe bărbatul care părea adâncit în rugăciune în faţa altarului, se duse mai întâi la statuia Sfintei Fecioare de la Lourdes. Câteva minute mai târziu, îl observă pe părintele Aiden, bătrânul ei prieten, ieşind din Camera de Reconciliere şi tocmai voia să se ducă la el ca să-l salute, dar, spre uimirea ei, bărbatul care părea atât de cufundat în rugăciune tresări dintr-odată şi îşi ridică ochelarii întunecaţi. Nu era nicio urmă de îndoială că se uita după părintele Aiden cum se îndrepta spre uşa ce ducea spre mănăstire.

Alvirah alungă repede gândul că poate omul dorise să îl roage pe părintele Aiden să-i asculte confesiunea. „L-a privit cu atenţie pe părinte”, se gândi ea după ce îl urmări cum îşi lasă ochelarii înapoi pe ochi şi îşi ridică gulerul hainei. Îşi scoase şi ea ochelarii pentru că el era prea departe ca să-l vadă clar. Din depărtare i se păru că avea cam un metru optzeci înălţime. Faţa era în umbră, dar îşi putu da seama că era genul slăbănog. Impresia ei, când trecuse pe lângă el în drum către statuie, fusese că nu avea niciun fir alb în părul brunet. Atunci el avea faţa ascunsă în palme.

„Cine ştie ce-o fi în capul unor oameni?” se întrebă Alvirah în timp ce-l privea pe străinul care se îndrepta grăbit spre cea mai apropiată ieşire. „Dar orice ar fi avut de zis Sf. Antoniu, a făcut-o foarte repede când părintele Aiden a ieşit din Camera de Reconciliere”.

Capitolul 2

„E 22 martie. Dacă ar mai fi trăit, Matthew al meu ar fi împlinit astăzi cinci ani”, se gândi Zan Moreland. Deschise ochii şi rămase întinsă vreme îndelungată, ştergându-şi lacrimile care îi udau deseori faţa şi perna în

timpul nopţii. Se uită la ceasul de pe bufet. Era ora şapte şi un sfert dimineaţa. Dormise aproape opt ore. Motivul, desigur, era că atunci când se băga în pat lua câte un somnifer, un lux pe care nu şi-l permitea de obicei. Dar apropierea aniversării lui o făcuse să nu mai poată închide ochii în ultima săptămână.

Revăzu fragmente din visul pe care tocmai îl avusese, în care îl căutase pe Matthew. De data asta fusese din nou în Central Park. Îl căutase, îl chemase, îl rugase să răspundă… Jocul lui preferat fusese „De-a v-aţi ascunselea”. În vis ea îşi spunea că, de fapt, el nu lipsea. Că doar se ascundea.

Dar el chiar lipsea.

„Dacă mi-aş fi anulat întâlnirea din ziua aceea…”, se gândi Zan pentru a mia oară. Tiffany Shields, dădaca, recunoscuse că în timp ce Matthew dormea, îi poziţionase căruciorul astfel încât să nu îi vină soarele în ochi, aşezase o păturică pe iarbă şi adormise. Când se trezise, îşi dăduse seama că el nu se mai afla în cărucior.

O martoră mai în vârstă sunase la poliţie după ce citise ştirea despre copilaşul dat dispărut. Spusese că ea şi soţul ei îşi plimbau câinele prin parc şi că observaseră căruciorul gol cu aproape o jumătate de oră înainte ca dădaca să îl verifice. „La acea vreme nu am crezut că e un lucru important”, spusese martora cu un toţi supărat şi iritat. „Am crezut că cineva, poate mama, luase copilul la joacă. Nu mi-a trecut prin cap că tânăra aceea ar fi trebuit să aibă grijă de el, pentru că dormea buştean”.

De asemenea, Tiffany mai recunoscuse că din moment ce Matthew dormea când plecaseră din apartament, nu se mai obosise să îi lege hamul.

„Oare se dăduse singur jos sau cineva observase că e singur şi îl luase de mânuţă?” se întrebă Zan. Întrebarea suna deja retoric după atâtea repetări. „Sunt răpitori care

umblă pe străzi… Te rog, Doamne, fă în aşa fel încât să nu se fi întâmplat una ca asta!”

Poza lui Matthew fusese în ziarele din toată ţara şi pe internet. „M-am rugat să fi fost luat de o persoană singură căreia îi fusese frică să recunoască, dar care într-un final avea să mărturisească sau să îl lase într-un loc sigur unde să poată fi găsit”, îşi spuse Zan. Dar după aproape doi ani nu exista nici măcar un singur indiciu despre locul unde ar putea fi. „Până acum probabil că m-a şi uitat”.

Se ridică încet şi îşi îndreptă părul lung, arămiu, care îi cădea pe umeri. Deşi făcea exerciţii fizice regulate, corpul ei zvelt îi păru înţepenit şi o durea. Încordarea era de vină, după părerea medicului. „Eşti încordată non-stop”, îi spusese el.

Îşi puse picioarele pe podea, se întinse şi se ridică, apoi se duse la fereastră şi o închise după ce absorbi priveliştea de dimineaţă în care apăreau Statuia Libertăţii şi portul din New York. Această imagine o determinase să subînchirieze acel apartament la şase luni după ce Matthew dispăruse. Simţise nevoia de a se îndepărta de clădirea de pe East Eighty-sixth Street unde în camera goală pătuţul şi jucăriile lui erau ca nişte săgeţi care îi pătrundeau în inimă în fiecare zi.

Atunci îşi dăduse seama că trebuia să aibă o fărâmă de normalitate în viaţa ei şi îşi canalizase energia spre o mică afacere de design interior pe care o începuse când ea şi Ted se despărţiseră. Fuseseră împreună o perioadă atât de scurtă încât ea nici măcar nu ştia că era însărcinată când se despărţiseră.

Înainte de a se căsători cu Ted Carpenter ocupase postul de asistent-şef la faimoasa firmă de design Bartley Longe. Pe atunci era recunoscută drept una dintre cele mai strălucitoare speranţe din domeniu.

Un critic care ştia că Bartley lăsase un proiect întreg

pe mâinile ei în timp ce plecase într-o vacanţă prelungită scrisese despre abilitatea ei uimitoare de a combina stofele, culorile şi mobilierul ca să creeze o casă care reflectau gustul şi stilul de viaţă ale proprietarului.

După ce Zan închise fereastra se grăbi spre baie. Îi plăcea să doarmă într-o cameră răcoroasă, dar tricoul ei lung nu îi oferea niciun fel de protecţie împotriva curentului. Făcuse în aşa fel încât să aibă un program încărcat în acea zi. Se întinse spre vechiul halat pe care Ted nu-l putuse suferi, despre care ea îi spusese în glumă că era păturica ei de bebeluş. Devenise un simbol. După ce se dădea jos din pat în camera îngheţată se simţea încălzită şi confortabil imediat ce îşi punea halatul. De la rece la cald; de la golită la preaplină; Matthew dispărut; Matthew găsit; Matthew în braţele ei, acasă cu ea. Lui Matthew îi plăcuse să se cuibărească în halat împreună cu ea.

„Dar se terminase cu ascunsul”, îşi spuse reţinându-şi lacrimile în timp ce înnoda cordonul halatului şi îşi vârî picioarele în papuci. Dacă Matthew s-a dat singur jos din cărucior oare asta încercase, să se joace? Dar un copil nesupravegheat ar fi trebuit să fie văzut de mulţi oameni. Cât durase oare până când cineva l-a luat de mână şi a dispărut cu el? Fusese o zi neobişnuit de caldă pentru luna iunie, iar parcul era plin de copii. „Nu îţi aduce aminte de asta”, se avertiză Zan în timp ce străbătea holul ce ducea spre bucătărie şi se îndreptă direct spre filtrul de cafea. Era programat să pornească la ora şapte, iar recipientul era deja plin. Îşi turnă o cană şi se întinse spre frigider după laptele degresat şi recipientul cu fructe mixte pe care îl cumpărase de la magazin. Dar se răzgândi şi renunţă la fructe. „Doar cafea”, îşi spuse. „E tot ce îmi doresc acum. Ştiu că ar trebui să mănânc mai mult, dar nu am de gând să încep azi”.

În timp ce îşi sorbea cafeaua, recapitulă în gând programul zilei. După ce avea să treacă pe la birou, trebuia să se întâlnească cu arhitectul unui uimitor bloc-turn de locuinţe de lângă râul Hudson ca să discute despre decorarea a trei apartamente-model pentru el, ceea ce urma să fie un mare succes dacă reuşea să obţină contractul.

Principala concurenţă va veni din partea vechiului ei angajator, Bartley, despre care ştia că regreta amarnic faptul că ea îşi deschisese propria afacere în loc să se întoarcă să lucreze pentru el. „Poate că m-ai învăţat multe, dar, Doamne, nu aş vrea să mai am de-a face cu temperamentul tău îngrozitor”, îşi spuse Zan. „Ca să nu mai pomenesc de felul în care te-ai dat la mine”.

Îşi reprimă amintirea acelei zile jenante când avusese o cădere nervoasă în biroul lui Bartley. Duse cana de cafea în baie.

O lăsă pe masa de machiaj şi se îndreptă spre cabina de duş. Apa fierbinte îndepărtă o parte din încordarea din muşchi, şi după ce îşi turnă şampon pe păr, îşi masă scalpul cu putere cu buricele degetelor. „O altă tehnică pentru reducerea stresului”, îşi spuse ironic. „De fapt, există un singur mod în care pot reduce stresul”.

„Nu te duce acolo”, se avertiză din nou. După ce se zvântă cu prosopul grăbi ritmul – îşi uscă repede părul apoi, din nou în halat, îşi dădu cu rimel şi luciu de buze, singurul ei machiaj. „Matthew are ochii lui Ted, acea superbă nuanţă de căprui-închis”, se gândi. „Obişnuiam să-i cânt melodia aceea, *Frumoşii ochi căprui*. Părul lui era foarte deschis la culoare, dar cred că începea să capete tonuri de roşcat. Mă întreb dacă va avea părul roşcat strălucitor aşa cum l-am avut eu când eram copil. Nu-l puteam suporta. Îi spusesem mamei că arătam ca

personajul din *Anne of Green Gables*[1], slăbănoagă şi cu acea podoabă capilară îngrozitoare, de culoarea morcovului. Dar în cazul lui ar arăta adorabil".

Mama lui Anne îi explicase că, atunci când va creşte, corpul i se va împlini, iar părul se va închide puţin la culoare şi va căpăta o nuanţă arămie. „Mama obişnuia să-mi spună în glumă Green Gables Annie", se gândi Zan. Un lucru în plus de care nu voia să-şi amintească.

Ted insistase să ia masa împreună în acea seară, doar ei doi. „Melissa cu siguranţă va înţelege", spusese el când îi telefonase. „Vreau să îmi aduc aminte de băieţelul nostru cu singura persoană care înţelege ce simt azi, de ziua lui. Te rog, Zan".

Urmau să se întâlnească la Four Seasons la ora şapte şi jumătate seara. Singura neplăcere a faptului că locuia în Battery Park City erau blocajele din trafic spre şi dinspre centru, se gândi Zan. „Nu vreau să mai vin aici ca să mă schimb şi nu vreau nici să car cu mine la birou încă o ţinută. O să mă îmbrac în costumul negru cu guler de blană. Este destul de arătos pentru diseară".

Cincisprezece minute mai târziu ieşea în stradă – o tânără în vârstă de treizeci şi doi de ani, înaltă, zveltă, îmbrăcată într-un costum negru, cu guler de blană, cu cizme cu toc înalt, cu ochelari de soare cu lentile întunecate, cu geanta de firmă ce se purta de obicei pe umăr, dar pe care ea o ţinea în mână şi cu părul arămiu desfăcut fluturând pe umeri în ritmul paşilor când coborî de pe trotuar ca să oprească un taxi.

Capitolul 3

În timpul cinei, Alvirah îi povestise lui Willy despre felul amuzant în care tipul acela se uitase la prietenul ei, părintele Aiden, când ieşea din Camera de Reconciliere,

---

1 Film de televiziune din 1985, bazat pe romanul cu acelaşi nume scris de Lucy Maud Montgomery, publicat în 1908 (n.tr.)

iar la micul dejun aduse din nou vorba despre asta.

— L-am visat pe tipul acela azi-noapte, Willy, zise ea, şi ăsta nu e un semn bun. Când visez pe cineva, de obicei înseamnă că o să fie probleme.

Încă în halate, stăteau confortabil la masa rotundă din sufragerie în apartamentul din sudul Central Park. Afară, după cum îi spusese deja lui Willy, era o zi tipică de martie, rece şi vijelioasă. Vântul zguduia mobilierul de pe balcon şi puteau observa că parcul de vizavi era aproape gol.

Willy se uită cu afecţiune pe deasupra mesei la soţia sa cu care era împreună de patruzeci şi cinci de ani. De multe ori era comparat cu legendarul Speaker al Camerei Reprezentanţilor, Tip O'Neill[2], deoarece era un bărbat solid, cu părul alb şi, aşa cum Alvirah spunea, avea cei mai albaştri ochi din lume.

În ochii săi afectuoşi, Alvirah era frumoasă. El nu observa că, oricât de mult se străduia, ea nu reuşea să scape de cele circa şapte kilograme în plus. Nici că la numai o săptămână după ce îşi vopsise părul, rădăcinile gri deveniseră din nou vizibile în părul care, mulţumită lui Dale din Londra, era acum castaniu-roşcat.

În trecut, înainte să câştige la loterie, când îşi vopsea singură părul în chiuveta din baie din vechiul apartament din Queens, avusese o nuanţă de roşu-portocaliu, asemănătoare flăcărilor.

— Iubito, din ce mi-ai spus, tipul acela probabil că încerca să-şi facă puţin curaj să se ducă la confesiune. Şi apoi, când l-a văzut pe părintele Aiden ieşind, încerca să se decidă dacă să se ducă după el.

Alvirah scuturăă din cap.

— E mai mult de atât, spuse ea în timp ce se întinse

---

2 Thomas Phillip O'Neill a fost speaker al Camerei Reprezentanţilor SUA, între anii 1977 şi 1987. (n.tr.)

spre ceainic şi îşi turnă a doua ceaşcă, iar expresia i se schimbă. Ştii că azi e ziua micuţului Matthew? Ar fi împlinit cinci ani.

— Împlineşte cinci ani, o corectă Willy. Alvirah, şi eu am intuiţie. Sunt convins că micuţul este bine, pe undeva.

— Vorbim despre Matthew de parcă l-am cunoaşte, oftă Alvirah şi-şi puse o pastilă de zaharină în ceaşcă.

— Mă simt ca şi cum chiar l-am cunoaşte, zise Willy sobru.

Rămaseră tăcuţi o vreme, în timp ce îşi amintiră cum în urmă cu aproape doi ani, după ce editorialul lui Alvirah despre copilul dispărut în *New York Globe* fusese postat pe internet, Alexandra Moreland o sunase.

— Doamnă Meehan, zise ea, nu vă pot spune cât de mult apreciem, eu şi Ted, ceea ce aţi scris. Dacă Matthew a fost luat de cineva care îşi dorea cu disperare un copil, aţi inclus în acel articol cât de disperaţi suntem şi noi să-l recuperăm. Sugestiile pe care le-aţi făcut, despre cum poate făptaşul să-l lase într-un loc sigur şi să evite astfel să fie recunoscut de camerele de securitate, ar putea să conteze foarte mult.

Alvirah fusese foarte afectată de situaţia ei.

— Willy, sărmana fată este doar un copil, singură la părinţi, şi-a pierdut atât mama, cât şi tatăl când maşina lor a suferit un accident când se duceau să o ia de la Aeroportul din Roma. Apoi s-a despărţit de soţul ei înainte să-şi dea seama că e însărcinată, iar acum băieţelul ei a dispărut. Sunt sigură că este în punctul în care pur şi simplu nu mai are pentru ce să se trezească dimineaţa. I-am zis că dacă o să vrea vreodată să stea de vorbă cu cineva, poate să mă sune, dar ştiu că nu o s-o facă.

Dar imediat după aceea Alvirah citise pe pagina şase din *Post* că Zan Moreland, femeia urmărită de ghinion, se întorsese la serviciu, cu normă întreagă, la firma ei de

interior, Moreland Interiors, aflată pe East Fifty-eighth Street. Alvirah îl informase imediat pe Willy că apartamentul lor trebuia să fie renovat.

— Nu cred că arată aşa de rău, spuse Willy.

— Nu e rău, Willy, dar l-am cumpărat deja mobilat în urmă cu şase ani şi, sinceră să fiu, a fi înconjurată numai de lucruri albe – draperii, covoare, mobilă – mă face să mă simt uneori ca şi cum aş trăi într-o bezea. E păcat să cheltuim banii, dar cred că în acest caz am proceda foarte corect.

Ca urmare, nu numai că îşi transformaseră apartamentul, ci se împrieteniseră cu Alexandra „Zan" Moreland. Acum Zan îşi suna regulat familia-surogat şi îi vizita frecvent.

— Ai întrebat-o pe Zan dacă vine la cină diseară? întrebă Willy. Cred că e o zi cumplită pentru ea.

— Am întrebat-o, răspunse Alvirah, şi la început a fost de acord. Apoi a sunat şi mi-a spus că nu mai poate pentru că fostul ei soţ vrea să fie împreună şi nu a putut să-l refuze. Se întâlnesc diseară la Four Seasons.

— Înţeleg, cei doi şi-ar putea oferi sprijin reciproc acum, de ziua lui Matthew.

— Pe de altă parte, este un loc destul de populat, iar Zan e prea dură cu ea şi nu o să îşi lase emoţiile la vedere. Când vorbeşte despre Matthew mi-aş dori să plângă din când în când, dar nu o face niciodată, nici măcar de faţă cu noi.

— Pun pariu că sunt multe nopţi în care plânge până adoarme, zise Willy. Şi sunt de acord că nu o să îi facă niciun bine să fie împreună cu fostul soţ în seara asta. Ne-a spus că e sigură că niciodată Carpenter nu o să uite că ea l-a lăsat pe Matthew în grija unei dădace atât de tinere. Sper că nu o să aducă din nou subiectul în discuţie de ziua lui Matthew.

— Este – sau a fost – tatăl lui Matthew, zise Alvirah şi apoi adăugă mai mult pentru ea decât pentru Willy: Din tot ce am citit, într-o astfel de situaţie, chiar dacă nu este prezent, un părinte îşi asumă vina pentru întreaga situaţie, fie că a angajat o dădacă neglijentă, fie că nu a stat acasă, deşi ar fi vrut să facă acest lucru în acea zi. Willy, întotdeauna apare sentimentul devină, în special când un copil e dat dispărut, şi mă rog la Dumnezeu ca Ted Carpenter să nu bea mai mult decât trebuie şi să nu se ia de Zan diseară pe tema asta.

— Nu vorbi cu păcat, iubito, o atenţiona Willy.

— Ştiu la ce te referi, zise Alvirah şi se hotărî să se întindă totuşi după a doua jumătate de chiflă. Dar, Willy, ştii că e adevărat că atunci când simt că se apropie un necaz întotdeauna se întâmplă aşa. Şi ştiu, ştiu pur şi simplu, oricât de imposibil pare, că Zan o va păţi mai rău.

Capitolul 4

Edward „Ted” Carpenter îl salută pe recepţioner printr-o mişcare a capului, fără să-i vorbească, şi îşi continuă drumul prin holul de primire a firmei sale situate la etajul treisprezece al unei clădiri de pe West Forty-sixth Street. Pereţii încăperii erau plini cu poze ale celebrităţilor care îi erau sau îi fuseseră cliente în ultimii cincisprezece ani. Toate aveau autografe pentru el. De obicei făcea la stânga spre camera principală unde lucrau zece asistenţi publicitari. Dar în acea dimineaţă se îndreptă direct spre biroul său.

Îşi avertizase secretara, Rita Moran, să nu cumva să pomenească ceva despre ziua de naştere a fiului lui şi să nu aducă niciun ziar la muncă. Dar când se apropie de biroul ei, Rita era atât de absorbită de un articol de pe internet încât nici măcar nu îl văzu când se aşeză în dreptul ei lângă computer. Avea o poză cu Matthew pe ecran. Când îl simţi în sfârşit pe Ted, ridică privirea. Faţa îi

deveni stacojie când el se aplecă spre ea, îi luă mouse-ul şi îi închise computerul. Cu mişcări rapide intră în birou şi îşi scoase haina. Dar înainte să o agaţe în cuier se duse la birou şi se uită la poza înrămată a fiului lui. Fusese făcută la ziua lui Matthew. „Chiar şi atunci semăna cu mine, se gândi Ted. Cu fruntea lui înaltă şi ochii căprui-închis nu e nicio îndoială că e fiul meu. Când va creşte probabil că o să arate ca mine”. Supărat, întoarse rama cu faţa în jos apoi se duse la dulap şi îşi agăţă haina. Deoarece urma să se vadă cu Zan la Four Seasons, alesese un costum albastru-închis în locul ţinutei lui preferate, adică geacă sport şi pantaloni comozi.

La cina din seara precedentă, cea mai importantă clientă a lui, vedeta rock Melissa Knight, fusese în mod evident supărată că el nu avea cum să o însoţească în acea zi la un eveniment.

— Ai întâlnire cu fosta, spusese ea pe un ton sugestiv şi afectat.

Nu-şi putea permite să o contrazică pe Melissa. Primele trei albume atinseseră vânzări de peste un milion de exemplare şi, mulţumită ei, şi alte celebrităţi semnaseră contracte cu firma lui de relaţii publice. Din păcate, pe parcursul colaborării dintre ei, Melissa se îndrăgostise de el, sau cel puţin aşa credea.

— Ştii care sunt planurile mele, prinţesă, îi spusese el, încercând să menţină un ton calm şi apoi adăugă cu o amărăciune în glas pe care nu o putu ascunde: Şi în mod sigur înţelegi de ce mă văd cu mama fiului meu când el împlineşte cinci ani.

Melissa devenise plină de remuşcări instantaneu.

— Îmi pare rău, Ted. Chiar îmi pare rău. Bineînţeles că ştiu de ce te întâlneşti cu ea. Doar că…

Amintirea acelei discuţii era iritantă. Suspiciunea Melissei, că el era încă îndrăgostit de Zan, plana mereu

asupra lor, o gelozie constantă care o făcea să explodeze cu regularitate. Şi devenea din ce în ce mai rău. „Eu şi Zan ne-am despărţit pentru că ea a spus că mariajul nostru a fost doar o reacţie emoţională la moartea subită a părinţilor ei”, îşi spuse el. „Nici măcar nu ştia că era însărcinată când ne-am separat. Asta a fost acum mai bine de cinci ani. Ce motiv ar avea Melissa să se supere? Nu îmi permit să o las să mă enerveze. Dacă va pleca se va alege praful de acest loc. Îşi va lua toţi prietenii cu ea, adică cei mai profitabili clienţi pe care îi avem. Dacă nu aş fi cumpărat nenorocita asta de clădire… Ce-o fi fost în capul meu?”

Spăsită, Rita aduse poşta de dimineaţă.

— Contabilul Melissei este de vis, spuse ea încercând să zâmbească. Cecul lunar şi toate cheltuielile au sosit în dimineaţa asta chiar la ţanc. Nu-i aşa că ar fi frumos ca toţi clienţii noştri să fie aşa?

— Sigur că da, răspunse Ted cordial, ştiind că Rita era afectată din cauza lipsei lui de tact din acea dimineaţă.

— Iar contabilul ei a scris şi un bilet în care îţi spune să te aştepţi la un telefon de la Jaime-boy. Tocmai şi-a concediat firma de PR, iar Melissa te-a recomandat pe tine. Ar fi încă un client excelent pentru noi.

Ted simţi o căldură sinceră, acum că privea faţa preocupată a Ritei. Fusese alături de el în fiecare zi din ultimii cincisprezece ani, încă de când, tânăr şi încrezător, îşi deschisese propria firmă de PR, la numai douăzeci şi trei de ani. Ea fusese la botezul lui Matthew şi la primele lui trei aniversări ale zilei de naştere. Având aproape cincizeci de ani, fără copii şi măritată cu un profesor liniştit, ea adora frenezia muncii cu clienţii celebri şi fusese fascinată când el îl adusese pe Matthew într-o zi la birou.

— Rita, zise Ted. Ştiu că îţi aminteşti că e ziua lui

Matthew azi şi ştiu că te-ai rugat ca el să se întoarcă acasă. Acum roagă-te ca peste un an să sărbătorim următoarea aniversare împreună cu el.

— O, Ted, aşa voi face, spuse Rita cu înflăcărare.

Când ea ieşi, Ted rămase cu privirea aţintită câteva minute la uşă, apoi se întinse spre telefon oftând. Era sigur că menajera Melissei va răspunde şi va prelua mesajul. Fuseseră împreună, pe covorul roşu, la o premieră cinematografică în seara precedentă, iar Melissa obişnuia să doarmă mai mult. Dar răspunse de la primul apel.

— Ted.

Faptul că numele lui şi numărul de telefon apăruseră pe telefonul ei încă îl lua prin surprindere. „Nu am avut parte de astfel de lucruri când am crescut în Wisconsin”, îşi spuse el, „dar probabil că nici în New York nu erau pe vremea aceea”. Se strădui ca vocea lui să capete un ton vesel când o salută:

— Bună dimineaţa, Melissa, regina inimilor.

— Ted, am bănuit că o să fii prea ocupat cu planurile pentru întâlnirea de diseară şi că nici măcar nu o să te gândeşti să mă suni azi.

Ca de obicei, tonul ei era îmbufnat.

Ted rezistă tentaţiei de a-i închide telefonul. În schimb, cu vocea calmă pe care o folosea când cel mai valoros client al lui era atât imposibil, cât şi insensibil, zise:

— Cina cu fosta mea soţie nu o să dureze mai mult de două ore. Asta înseamnă că o să plec de la Four Seasons pe la nouă şi jumătate. Poţi să mă strecori şi pe mine în agendă la zece fără un sfert?

Două minute mai târziu, după ce se asigurase că se afla din nou în graţiile Melissei, închise telefonul şi îşi puse capul în palme. „O, Doamne, de ce trebuie să o suport?”

Capitolul 5

Zan deschise uşa de la biroul micuţ din Centrul de Design, cu revistele la subsuoară. Îşi promisese că va evita orice referire la Matthew care ar putea fi în mass-media. Dar când trecuse pe lângă chioşcul de ziare nu se putuse abţine să nu cumpere două reviste săptămânale despre celebrităţi, în care erau cele mai multe şanse să existe continuări ale cazului. Cu un an în urmă, de ziua lui Matthew, ambele avuseseră articole mari despre răpirea lui.

Săptămâna anterioară cineva o fotografiase când mergea la un restaurant din apropierea casei din Battery Park City. Conştientiza cu tristeţe că va fi probabil folosită în vreun articol de senzaţie care va repune pe tapet răpirea lui Matthew.

Dintr-un gest reflex, Zan aprinse lumina şi privi decorul familiar din biroul ei – câteva baloturi de stofă rezemate de pereţii albi, mostre de covoare împrăştiate pe jos şi rafturi pline cu tomuri grele cu eşantioane de ţesături.

Când se despărţise de Ted, pornise pe cont propriu în aventura ei ca designer de interior, în acel birou micuţ şi, în timp ce clienţii mulţumiţi îi trimiteau referinţe, ea alesese să păstreze lucrurile la fel. Biroul vechi, cu trei scaune în stil eduardian care îl înconjurau, era îndeajuns de mare ca ea s-a schiţeze desenele potrivite pentru case şi încăperi şi să aştearnă pe hârtie sugestiile de combinaţii de culori spre aprobarea unui client.

În acea încăpere reuşea, uneori, să nu se gândească la Matthew câteva ore bune şi astfel obliga durerea profundă şi neliniştită să se retragă în subconştient. Însă ştia că în acea zi acest lucru nu avea să se întâmple.

În spate, se găseau un oficiu cu un computer, dosare, o măsuţă pentru nelipsitul filtru de cafea şi un frigider mic. Dulapul pentru haine se afla vizavi de toaletă. Josh Green,

asistentul ei, observase cu o ironică acurateţe faptul că toaleta era la fel de mare ca dulapul. Se opusese sugestiilor lui Josh de a închiria spaţiul de alături când acesta devenise disponibil. Voia să îşi menţină cheltuielile la minimum. Astfel putea să angajeze încă o agenţie de detectivi particulari specializată în găsirea copiilor pierduţi ca să îl caute pe Matthew. Cheltuise tot ce mai rămăsese din banii pe care îi primise din modesta asigurare de viaţă a părinţilor ei în primul an de după dispariţia lui Matthew pe investigatori şi aşa-zişi clarvăzători, însă niciunul dintre ei nu găsise nici cea mai mică dovadă care ar fi putut duce la el.

Îşi atârnă haina în cuier. Blana de la guler îi aduse aminte că avea să se vadă cu Ted în acea seară, la cină. „Oare lui de ce îi mai păsa?" se întrebă nerăbdătoare. „Dă vina pe mine că am lăsat-o pe Tiffany Shields să îl ducă pe Matthew în parc. Dar l-a ubit nebuneşte, şi oricât de mult ar arunca vina pe ea nu ar putea egala vina şi remuşcările pe care ea însăşi le poartă pe umeri".

Ca să scape de astfel de gânduri, deschise revistele de scandal şi le răsfoi repede. Aşa cum bănuise, una dintre ele conţinea poza lui Matthew care fusese dată publicităţii când el dispăruse. Titlul spunea: „Oare Matthew Carpenter trăieşte şi sărbătoreşte a cincea aniversare?" Articolul se încheia cu o declaraţie pe care Ted o făcuse în ziua în care Matthew dispăruse, o avertizare adresată părinţilor să nu-şi lase copiii cu dădace tinere. Zan rupse pagina, o împături şi aruncă ambele reviste în coşul de gunoi. Se întrebă de ce îi trecuse prin cap să caute un astfel de articol, apoi se duse la birou şi se aşeză pe scaun.

Pentru a suta oară în ultimele câteva săptămâni derulă planşele pe care trebuia să le trimită lui Kevin Wilson, arhitect şi coproprietar al blocului de apartamente, de treizeci şi patru de etaje, care domina noua promenadă

ce se întindea pe malul vestic al râului Hudson. Dacă obţinea comanda să mobileze trei apartamente-model, acest lucru nu ar fi fost numai o reuşită majoră pentru ea, ci şi prima ei victorie asupra lui Bartley Longe. 24

Încă nu putea să accepte că angajatorul ei, care o apreciase atât de mult când îi era asistentă, se dăduse în mod atât de grosolan la ea. Când începuse să lucreze pentru el, în urmă cu nouă ani, imediat după ce absolvise Institutul de Tehnologia Modei, acceptase cu entuziasm programul solicitant şi îi suportase temperamentul volatil deoarece ştia că avea ce învăţa de la el. Divorţat, în jur de patruzeci de ani, Bartley era capricios şi fusese întotdeauna dificil, dar abia după ce îşi îndreptase atenţia asupra ei şi ea îi dăduse de înţeles în mod clar că nu era interesată de o relaţie, începuse să îi facă viaţa un coşmar cu sarcasmul lui înţepător şi criticile nesfârşite. „Am tot amânat să mă duc să îi văd pe mama şi pe tata care locuiau la Roma, îşi spuse Zan. Bartley s-ar fi enervat dacă aş fi zis că aveam nevoie de câteva săptămâni libere. Am amânat călătoria aceea şase luni. Şi apoi, când în sfârşit i-am spus că plec, fie că îi convenea, fie că nu, a fost prea târziu”. Ea se afla pe aeroportul din Roma când maşina cu care tatăl ei venea să o ia intrase într-un copac, ceea ce dusese la moartea instantanee a lui şi a mamei ei. Autopsia scosese la iveală faptul că tatăl ei suferise un atac de cord la volan. „Nu te gândi la ei azi”, se atenţionă ea. „Concentrează-te pe apartamentele-model. Bartley va trimite şi el planurile lui. Ştiu cum gândeşte. O să îl bat cu propriile lui arme”.

Fără îndoială, Bartley crease atât desene tradiţionale, cât şi un decor ultramodern şi unul care combina elemente din ambele. Îşi impuse să se concentreze să găsească un mod mai bun în care putea îmbunătăţi schiţele şi mostrele de culoare pe care le va prezenta. De parcă ar fi contat. De

parcă mai conta ceva cu excepţia lui Matthew.

Auzi cheia răsucindu-se în yală. Venise Josh. Asistentul ei era şi el absolvent al Institutului de Tehnologia Modei. Avea douăzeci şi cinci de ani, era deştept şi arăta mai degrabă ca un student decât ca un talentat designer de interior. Josh devenise un fel de frate mai mic al ei. Fusese de un oarecare ajutor că nu se cunoşteau când dispăruse Matthew. Cumva, ea şi Josh se potriviseră.

Dar în acea zi expresia lui o făcu pe Zan să îşi dea seama că îngrijorarea pe care o vedea pe chipul lui era diferită. Josh vorbi fără să salute:

— Zan, am rămas aseară mai mult ca să termin declaraţiile lunare. Nu am vrut să te sun deoarece mi-ai spus că o să iei un somnifer. Dar, Zan, de ce ai cumpărat un bilet doar dus spre Buenos Aires pentru miercurea viitoare?

Capitolul 6

Băieţelul auzi sunetul unei maşini care se apropia pe alee chiar înaintea lui Glory. Într-o clipă alunecă de pe scaunul de la masa unde servea micul dejun şi alergă pe hol până la dulapul mare unde ştia că trebuie să stea „ca un şoricel” până când Glory venea la el.

Nu îl deranja. Glory îi spusese că era un joc pentru siguranţa lui. Era o lumină pe podeaua dulapului şi o saltea de cauciuc îndeajuns de mare ca el să se poată întinde pe ea şi să adoarmă dacă era obosit. Avea perne şi o pătură. Când era acolo, îi spusese Glory, se putea preface că era pirat şi că naviga pe ocean. Sau putea să citească una dintre cărţile lui. Erau multe cărţi în dulap. Singurul lucru pe care nu avea voie să-l facă vreodată era să scoată vreun sunet. Ştia întotdeauna când Glory urma să plece şi să îl lase singur pentru că îl punea să se ducă la baie chiar dacă el nu avea nevoie şi apoi îi lăsa o sticlă în dulap în

care el să se uşureze. Şi îi mai lăsa un sandviş, prăjituri, apă şi o cutie de Pepsi.

Aşa fusese şi în celelalte case. Glory îi amenaja mereu un loc în care să se ascundă şi apoi îi punea acolo câteva jucării, maşinuţe, puzzle-uri, cărţi, creioane şi pixuri. Chiar dacă nu se juca împreună cu alţi copii, Glory îi spusese că avea să fie mai deştept decât toţi.

— Citeşti mai bine decât majoritatea copiilor de şapte ani, Matty. Eşti foarte deştept. Şi asta datorită mie. Eşti foarte norocos.

La început, nu se simţise deloc norocos. Visa că e înfăşurat în halatul cald şi pufos împreună cu mama lui. După o vreme nu îşi mai putea aminti cu exactitate faţa ei, dar încă simţea senzaţia pe care o avea când ea îl îmbrăţişa. Şi atunci începea să plângă. La un moment dat visele au încetat. Apoi, Glory a adus un săpun, iar el şi-a spălat mâinile înainte de a se duce la culcare, iar visul revenise datorită senzaţiei avute de la mirosul săpunului – era mirosul mamei. Şi atunci şi-a adus din nou aminte numele ei şi chiar de sentimentul pe care îl trăia când era înfăşurat cu ea în halat. Dimineaţa luase săpunul, îl dusese în camera lui şi îl pusese sub pernă. Când Glory îl întrebase de ce o făcuse el îi spusese adevărul, iar ea nu se opusese.

Odată a vrut să se joace şi să se ascundă de Glory, dar nu mai făcea aşa ceva de atunci. Glory alergase în sus şi în jos pe scară strigându-l. Era cu adevărat supărată când îl găsise într-un final în spatele canapelei. Îşi fluturase pumnul în dreptul feţei lui şi îi spusese că niciodată, niciodată să nu mai facă aşa ceva. Expresia ei era atât de supărată încât el se speriase foarte tare.

Singura dată când vedea alţi oameni era când mergeau cu maşina, dar asta se întâmpla numai noaptea. Nu stăteau mult într-un loc şi oriunde ar fi stat, nu existau

alte case în jurul lor. Uneori, Glory îl ducea în spatele casei ca să joace un joc împreună şi să îi facă poze. Dar apoi se mutau în altă casă, iar Glory făcea din nou o cameră secretă pentru el.

Câteodată se trezea după ce Glory îl închidea în camera lui noaptea şi o auzea vorbind cu cineva. Se întreba cine era. Nu putea desluşi niciodată ce spunea cealaltă voce. Ştia că nu putea fi mama lui pentru că dacă ar fi fost în casă cu siguranţă ar fi venit sus ca să îl vadă. Oricând era sigur că era cineva în casă ţinea săpunul în mână şi pretindea că era mama lui.

De data aceea uşa dulapului se deschise imediat. Glory râdea.

— Proprietarul locului ăsta a trimis un tip de la firma de securitate ca să se asigure că sistemul funcţionează. Nu e nostim, Matty?

Capitolul 7

După ce Josh îi spusese lui Zan despre biletul de avion cumpărat cu cârdul ei de credit, el sugeră că ar fi bine să veridice toate celelalte cârduri din geanta ei. De la Bergdorf Goodman se cumpăraseră haine scumpe în contul ei, haine care erau pe măsura ei, dar despre care nu avea habar.

— Tocmai azi trebuia să se întâmple una ca asta, bombăni Josh după ce anunţă magazinul să anuleze cârdul. Apoi adăugă: Zan, crezi că te poţi descurca singură la întâlnire? Poate că ar fi bine să vin cu tine.

Zan promise că avea să se descurce şi la unsprezece fix stătea în faţa uşii biroului lui Kevin Wilson, arhitectul uimitoarei clădiri care domina râul Hudson. Uşa era întredeschisă. Putea vedea că biroul era un spaţiu improvizat la parterul noii clădiri, deci era genul de arhitect căruia îi plăcea să se afle în apropiere ca să ţină sub observaţie modul în care înainta proiectul aflat în

desfăşurare.

Wilson era cu spatele la ea, cu capul aplecat deasupra planurilor de pe masa din capătul biroului. Oare erau schiţele lui Bartley Longe? se întrebă Zan. Ştia că el fusese programat înaintea ei.

Bătu la uşă, iar Wilson, fără să se întoarcă, îi strigă să intre, înainte de a ajunge la el, Wilson se răsuci cu scaunul, se ridică şi îşi împinse ochelarii în sus pe cap. Zan îşi dădu seama că era mai tânăr decât se aşteptase, că nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Era înalt, deşirat şi arăta mai degrabă a jucător de baseball decât a arhitect premiat. Maxilarul puternic şi ochii albaştri, pătrunzători, erau cele mai proeminente trăsături pe faţa aspră şi arătoasă. Îi întinse mâna.

— Alexandra Moreland, îmi pare bine să vă întâlnesc şi vă mulţumesc pentru că aţi acceptat invitaţia noastră de a trimite planurile pentru apartamentele noastre model.

Zan se strădui să zâmbească când dădu mâna cu el. În cei aproape doi ani de când dispăruse Matthew de obicei reuşea să se detaşeze, să îl alunge pe Matthew din minte când era într-o întâlnire de afaceri. Dar în acea zi combinaţia dintre ziua lui şi şocul prin care trecuse când aflase că cineva făcea cumpărături cu cârdul ei de credit dărâmă dintr-odată zidul de stăpânire de sine pe care îl construise cu atâta grijă.

Ştia că mâna îi era rece ca gheaţa şi se bucură când Kevin Wilson păru să nu observe acest lucru, dar îi fu teamă să vorbească. Mai întâi trebuia să lase nodul pe care îl simţea în gât să se dizolve, altfel ştia că lacrimi tăcute vor începe să-i curgă pe obraz. Nu putea decât să spere că Wilson va pune tăcerea ei pe seama timidităţii.

Se părea că avea noroc.

— Haideţi să vedem cu ce aţi venit, sugeră el cu grijă.

Zan înghiţi cu greu şi apoi reuşi să vorbească pe un ton egal.

— Dacă nu vă supăraţi, propun să mergem în apartamente unde vă pot explica felul în care am ales să aranjez lucrurile.

— Sigur, zise el.

Cu un pas mare, Wilson înconjură biroul şi îi luă mapa grea din piele. Merseră de-a lungul holului către al doilea rând de lifturi. Foaierul se afla în ultima etapă de construcţie, în care cablurile încă mai atârnau de deasupra, iar pe podeaua prăfuită zăceau împrăştiate fâşii înguste de mochetă.

Wilson continuă să vorbească, iar Zan era sigură că o făcea ca să o ajute să treacă peste ceea ce el crezuse că este emoţie.

— O să fie una dintre cele mai economice clădiri din New York, zise el. Avem energie solară şi am maximizat mărimea ferestrelor cât am putut de mult ca să oferim tuturor apartamentelor senzaţia constantă de soare şi de lumină. Eu am crescut într-un apartament în care prin fereastra din dormitorul meu se vedea peretele din cărămidă de vizavi. Indiferent dacă era zi sau noapte abia îmi puteam zări mâna aflată în faţa ochilor. De fapt, chiar pusesem un semn pe uşă, când aveam zece ani, pe care scrisesem „Peştera”. Mama m-a pus să-l dau jos înainte să vină tata acasă.

Mi-a spus că îl va face să se simtă prost că nu ne permiteam un loc mai bun în care să stăm.

„Iar eu am trăit prin toată lumea”, îşi spuse Zan. „Multă lume crede că e minunat. Mama şi tata au iubit viaţa diplomatică, dar eu mi-am dorit stabilitate. Am vrut să am vecini care să fie în acelaşi loc şi peste douăzeci de ani. Voiam să trăiesc într-o casă care era a noastră. Nu mi-am dorit să merg la internat când aveam treisprezece ani.

Voiam să fiu cu ei, iar uneori îi uram pentru că erau mereu pe drumuri”.

Intrară în lift. Wilson apăsă un buton de pe panoul de comandă, iar uşa se închise. Zan căută ceva de spus:

— Presupun că aţi aflat că, de când m-a sunat secretara dumneavoastră să mă invite să realizez planurile pentru apartamentele-model, am venit aici de nenumărate ori.

— Am auzit.

— Am vrut să văd camerele în diverse momente ale zilei, astfel încât să îmi fac o părere despre ele şi despre ce va fi nevoie ca diverse tipuri de oameni să intre şi să spună: „Sunt acasă”.

Începură cu apartamentul cu un dormitor, o baie principală şi una de serviciu.

— Părerea mea e că cei care vor un astfel de apartament se încadrează în două categorii, începu Zan. Apartamentele sunt destul de scumpe, aşa că nu o să aveţi parte aici de puşti proaspăt ieşiţi din facultate, numai dacă nu cumva tati plăteşte facturile. Cred că cei care o să aleagă un astfel de model o să fie mai degrabă tineri peofesionişti şi, cu excepţia cazului în care nu e vreo poveste de dragoste la mijloc, majoritatea nu vor dori să aibă colegi de cameră.

Wilson zâmbi.

— Şi cealaltă categorie?

— Oameni în vârstă care caută un *pied-à-terre*[3] şi care, chiar dacă şi-ar permite, nu îşi doresc şi o cameră de oaspeţi deoarece nu vor să aibă vizitatori peste noapte.

Îi era din ce în ce mai uşor. Se afla pe un teritoriu sigur.

— Iată cu ce am venit, adăugă ea.

Un blat lung separa bucătăria de zona în care se lua

3 Refugiu (n.tr.)

masa.

— Ce-ar fi să-mi aşez schiţele şi eşantioanele aici? sugeră ea în timp ce îşi lua portofoliul de la el.

Se făcuseră aproape patru ore de când îi explica lui Kevin Wilson abordările alternative la care se gândise pentru fiecare din cele trei apartamente-model. Când se întoarseră în biroul lui, el puse planurile pe masa din spate şi zise:

— Ai depus mult efort în toată treaba asta, Zan.

După prima dată când îi spusese Alexandra, ea îl rugase: „Hai să simplificăm lucrurile. Toată lumea îmi spune Zan; cred că asta se datorează faptului că, atunci când am început să vorbesc, numele Alexandra era prea lung pentru mine”.

— Vreau să obţin slujba, spuse ea. Sunt încântată de schiţele pe care ţi le-am arătat şi a meritat timpul şi efortul ca să dau tot ce-am mai bun. Ştiu că l-ai invitat pe Bartley Longe să trimită şi el planurile şi, desigur, este un designer extraordinar. E simplu. Competiţia e puternică şi poate că nu îţi place nimic din ce am realizat noi.

— Eşti mult mai îngăduitoare cu el decât e el cu tine, observă Wilson impasibil.

Lui Zan îi păru rău să observe tonul amar atunci când răspunse:

— Mi-e teamă că eu şi Barley nu ne mai înţelegem, dar, pe de altă parte, sunt convinsă că nu tratezi această misiune ca pe un concurs de popularitate.

„Şi ştiu că sunt de trei ori mai ieftină decât Bartley”, se gândi ea în timp ce îl lăsa pe Wilson la intrarea impozantă a clădirii zgârie-nori. „Acesta este atuul meu. Nu o să fac bani mulţi dacă obţin contractul, dar recunoaşterea pe care o voi primi va merita efortul”.

În taxiul care o ducea înapoi la birou îşi dădu seama că lacrimile pe care reuşise să şi le reprime îi curgeau pe

obraji. Când maşina se opri pe East Fifty-eighth Street lăsă, ca de obicei, un bacşiş generos deoarece era de părere că cineva care îşi ducea traiul conducând în fiecare zi în New York merita aşa ceva.

Taximetristul, un bătrân de culoare cu accent jamaican, îi mulţumi cu căldură şi apoi adăugă:

— Domnişoară, n-am putut să nu observ că plângeţi. Vă simţiţi foarte rău astăzi. Dar poate că mâine totul va fi luminos. O să vedeţi.

— Ce bine ar fi dacă s-ar adeveri acest lucru, şopti ea. Vă mulţumesc.

Îşi şterse ochii şi ieşi din taxi. „Dar nu o să fie totul mai luminos mâine. Şi poate că nu o să fie niciodată”.

Capitolul 8

Părintele Aiden O’Brien nu dormise în acea noapte pentru că îşi făcuse griji pentru tânăra femeie care, sub protecţia oferită de confesional, îi spusese că avea să ia parte la o crimă şi că nu o va putea împiedica. Nu putea decât să spere că simplul fapt că fusese condusă de conştiinţă să înceapă să se spovedească lui o va determina de asemenea să prevină păcatul de moarte de a permite ca viaţa unui om să fie curmată.

Se rugă pentru femeie la slujba de dimineaţă şi apoi, cu inima îndurerată, îşi văzu de treburi. Îi plăcea să ajute la împărţirea hranei şi a hainelor pentru săraci, activitate cu care biserica se ocupa de opt ani. În ultima vreme, crescuse numărul oamenilor pe care îi hrăneau şi îi îmbrăcau.

Părintele Aiden participă la schimbul de la micul dejun şi urmări cu satisfacţie felul în care feţele oamenilor înfometaţi se luminau când începeau să mănânce cereale şi omletă şi să soarbă cafeaua aburindă.

Apoi, după-amiaza, starea de spirit a părintelui Aiden se îmbunătăţi considerabil când primi un telefon de la

vechea lui prietenă Alvirah Meehan, care îl invita în acea zi la cină.

— Ţin slujba de la ora cinci în biserica mare, îi spusese lui Alvirah, dar o să ajung la şase şi jumătate.

Era ceva ce aştepta cu nerăbdare, chiar dacă ştia că nimic nu putea alunga povara pe care o lăsase tânăra femeie pe umerii lui.

La şase şi douăzeci şi cinci de minute se dădu jos din autobuz şi traversă Central Park South spre clădirea în care Alvirah şi Willy Meehan se mutaseră după ce dăduse peste ei norocul să câştige patruzeci de milioane de dolari la loterie. Portarul îl anunţă prin interfon, iar când liftul se opri la etajul şaisprezece.

Alvirah îi ieşi în întâmpinare. Izul delicios de pui prăjit plutea pe hol, iar părintele Aiden o urmă mulţumit pe Alvirah către sursa mirosului. Willy îl aştepta ca să îi ia haina şi să îi prepare băutura preferată, burbon cu gheaţă.

Nu trecu mult timp până când părintele Aiden realiză că Alvirah nu era la fel de voioasă ca de obicei. Avea o privire preocupată, iar el avu impresia că încerca să aducă ceva anume în discuţie. Într-un final, se hotărî să dea cărţile pe faţă.

— Alvirah, eşti îngrijorată de ceva. Pot să te ajut cumva?

Alvirah oftă.

— O, Aiden, poţi citi pe cineva ca pe o carte. Ei bine, ştii că ţi-am povestit despre Zan Moreland, al cărei băiat a dispărut în Central Park.

— Da. Eram la Roma la acea vreme, zise el. Nicio urmă de copil?

— Nimic. Absolut nimic. Părinţii lui Zan au murit într-un accident de maşină şi ea a cheltuit fiecare cent din banii luaţi de pe asigurarea lor de viaţă pe detectivi particulari, dar pur şi simplu nu a apărut nicio urmă

despre micuţ. Astăzi a împlinit cinci ani. Am rugat-o pe Zan să vină la cină, dar se întâlneşte cu fostul soţ. O greşeală. El dă vina pe ea că a lăsat o dădacă tânără să iasă cu Matthew afară.

— Mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu ea, spuse părintele Aiden. Uneori mă întreb cum e mai rău, să îţi îngropi copilul sau ca acesta să dispară.

— Alvirah, întreabă-l pe părintele Aiden despre tipul acela pe care l-ai văzut în biserică seara trecută, o îndemnă Willy.

— Mai e ceva, Aiden. Am trecut pe la biserica Sf. Francis ieri…

— Probabil ca să strecori o donaţie în cutia Sf. Antoniu, o întrerupse Aiden zâmbind.

— Chiar aşa. Dar era un tip acolo, care stătea cu faţa în palme… Ştii senzaţia aceea că nu vrei să stai în apropierea cuiva?

Părintele aprobă din cap.

— Înţeleg şi ai procedat foarte corect.

— Poate că n-a fost o idee prea bună, îl contrazise Willy. Spune-i lui Aiden ce-ai văzut, dragă.

— Păi, m-am dus în ultima bancă de unde l-am putut observa pe acest individ când a ieşit. Din păcate, n-am reuşit să-l văd prea bine, dar atunci ai ieşit din Camera de Reconciliere, ai traversat atriumul şi te-ai îndreptat spre mănăstire. Aveam de gând să te prind din urmă, dar chiar atunci Domnul Credincios, oricine ar fi, a sărit ca ars, şi-a ridicat ochelarii fumurii, şi Aiden, îţi spun, nu şi-a luat ochii de la tine nicio clipă până când nu ai dispărut.

— Poate că a vrut să meargă să se confeseze şi nu şi-a putut face curaj, sugeră părintele Aiden. Din păcate, astfel de lucruri se întâmplă. Unii oameni vor să îşi ia o greutate de pe suflet, dar îşi dau seama că nu pot recunoaşte ceea ce au făcut.

— Nu. E mai mult de atât. M-a făcut să mă îngrijorez, rosti Alvirah cu fermitate. Adică se întâmplă uneori ca vreun nebun să se supere foarte tare pe un preot. Dacă ştii pe cineva care e supărat pe bine, fii cu ochii în patru.

Ridurile de pe fruntea părintelui Aiden se adânciră când îl străbătu un gând.

— Alvirah, spui că această persoană stătea în genunchi la altarul Sf. Antoniu înainte ca eu să ies din Camera de Reconciliere?

— Da, răspunse Alvirah lăsând jos paharul cu vin şi aplecându-se în faţă. Bănuieşti pe cineva, nu-i aşa, Aiden?

— Nu, protestă neconvingător părintele Aiden.

„Femeia aceea tânără", se gândi el. „A spus că nu avea nicio putere să împiedice omorârea cuiva. Oare fusese urmărită în biserică sau o însoţise cineva? Intrase în grabă în Camera de Reconciliere. Poate că venise dintr-un impuls şi apoi regretase?"

— Aiden, ai camere de supraveghere în biserică? întrebă Alvirah.

— Da, la toate uşile care duc în biserică.

— Atunci nu vrei să le verifici şi să vezi cine a intrat între orele cinci şi jumătate şi şase şi jumătate? Nu erau mulţi oameni acolo.

— Da, aş putea face asta, fu de acord părintele Aiden.

— Te superi dacă mă uit şi eu la înregistrări mâine-dimineaţă? întrebă Alvirah. Nu am putut observa faţa tipului aceluia, dar i-am reţinut trăsăturile. Era înalt, avea o haină stil Burberry. Şi avea destul de mult păr negru.

„Înregistrarea o va arăta şi pe tânără intrând în biserică", se gândi părintele Aiden. „Nu că trag vreo speranţă să aflu cine este, dar va fi interesant să încerc să-mi dau seama dacă o urmărea cineva". Povara care îl apăsase toată ziua deveni şi mai grea.

— Desigur, Alvirah, ne întâlnim la biserică la ora

nouă dimineaţa.

„Dacă cineva o urmărise pe tânăra femeie şi se temea de ce i-ar fi spus lui, oare viaţa ei era în pericol chiar în acel moment?”

Bunului părinte nu îi trecu prin minte că propria lui viaţă putea fi în pericol pentru că cineva se temea de informaţia pe care tânăra i-ar fi putut-o oferi când i se confesase.

Capitolul 9

Seara, la şapte şi jumătate fix, Zan era la recepţia restaurantului Four Seasons. Nu trebui decât să arunce o privire în Grill Room ca să observe că Ted era deja acolo, aşa cum se aşteptase. În urmă cu şapte ani, când începuseră să se întâlnească, el îi spusese că a ajunge mai devreme la o întâlnire era cea mai bună afacere.

„— Dacă este o întâlnire cu un client, astfel trimit un mesaj care spune că îi respect timpul. Dacă e cineva care vrea ceva de la mine, acea persoană începe să aibă emoţii şi asta o pune în dezavantaj. Chiar dacă ajunge la timp, se simte ca şi cum ar fi întârziat.

— Ce-ar putea vrea cineva de la tine? îl întrebase ea.

— O, managerul unui aşa-zis actor sau cântăreţ care vrea să mă ocup de clientul lui. Chestii de genul ăsta”.

— Doamnă Moreland, mă bucur să vă văd din nou. Domnul Carpenter vă aşteaptă.

Şeful de sală o conduse de-a lungul încăperii către masa pentru două persoane pe care Ted o rezerva întotdeauna. Când ea ajunse în dreptul lui, el se ridicase deja în picioare. Se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Zan, spuse el.

Vocea îi era răguşită. Când se aşezară, umărul lui se atinse de al ei.

— Cât de rău ţi-a mers azi? o întrebă.

Ea se hotărî să nu spună nimic despre cheltuielile

încărcate pe cârdurile ei de credit. Ştia că dacă Ted va afla despre ele va dori să o ajute, iar ea nu voia să facă nimic care putea prelungi contactul dintre ei, cu excepţia lui Matthew, desigur.

— Destul de rău, răspunse încet.

Ted îşi puse o mână peste a ei.

— Nu o să încetez niciodată să sper că într-o zi o să sune telefonul şi vom primi o veste bună.

— Şi eu încerc să cred asta, dar în acelaşi timp mă gândesc că Matthew probabil m-a uitat deja. Avea numai trei ani şi trei luni când a dispărut. Am pierdut aproape doi ani din viaţa lui, spuse ea, şi se opri o clipă. Adică noi am pierdut aproape doi ani, adăugă ea precaută.

Observă licărirea de mânie din privirea lui Ted şi era sigură că ştia la ce se gândea el. Dădaca. Niciodată nu o va ierta că angajase acea dădacă neglijentă şi se dusese la o întâlnire cu un client. „Când va ieşi la iveală? După ce va bea câteva pahare?”

Pe masă era o sticlă cu vinul ei roşu preferat. La semnul lui Ted chelnerul începu să toarne. Când îşi ridică paharul, el spuse:

— Pentru băieţelul nostru.

— Nu face asta, şopti Zan. Ted, nu pot să vorbesc despre el. Pur şi simplu nu pot. Amândoi ştim cum ne simţim azi.

Ted sorbi prelung din pahar fără să răspundă. În timp ce Zan îl studia, se gândi pentru a doua oară că atunci când Matthew va creşte va arăta exact ca el, cu acei ochi căprui distanţaţi şi cu trăsăturile bine proporţionate. Indiferent de standarde, Ted era un bărbat arătos. Apoi se forţă să realizeze că pe cât de puţin voia ea s-a discute despre Matthew, pe atât de mult avea Ted nevoie să împărtăşească unele amintiri. „Dar de ce aici?” se întrebă ea cu amărăciune. „Aş fi gătit cina în apartamentul meu.

Nu, nu aş fi făcut-o", se corectă. „Dar am fi putut merge într-un loc mic, ferit, unde să nu am senzaţia că ceilalţi oameni care iau cina se uită la noi. Câţi dintre cei de aici or fi văzut articolele din revistele de azi?"

Ştia că trebuia să îi permită lui Ted să vorbească despre Matthew.

— Azi-dimineaţă mă gândeam că va arăta exact ca tine când se va face mare, spuse ea ezitant.

— Şi eu cred asta. Îmi aduc aminte de o zi, cu numai câteva luni înainte să dispară, când l-am luat de la tine şi l-am dus la prânz. Voia să meargă singur pe jos şi l-am ţinut de mână pe Fifth Avenue. Era aşa de drăguţ încât oamenii se uitau la el şi zâmbeau.

f

Am dat peste unul dintre vechii mei clienţi care mi-a zis în glumă: „Nu o să poţi niciodată să spui că nu e al tău".

— Nu cred că ai fi făcut vreodată asta, încercă Zan să zâmbească.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama ce efort făcea ea, Ted schimbă subiectul.

I Cum merge afacerea cu designul? Am citit undeva că ai i licitat ca să decorezi apartamentele-model din clădirea lui Kevin

Wilson! Era un teren sigur.

— Sincer, cred că a mers bine.

Deoarece credea că Ted chiar era interesat şi pentru că trebuia j! să facă tot posibilul să îndepărteze discuţia de la Matthew, Zan i descrise schiţele pe care le sugerase şi spuse că simţea că are

! şanse să obţină contractul.

— Desigur, Bartley Longe face presiuni şi, dintr-o remarcă pe care a făcut-o Kevin Wilson, cred că mă vorbeşte iar de rău.

— Zan, omul ăla e periculos. Întotdeauna am crezut asta despre el. Era gelos pe mine când am început să ieşim împreună. Nu e numai faptul că acum este un rival în afaceri. Nu vrea să te scape din ochi şi pun pariu că încă e nebun după tine.

— Ted, e cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. E divorţat şi are o groază de relaţii amoroase. Are un temperament urât. Dacă încă mai simte ceva pentru mine, probabil că are legătură cu faptul că nu m-am simţit flatată de atenţia lui când s-a decis să încerce să se dea la mine. Marele regret al vieţii mele este că i-am tot permis să mă prostească atunci când sufletul meu îmi spunea să zbor la Roma ca să-i vizitez pe ai mei.

Îşi aduse aminte de tot: sosirea pe Aeroportul Da Vinci. Le căutase cu privirea feţele după ce trecuse de controlul de securitate. Dezamăgirea. Apoi grijile. Apoi îşi luase bagajele şi aşteptase nesigură în terminal. Apelul pe telefonul mobil internaţional. Autorităţile italiene care îi spuneau despre accidentul în care muriseră. Agitaţia din aeroportul din Roma la primele ore ale! dimineţii. Zan se putea vedea stând nemişcată cu telefonul la ureche, cu gura ce luase forma unui ţipăt mut.

— Şi apoi te-am sunat pe tine, îi spuse lui Ted.

— Mă bucur că ai făcut-o. Când am ajuns la Roma, erai terminată.

„Eram terminată de câteva luni”, se gândi Zan. „Ted m-a luat parcă de pe drumuri. Atât de bun este. Erau multe femei care doreau să se mărite cu el”.

— Şi te-ai însurat cu mine ca să ai grijă de mine şi eu ţi-am mulţumit lăsând o bonă fără experienţă să ne piardă fiul.

Lui Zan nu îi veni să creadă că tocmai spusese aşa ceva.

— Zan, ştiu că am spus asta în ziua în care a dispărut

Matthew.

O să poţi înţelege vreodată că eram îndurerat?

„Ne învârtim în jurul cozii şi nimeni nu ştie unde o să ne oprim”, se gândi ea.

— Ted, indiferent ce spui, eu mă simt vinovată. Poate că niciuna dintre acele agenţii de detectivi particulari pe care le-am angajat nu ne-a făcut niciun bine…

— Au fost o pierdere de bani, Zan. FBI are cazul deschis, la fel şi NYPD[4]. Ai pus botul la fiecare şarlatan care a pretins că îl poate găsi pe Matthew. Chiar la acel medium ciudat care ne-a pus să mergem pe Alligator Alley din Florida.

— Nu cred că orice din ce ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Matthew poate fi vreodată considerat o pierdere de bani. Nu îmi pasă dacă o să iau la rând fiecare agenţie de detectivi particulari din cartea de telefoane. Poate că până la urmă o să găsesc o persoană care poate da de urma lui Matthew. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Cred încă asta.

Ştia că tremura. Şeful de sală stătea în apropierea lor. Îşi dădu seama că ridicase tonul şi că el încerca să pretindă că nu o auzise.

— Sunteţi gata pentru felul special? întrebă el.

— Da, suntem, zise Ted cu poftă şi apoi şopti: Pentru Dumnezeu, Zan, încearcă să te calmezi. De ce te torturezi în halul ăsta?

O expresie de surpriză îi apăru pe faţă, iar ea se întoarse. Josh se îndrepta grăbit spre ei. Avea chipul palid şi se opri în dreptul mesei.

— Zan, tocmai ieşeam din birou când nişte reporteri cu aparate de fotografiat de la *Tell-All Weekly* au intrat să te caute. Le-am zis că nu ştiu unde eşti. Apoi mi-au spus că un tip din

4 Departamentul de Poliţie din New York (n.tr.)

Anglia care a fost în parc în ziua în care Matthew a dispărut are nişte poze pe care le-a făcut atunci şi tocmai le-a mărit pentru aniversarea căsătoriei părinţilor lui. Reporterul mi-a spus că tipul a realizat că în fundalul unora dintre acele fotografii mărite se poate vedea o femeie care ridică un copil dintr-un cărucior care se afla lângă o femeie care dormea pe o pătură…

— O, Doamne, ţipă Ted. Cât se înţelege din ele?

— Când le-au mărit şi mai mult s-au putut vedea şi alte detalii din fundal. Faţa băiatului nu este vizibilă, dar se vede că poartă o bluză şi pantaloni scurţi asortate, din ecosez albastru.

Zan şi Ted se holbau la Josh. Printre buzele prea uscate ca să formeze cuvinte Zan reuşi să spună:

— Asta purta Matthew. Omul acela a dus pozele la poliţie?

— Nu. Le-a vândut la fiţuica aia de *Tell-All Weekly*; e o nebunie, dar ei jură că tu eşti femeia care a luat copilul. Spun că nu e nicio îndoială în privinţa asta.

Deoarece majoritatea celor care luau cina în Grill Room de la Four Seasons îşi întorseseră capetele ca să vadă care era sursa gălăgiei, Ted o luă pe Zan de umeri şi o ridică în picioare.

— La dracu'! La dracu', nebuno! ţipă el. Unde e fiul meu? Ce i-ai făcut?

Capitolul io

Penny Smith Hammel, ca majoritatea femeilor solide, se urni cu o graţie naturală. Când fusese tânără, în ciuda greutăţii, fusese una dintre cele mai populare fete din liceu, cu trăsăturile ei plăcute, umorul molipsitor şi abilitatea de a-l face chiar şi pe cel mai neîndemânatic partener să se simtă precum Pred Astaire pe ringul de dans.

La o săptămână după ce terminase liceul se măritase

cu Bernie Hammel, care începuse imediat să lucreze ca şofer de camion pe distanţe lungi. Mulţumiţi de locul în care crescuseră, Bernie şi Penny îşi crescură cei trei copii în zona rurală Middletown, New York, la puţin peste o oră de Manhattan, dar la distanţă de stilul de viaţă modern.

Ajunsă la cincizeci şi nouă de ani, cu copiii şi nepoţii împrăştiaţi din Chicago până în California şi cu Bernie mereu pe drumuri, Penny era bucuroasă să îşi ocupe timpul lucrând ca dădacă. Iubea copiii de care avea grijă şi le oferea atenţia pe care ar fi acordat-o nepoţilor ei dacă ar fi locuit în apropiere.

Singurul moment incitant din viaţa ei fusese în urmă cu patru ani, când împreună cu Bernie şi cu încă zece colegi de-ai lui câştigaseră cinci milioane de dolari la loterie. Fuseseră unul dintre cele mai mari grupuri care câştigaseră vreodată şi după ce plătiseră toate taxele le rămăseseră circa trei sute de mii de dolari, bani pe care Bernie şi Penny îi puseseră imediat într-un depozit pentru educaţia nepoţilor.

Parte din emoţiile momentului o constituise invitaţia de a se duce în Manhattan ca să îi întâlnească pe Alvirah şi Willy Meehan şi să participe la Grupul de Suport al Câştigătorilor la Loterie. Familia Meehan fondase acest grup ca să-i înveţe pe oameni să nu îşi risipească banii câştigaţi pe investiţii nebuneşti sau făcând pe Moş Crăciun pentru rudele proaspăt descoperite.

Penny şi Alvirah îşi dăduseră seama imediat că erau suflete pereche şi ţinuseră permanent contactul una cu cealaltă.

Cea mai bună prietenă a lui Penny încă din copilărie, Rebecca Schwartz, era agent imobiliar şi o informa mereu pe Penny despre casele care erau cumpărate şi vândute în cartierul lor.

Pe 22 martie, ea şi Penny luau prânzul în

cârciumioara lor preferată, iar Rebecca îi spuse lui Penny că ferma de pe drumul înfundat din apropiere de ea fusese în sfârşit închiriată. Noua chiriaşă se mutase la 1 martie.

— Numele ei e Gloria Evans, mărturisi Rebecca. Are în jur de treizeci de ani. E foarte atrăgătoare. Blondă naturală. Ştii că pot să-mi dau seama dacă părul cuiva a fost vopsit. E în formă, nu ca noi două. Nu a vrut decât o închiriere pe trei luni, dar i-am spus că Sy Owens nici nu se gândeşte să o închirieze pentru mai puţin de un an. Nici măcar nu a ezitat. A spus că e dispusă să plătească pentru tot anul în avans deoarece are de terminat o carte şi vrea să fie singură, fără întreruperi.

— Nu e o afacere rea pentru Sy Owens, comentă Penny. A închiriat-o cu mobilă cu tot?

Rebecca râse.

— O, desigur. Ce altceva ar fi putut face cu toate lucrurile acelea demodate? Vrea să vândă locul acela aşa cum e, pe de-a-ntregul. Ai zice că e Palatul Buckingham!

Aşa cum obişnuia să facă atunci când avea vecini noi, ziua următoare Penny se duse să o salute pe Gloria Evans cu o farfurie plină cu brioşe cu afine. Deşi maşina era parcată în apropiere, trecură câteva minute înainte ca uşa să se deschidă cu precauţie.

Penny ridicase piciorul ca să păşească înăuntru, dar Gloria Evans ţinu uşa parţial închisă, iar Penny îşi dădu seama că femeia nu era absolut deloc încântată de întrerupere. Penny îşi ceru imediat scuze.

— O, domnişoara Evans, ştiu că scrieţi o carte şi aş fi sunat dacă aş fi avut numărul dumneavoastră de telefon. Nu voiam decât să vă urez bun venit în zonă şi să vă aduc câteva dintre brioşele mele faimoase, cu afine, dar vă rog să nu vă gândiţi că mă număr printre acei oameni care vă sâcâie cu telefoane sau cu vizite inopinate…

— E frumos din partea dumneavoastră. Într-adevăr,

am venit aici ca să fiu complet singură, răspunse Evans în timp ce luă farfuria cu brioşe cu o ezitare evidentă din mâna întinsă a lui Penny.

Aceasta refuză să se arate ofensată şi continuă:

— Nu vă faceţi griji cu privire la farfurie. E de unică folosinţă. Am scris numărul meu de telefon pe un bileţel lipit de fundul ei, în cazul în care veţi avea vreodată vreo urgenţă.

— Este foarte frumos, dar inutil, replică Evans înţepată.

Fu nevoită să deschidă uşa mai mult ca să bage farfuria, iar Penny observă, când se uită peste umărul ei, un camion de jucărie.

— O, n-am ştiut că aveţi un copil, exclamă Penny. Sunt o dădacă foarte bună dacă veţi avea nevoie vreodată de una. Am recomandări de la jumătate dintre oamenii din oraş.

— Nu am un copil! o repezi Evans care urmări privirea lui Penny şi observă camionul de jucărie. Sora mea m-a ajutat să mă instalez. Este al fiului ei.

— Atunci, dacă vine să vă viziteze şi vreţi să ieşiţi împreună la masă, aveţi numărul meu de telefon, spuse Penny pe un ton prietenos.

Ultimele trei cuvinte fură adresate uşii care se închisese în faţa ei. Rămase o vreme nesigură apoi, dorindu-şi să fi avut curajul să sune din nou la uşă şi să smulgă farfuria cu brioşe din mâna femeii, se întoarse şi se grăbi spre maşină.

— Sper că Gloria Evans nu scrie o carte despre bunele maniere, rosti ea printre dinţi.

Se simţea umilită. Dădu cu spatele, întoarse maşina şi porni în trombă.

Capitolul 11

Alvirah şi Willy aflară ştirea de ultima oră, că Zan

Moreland ar putea fi vinovată de dispariţia fiului ei, de la buletinul de ştiri de la ora unsprezece noaptea. Se pregătiseră de culcare după ce luaseră cina cu părintele Aiden. Şocată, Alvirah o sună pe Zan şi îi lăsă un mesaj când aceasta nu răspunse la telefonul mobil.

A doua zi dimineaţă, Alvirah se întâlni cu părintele Aiden la capela de lângă biserica Sf. Francisc din Assisi. Însoţiţi de Neil, omul bun la toate, merseră în birou ca să ruleze casetele de pe camerele de securitate din ziua de luni, începând de la ora cinci şi jumătate seara. În primele douăzeci de minute nu se observă nimic deosebit la cadrele cu oamenii care intrau sau ieşeau din capelă. În timp ce aştepta, Alvirah îi spuse părintelui Aiden, cu o voce în care se citea îngrijorarea, că în presă se afirmase că Zan ar putea fi implicată în dispariţia lui Matthew.

— Aiden, spuse Alvirah cu vehemenţă, e ca şi cum ar spune că eu şi Willy l-am fi furat pe Matthew din cărucior. Este absolut ridicol încât te întrebi cum de poate cineva să creadă aşa ceva. Dacă au poze doveditoare, nu pot să spun decât că tipul din Anglia le-a „lucrat” ca să scoată bani de la acel ziar, zise ea, apoi se aplecă în faţă şi şopti: Neil, poţi să opreşti înregistrarea? Este Zan. Probabil că a trecut pe aici luni seara. Îmi dau seama cât de supărată trebuie să fi fost pentru că Matthew a împlinit ieri cinci ani.

Şi părintele Aiden O’Brien o recunoscuse pe tânăra femeie cu haine scumpe, cu ochelari fumurii şi cu părul lung. Era cea care venise în Camera de Reconciliere şi îi spusese că era implicată într-o fărădelege şi că era pe cale să se petreacă o crimă. Încercă să îşi menţină un ton calm şi o întrebă pe Alvirah:

— Eşti sigură că e prietena ta, Zan?

— Aiden, sigur că sunt sigură. Uită-te la acel costum. Zan l-a cumpărat anul trecut după ce preţul fusese redus.

Este foarte grijulie cu banii. A cheltuit până şi ultimul bănuţ, din ce i-a rămas de la părinţi, pe detectivi particulari ca să îl găsească pe Matthew. Acum economiseşte ca să caute pe cineva nou care să înceapă din nou vânătoarea.

Înainte ca Aiden să apuce să răspundă, Alvirah îl îndemnă pe Neil să pună din nou înregistrarea.

— Abia aştept să văd dacă pot să-l găsesc pe tipul care te ţintuia cu privirea, Aiden.

Aiden îşi căută cu atenţie cuvintele.

— Crezi că el ar fi putut să o însoţească pe prietena ta, Alvirah?

Alvirah nu părea să-l fi auzit.

— O, uite! exclamă ea. Uite-l intrând, individul pe care-l caut, spuse şi apoi scutură din cap. Ah, nu i se vede faţa, şi are gulerul ridicat. Are şi ochelarii negri. Nu i se vede decât claia de păr.

În următoarea jumătate de oră ea se uită pe restul înregistrărilor. Reuşiră să distingă cu uşurinţă expresia agitată a femeii pe care Alvirah o identificase ca fiind Zan şi când ieşea din biserică. Purta încă ochelarii întunecaţi, dar capul îi era aplecat, iar umerii îi tremurau. Ţinea batista la gură ca şi cum încerca să îşi înăbuşe suspinele şi se grăbi să iasă din biserică şi din raza camerei de supraveghere.

— Nu a stat nici cinci minute, zise Alvirah tristă. Este al naibii de speriată să nu cedeze nervos. Mi-a spus că, după ce părinţii ei au murit în acel accident, pur şi simplu nu se putea opri din plâns. Îi era teamă să se afişeze în public. A zis că dacă se întâmpla asta şi din cauza dispariţiei lui Matthew nu ar mai putea să muncească şi are nevoie să lucreze ca să nu înnebunească.

— Să înnebunească, şopti părintele Aiden cuvântul atât de încet încât nici Alvirah şi nici Neil nu l-ar fi putut

auzi.

„Sunt complice la o fărădelege care e în desfăşurare şi la o crimă ce e pe cale să se petreacă foarte curând. Nu vreau să fiu părtaşă, dar e prea târziu s-o împiedic”. În ultimele două zile acea declaraţie frenetică i se întipărise în minte.

— Iată-l din nou pe individ. Iese. Dar nu poţi să-ţi dai seama de nimic în ceea ce-l priveşte, zise Alvirah şi îi făcu semn lui

Neil să oprească înregistrarea. Vezi ce supărată pare Zan luni seara? îţi imaginezi cum se simte acum după ştirea care spune că ea l-ar fi răpit pe Matthew?

Acesta era al doilea lucru pe care i-l spusese tânăra, se gândi părintele Aiden. „O să aflaţi despre asta la ştiri”.

„Oare crima despre care vorbise, pe care nu o putea împiedica, se petrecuse deja? îşi omorâse propriul copil sau, poate mai rău, sărmanul mai era încă în viaţă şi era pe cale să moară?”

Capitolul 12

După acuzaţia explozivă a lui Ted, Josh o luă pe Zan de mână şi o trase printre mesele clienţilor şocaţi din restaurantul Four Seasons, o grăbi pe scări, pe hol şi apoi ajunseră pe stradă.

— Doamne, cred că m-au urmărit, bombăni el în timp ce paparazzi se apropiară, iar bliţurile aparatelor de fotografiat începură să scânteieze.

Un taxi se oprise pe stradă, în faţa intrării. Josh, cu o mână în jurul lui Zan, alergă spre el şi, în clipa în care picioarele fostului ocupant al maşinii atinseră pământul, o împinse pe Zan înăuntru.

— Dă-i drumul, îi ceru el răspicat şoferului.

Taximetristul aprobă din cap, porni maşina şi prinse stopul de la intersecţia străzilor Fifty-second Street şi Third Avenue.

— Ia-o la dreapta pe Second Avenue, îi spuse Josh.

— E actriţă sau cântăreaţă rock? întrebă taximetristul şi apoi ridică din umeri când nu primi niciun răspuns.

Josh îşi ţinea încă mâna în jurul lui Zan, dar şi-o îndepărtă.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Nu ştiu, şopti Zan. Josh, ce înseamnă toate astea? Sunt nebuni? Cum pot avea o poză cu mine în timp ce-l luam pe Matthew din cărucior? Pentru Dumnezeu, am dovada că eram la casa din oraş a familiei Aldrich. Nina Aldrich mă invitase acolo ca să discutăm despre renovarea interiorului.

— Zan, ia-o mai uşor, spuse Josh încercând să pară calm, chiar dacă parcă vedea cum va părea totul când ieşirea necontrolată a lui Ted va apărea în presă. Poţi dovedi unde erai în acea zi. Acum ce vrei să faci? Mi-e teamă că dacă te duci acasă paparazzi ar putea să te aştepte acolo.

— Trebuie să mă duc acasă, zise ea, iar vocea îi deveni mai puternică. Mă poţi lăsa acolo, dar dacă sunt fotografi, spune-i taximetristului să aştepte şi mergi cu mine până intru. Josh, ce se întâmplă? Mă simt de parcă trăiesc într-un coşmar şi nu găsesc calea de a ieşi din el.

„Chiar trăieşti într-un coşmar”, se gândi Josh.

Rămaseră tăcuţi restul drumului spre Battery Park City. Când taxiul opri în dreptul blocului lui Zan, aşa cum anticipase Josh, aparatele de fotografiat îi aşteptau. Îşi lăsară jos capetele, ignorară strigătele „Priveşte aici, Zan” sau „Uită-te încoace, Zan”, până când se găsiră în siguranţă în hol.

— Josh, taxiul aşteaptă. Du-te acasă, îi spuse Zan în timp ce stăteau lângă lift.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

— Zan…

Josh se abţinu să îi spună ceea ce voia. Avea de gând să o avertizeze că fără îndoială poliţia va dori să o interogheze din nou şi că înainte de a vorbi cu ei ar fi bine să îşi ia un avocat. În schimb, îi strânse mâna şi aşteptă până ce ea intră în lift. Afară, după ce paparazzi observară că era singur şi că nu mai existau ocazii de a face poze, începură să se disperseze. „Se vor întoarce”, se gândi Josh când intră înapoi în taxi. „Dacă putem fi siguri de ceva, e că se vor întoarce, naiba să-i ia!”

Capitolul 13

După ieşirea nervoasă din restaurantul Four Seasons, Ted Carpenter se duse la toaletă. Când sărise la Zan, paharul cu vin roşu pe care îl ţinea i se vărsase pe cămaşă şi pe cravată. Luă un prosop cu care frecă în zadar petele şi apoi se uită în oglindă.

„Arăt de parcă sângerez de moarte”, se gândi el distras o clipă de la uimitoarea veste că aparatul de fotografiat al unui turist o surprinsese pe Zan luându-l pe Matthew din Central Park.

Simţi telefonul mobil vibrând în buzunarul hainei. Ştia că era Melissa.

Nu se înşelase.

Aşteptă până ce fu sigur că ea terminase mesajul vocal şi apoi îl ascultă. „Ştiu că nu poţi vorbi acum, dar hai să ne întâlnim la nouă şi jumătate la Lola”. Vocea nu avea nimic din timbrul sexy. Ted ştia că era în mod evident un ordin. „Vom fi numai noi doi. Şi apoi vom merge la Club, în jur de unsprezece şi jumătate”, continuă Melissa. Şi apoi tonul deveni irascibil: „Nu-ţi săruta fosta nevastă de noapte bună”.

„Nu pot fi văzut petrecând. Tocmai s-a anunţat că fosta mea soţie mi-a răpit şi probabil mi-a ascuns copilul”,

se gândi cu groază. „Când o să o sun pe Melissa o să îi spun ce s-a întâmplat, sigur o să înţeleagă”.

Fotografiile. Probabil că ea nu auzise despre ele. „De ce îmi fac griji pentru Melissa?” se întrebă el. „Întrebarea pe care ar trebui să mi-o pun este: Sunt aceste fotografii trucate? Ştiu că pozele pot fi aranjate. De câte ori nu am eliminat şi noi oameni neimportanţi din fotografiile publicitare? Dacă îi poţi tăia, îi şi poţi pune în cadru. Este un lucru des întâlnit să pui faţa unei vedete pe un corp mai arătos. Oare acuzaţia că Zan l-a luat pe

Matthew este doar o şmecherie de editare a fotografiilor? Cât o fi luat acel turist că le-a vândut la fiţuica aia de *Tell-All Weekly*?”

Un bărbat intră în toaletă şi se uită la Ted cu o privire compătimitoare. Ted ieşi repede pentru că nu dorea să se angreneze într-o conversaţie. „Dacă fotografiile alea se dovedesc trucaje, o să fiu demn de dispreţ că am atacat-o pe Zan aşa cum am făcut-o”, se gândi el simţindu-se aproape disperat. „Se presupune că sunt un maestru al relaţiilor publice când vine vorba de managementul crizei”.

Trebuia să discute cu Melissa. Se va întâlni cu ea. Avea timp să se ducă acasă, să-şi schimbe cămaşa şi să o vadă la Lola. Dacă presa aştepta afară, avea să le spună că, după ce se gândise mai bine, voia să-şi ceară scuze mamei lui Matthew că dăduse crezare atât de repede faptului că ea i-ar fi răpit fiul.

Se pregăti şi ieşi pe uşa din hol. Aşa cum se aşteptase, echipele de jurnalişti îl aşteptau. Un microfon îi fu vârât în faţă.

— Vă rog, zise el, vreau să fac o declaraţie, dar faceţi-mi puţin loc.

În timp ce strigătele se diminuau, luă microfonul din mâna unui reporter. Cu o voce fermă spuse:

— Mai întâi, trebuie să-mi cer scuze mamei lui Matthew, fosta mea soţie, Alexandra Moreland, pentru comportamentul meu înjositor din această seară. Amândoi suntem disperaţi să ne găsim băieţelul. Când am auzit că sunt fotografii care arată faptul că mama lui Matthew l-a luat, mi-am pierdut cumpătul. Un timp de gândire m-a făcut însă să realizez că acele poze trebuie să fie trucate, sau mânuite, sau cum vreţi să le ziceţi. Ted se opri şi apoi adăugă: Sunt atât de sigur că fotografiile sunt o farsă încât o să mă duc să mă văd cu clienta mea, talentata şi frumoasa Melissa Knight, la cină la cafeneaua Lola. După cum puteţi vedea, în timpul reacţiei mele nefericite când am aflat despre acele poze, mi-am vărsat vin pe cămaşă. Mă duc acasă să mă schimb şi apoi la Lola.

Ted nu îşi putu ascunde tremurul vocii.

— Fiul meu, Matthew, împlineşte astăzi cinci ani. Nici mama lui, nici eu nu credem că a murit. Cineva, poate o femeie singură care îşi dorea cu disperare un copil, a profitat de ocazie şi l-a furat şi este cu el în acest moment. Dacă acea persoană se uită la noi, o rog să îi spună lui Matthew cât de mult îl iubesc mami şi tati şi cât de mult îşi doresc să îl vadă din nou.

Reporterii păstrară o tăcere respectuoasă în timp ce Ted se duse spre bordură unde Larry Post, prietenul lui din liceu şi totodată şoferul lui de multă vreme, ţinea portiera din spate deschisă.

Capitolul 14

După plecarea lui Josh, Zan se duse sus, încuie de două ori uşa apartamentului, îşi scoase hainele şi se înfăşură în halatul ei cald, aşa cum făcuse când se trezise în acea dimineaţă. Beculeţul de la telefon, care o anunţa că are mesaje noi, pâlpâia. Se duse la el şi îl opri.

Pentru restul nopţii rămase pe scaunul din dormitor cu o lumină aprinsă în dreptul pozei lui Matthew. Ochii ei

cercetară cu nostalgie fiecare trăsătură a feţei lui. Părul ţepos care între timp probabil că devenise lins. Nuanţa roşcovană din părul auriu. Oare acum era complet roşcat?

Fusese întotdeauna un copil prietenos, vesel şi primitor cu străinii, nu ca alţi copii care sunt timizi la numai trei ani. „Tata a fost un extravertit”, îşi spuse Zan.

„La fel şi mama. Cu mine ce s-a întâmplat? Atâtea luni după ce au murit îmi sunt neclare. Şi acum ei spun că eu l-am luat pe Matthew din cărucior în acea zi”.

— Am făcut-o? şopti cu voce tare.

Şocul produs de întrebare, enormitatea faptului că o putuse rosti cu voce tare o uimi. Se forţă să îşi pună următoarea întrebare logică:

— Dar dacă l-am luat, ce am făcut cu el?

Nu avea niciun răspuns.

„Nu i-aş fi făcut niciodată ceva rău”, îşi spuse. „Niciodată nu am dat în el. Chiar şi când îl puneam la colţ când se purta urât inima mi se topea pentru el când stătea în scaunul lui micuţ şi arăta atât de trist”.

„Oare Ted are dreptate? Mă complac în autocompătimire şi vreau ca şi altora să le pară rău pentru mine? Vrea să spună că sunt una dintre acele mame nebune care le fac rău propriilor copii pentru că au nevoie să fie la rândul lor compătimite şi alinate?”

Crezuse că depăşise sentimentul acela de amorţeală, că se retrăgea în sine din faţa durerii. În acea zi, pe aeroportul din Roma, când îl sunase pe Ted la numai câteva minute după ce aflase de moartea părinţilor ei, simţise că picioarele i se topeau sub ea. Dar deşi nu putea să le vorbească oamenilor care se strânseseră în jurul ei şi care o ridicaseră pe o targă şi o duseseră la spital într-o ambulanţă, fusese conştientă de fiecare cuvânt pe care ei îl spuseseră. Era ca şi cum nu putea să îşi deschidă ochii sau să îşi determine buzele să formeze cuvinte, sau să îşi ridice

mâna. Era ca şi cum era într-o cameră sigilată şi nu îşi putea găsi drumul înapoi ca să le spună că se afla încă acolo.

Zan ştia că i se întâmpla din nou acelaşi lucru. Se lăsă pe spate în fotoliul moale şi îşi închise ochii. O senzaţie binevenită de gol o acapară şi îi şopti numele:

— Matthew… Matthew… Matthew…

Capitolul 15

Cât de multe îi spusese Gloria acelui preot bătrân? Era întrebarea care îl urmărise zi şi noapte. Ea începea să cedeze, iar în acel moment crucial, când totul se apropia de final, când tot ceea ce plănuise în ultimii doi ani era pe cale să se întâmple, dăduse buzna în acea încăpere.

El era catolic şi ştia că dacă Gloria îi spusese ceva părintelui, totul se afla sub protecţia jurământului confesionalului, iar preotul era nevoit să-şi ţină gura. Dar nu era sigur dacă Gloria era catolică, şi dacă nu era şi intrase doar pentru o pălăvrăgeală personală, poate că bătrânul preot va considera că e în regulă să spună că Zan are o sosie, că cineva se dă drept ea. Dacă se întâmplase aşa, poliţiştii vor face cercetări şi în curând totul se va termina…

Bătrânul preot. Cartierul acela din zona West Thirty-first Street nu era cine ştie ce, se gândi el. Iar gloanţe rătăcite loveau oamenii peste tot în oraş. De ce nu unul în plus?

Trebuia să aibă grijă de el. Nu îşi putea permite ca încă o persoană să poată face legătura dintre el şi dispariţia lui Matthew Carpenter. Cel mai bun lucru ar fi să se ducă înapoi în biserică şi să încerce să afle când asculta preotul acela confesiunile. Trebuia să existe un program. Dar asta necesita timp. Se gândi că mai bine suna ca să întrebe când avea avea părintele programate următoarele confesiuni, iar persoanei care avea să-i răspundă nu o să i

se pară ciudat. „Sunt sigur că oamenii vor să discute cu acelaşi individ despre problemele lor de fiecare dată când se duc acolo. În plus, nu pot sta degeaba şi să aştept ca el să se ducă la poliţie”.

Odată decizia luată, dădu telefon şi i se spuse că părintele O’Brien era de serviciu în următoarele două săptămâni, de luni până vineri, între orele patru şi şase după-amiaza. „E timpul să mă duc să mă spovedesc”, îşi spuse el. Înainte să o angajeze pe Gloria să se ocupe de copil, aflase că era o artistă desăvârşită în machiaj şi costumaţii. Ea îi spusese că uneori se machia pe ea şi pe prietenele ei ca să arate ca vedetele şi că ar fi putut păcăli pe oricine. Îi povestise că se distraseră cu toţii copios când, potrivit paginii şase din *Post*, celebrităţile pe care le mimaseră fuseseră văzute luând liniştite cina într-un loc ferit şi semnând cu graţie autografe. „Nu o să-ţi vină să crezi cât de des nu mai primim nota de plată”, chicotise ea.

„Întotdeauna port peruca pe care mi-a dat-o când simt în oraş”, îşi spuse el. „Cu acea perucă, impermeabilul şi ochelarii fumurii, nici cei mai buni prieteni ai mei nu m-ar recunoaşte”. Râse tare. Ca puşti, îi plăcuse întotdeauna să joace roluri. Preferatul lui fusese când îl jucase pe Thomas a Becket în *Crimă în catedrală*.

Capitolul 16

După ce vorbi cu reporterii din faţa restaurantului Four Seasons, Ted Carpenter îşi deschise iPhone-ul pe drumul spre centru şi găsi fotografiile persoanei care semăna fără nicio urmă de îndoială cu Zan şi care îl ridica pe Matthew din cărucior. Şocat, se opri în apartamentul lui duplex din cartierul Meaptacking proaspăt reamenajat din zona de sud a Manhattanului. Acolo rămase o vreme pe gânduri dacă să se întâlnească sau nu cu Melissa la cafeneau Lola. „Ce va spune asta despre mine dacă mă voi afla acolo în timp ce aceste fotografii o arată pe fosta mea

soţie furându-mi copilul?”

Sună la secţia locală de poliţie din Central Park şi i se dădu legătura la un detectiv care îi spuse că va dura cel puţin douăzeci şi patru de ore până să verifice dacă pozele erau trucate. „Cel puţin, dacă sunt interogat de paparazzi, pot să le spun asta”, se gândi el în timp ce-şi schimba cămaşa şi se grăbi spre maşină.

Paparazzi de pe trotuarul din faţa popularei cafenele erau ţinuţi la depărtare cu ajutorul cordoanelor de catifea. Unul dintre portari ţinu portiera deschisă, iar el se îndreptă spre intrare cu capul plecat. Dar apoi se opri. Nu mai putea ignora strigătele care îi puneau aceeaşi întrebare:

— Ai văzut pozele, Ted?

— Da, le-am văzut şi am ţinut legătura cu poliţia. Cred că pozele sunt o farsă cruntă, răbufni el.

Odată intrat în cafenea îşi adună forţele ştiind că întârziase o jumătate de oră la întâlnirea cu Melissa. Se aştepta să o găsească într-o stare de spirit mizerabilă, dar ea stătea la o masă mare cu cinci prieteni vechi din formaţia în care activase pe vremuri ca solistă. Se vedea clar că se bucura să fie în centrul atenţiei.

Ted îi ştia pe toţi şi fu încântat de prezenţa lor. Dacă Melissa l-ar fi aşteptat singură, acum ar fi fost în iad. Ea îl salută:

— Hei, ai parte de mai multă publicitate decât mine.

Afirmaţia fu urmată de hohote de râs de la comeseni. Ted se aplecă şi o sărută pe Melissa pe buze.

— Ce doriţi, domnule Carpenter? întrebă ospătarul aflat lângă masă.

Deja două sticle din cea mai scumpă şampanie se răceau într-o frapieră. „Nu vreau nenorocita aia de şampanie”, îşi spuse Ted când se aşeză lângă ea. „Mereu mă aleg cu o durere de cap de la ea”.

— Un gin martini, zise el.

„Numai unul”, îşi promise. „Dar am nevoie de el. Cum dracu’ pare faptul că sunt aici când ar putea exista o şansă în găsirea fiului meu?”

Avu grijă să îşi petreacă mâna într-un gest drăgăstos în jurul Melissei şi îşi fixă privirea asupra ei pentru reporterii locali care erau plătiţi să contribuie cu ştiri către editorialişti. Ştia că a doua zi Melissa va dori să citească ceva de genul: „Artista de top Melissa Knight şi-a revenit după despărţirea ultramediatizată de starul rock Leif Ericson, iar acum este îndrăgostită nebuneşte de prosperul om de relaţii publice Ted Carpenter. Aseară au fost văzuţi giugiulindu-se la Lola”.

„Îmi aduc aminte de momentul în care am auzit că Eddie Fisher, căsătorit apoi cu Elizabeth Taylor, a trimis o telegramă din Italia semnată «Prinţesa şi sclavul său îndrăgostit»”, se gândi Ted. „Acesta e genul de mizerie pe care trebuie să i-o asigur Melissei. Se păcăleşte crezând că e îndrăgostită de mine. Dar am nevoie de ea. Am nevoie lunar de cecul ei grăsuţ. Ce bine ar fi fost dacă nu aş fi cumpărat clădirea când a expirat contractul de închiriere. Mă seacă. Melissa o să treacă peste mine destul de repede”, îşi spuse el în timp ce dădu pe gât ginul. „Şmecheria e să mă asigur că atunci când se decide să scape de mine nu o să se ducă la altă firmă de relaţii publice împreună cu amicii ei”.

— Mai doriţi un rând, domnule Carpenter? întrebă chelnerul când se apropie de ei.

— De ce nu? răspunse Ted repezit.

La miezul nopţii, Melissa se hotărî să meargă în Club. Iar avea să îi prindă patru dimineaţa pe acolo. Ted ştia că trebuia să scape cumva. Era o singură cale.

— Melissa, mă simt groaznic, zise el încercând să acopere vacarmul din cafeneaua zgomotoasă. Cred că am

un virus, o răceală sau altceva. Nu te pot expune la aşa ceva. Ai programul încărcat şi nu-ţi permiţi să te îmbolnăveşti.

Se rugă în gând pentru reuşita minciunii în timp ce îi urmărea privirea gânditoare cu care se uita la el. Era ciudat cum trăsăturile ei cu adevărat extraordinare puteau să devină dintr-odată distorsionate şi să îşi piardă orice urmă de frumuseţe când era supărată sau nervoasă. Ochii ei albaştri ca adâncurile oceanului erau îngustaţi şi îşi răsucea părul blond într-o buclă pe care o trăsese, peste umăr. „Are douăzeci şi şase de ani şi e la fel de egoistă ca orice altă vedetă cu care am avut de-a face în meseria asta”, îşi spuse Ted. „Mi-aş dori să-i pot spune să se ducă la dracu’”.

— Nu te vezi cu fosta nevastă, nu-i aşa? vru ea să ştie.

— Fosta mea soţie este ultima femeie pe care aş vrea să o văd. Ar fi trebuit să ştii până acum că sunt nebun după tine.

Profitând de ocazie, Ted lăsă să se strecoare o undă de iritare în expresia feţei şi în tonul vocii. Îşi putea permite să facă aşa ceva doar ocazional, dar ştia, atunci când o făcea, că îi trimitea mesajul că ar fi o nebunie să îşi imagineze că el s-ar putea uita la o altă femeie.

Melissa ridică din umeri şi se întoarse spre ceilalţi de la masă.

— Teddy ne trădează, zise ea şi râse. Hai să nempărţim. Cine vine cu mine la Club?

Se ridicară toţi.

— Eşti cu maşina? întrebă Ted.

— Nu. Am venit pe jos… Pentru Dumnezeu, normal că sunt cu maşina.

Îl bătu uşor pe obraz, o palmă jucăuşă de dragul spectatorilor.

Ted îi făcu semn chelnerului să treacă nota în contul lui, ca de obicei, iar grupul ieşi din cafenea. Melissa îl ţinu de mână, se opri şi zâmbi pentru paparazzi. Ted o conduse până la limuzina ei, o luă în braţe şi o sărută prelung, adânc. „Încă puţină apă la moară pentru zvonuri”, îşi spuse el. „Asta o să-i facă fericiţi”.

Foştii ei colegi de trupă se îngrămădiră în limuzină lângă ea. Când maşina lui fu adusă la bordură, un reporter păşi înainte cu ceva în mână.

— Domnule Carpenter, aţi văzut pozele pe care le-a făcut turistul englez în ziua în care fiul dumneavoastră a fost răpit?

— Da, le-am văzut.

Reporterul ridică o versiune mărită cu acestea.

— Doriţi să faceţi vreun comentariu?

Ted se uită la ele, le luă, se duse mai aproape de fereastra luminată ca şi cum ar fi vrut să arunce o privire îndeaproape. Apoi zise:

— După cum am mai spus, cred că aceste poze se vor dovedi o farsă cruntă.

— Nu este fosta dumneavoastră soţie, Zan Moreland, cea care ia copilul din cărucior? vru să ştie reporterul.

Ted deveni conştient de camerele de fotografiat şi de filmat din jurul lui. Scutură din cap. Larry Post ţinea portiera deschisă. Se grăbi să intre în maşină.

Când ajunse acasă, prea şocat ca să mai simtă ceva, se dezbrăcă şi luă un somnifer. Noaptea fu plină de vise care îl torturară şi se trezi cu dureri şi greaţă. Se simţea ca şi cum acea răceală fictivă devenise realitate. „Sau de vină or fi nenorocitul ăla de gin martini?” se întrebă el.

La ora nouă în dimineaţa următoare, Ted sună la birou ca să vorbească cu Rita. Îi tăie reacţia şocată la fotografii şi îi spuse să îl sune pe detectivul Collins, care se ocupase de investigaţie în ziua în care Matthew dispăruse

şi să îi facă o programare ca să îl vadă a doua zi.

— O să stau acasă cel puţin până după-amiază, îi spuse Ritei. Chiar dacă am febră, tot trebuie să ajung la birou. Trebuie să mă uit la probele de la şedinţa foto pe care a făcut-o Melissa pentru *Celeb Magazine* înainte să îmi dau acordul pe ele. Spune-i oricui din presă care sună că nu am de dat nicio declaraţie până când poliţia va investiga autenticitatea acelor poze.

La ora trei, ajunse în sfârşit la birou, alb ca varul. Deşi nu-i ceruse acest lucru, Rita îi făcu o cană cu ceai.

— Ar fi trebuit să stai acasă, Ted, spuse ea direct. Promit să nu spun mai multe, dar trebuie să ţii cont de un lucru: Zan l-a adorat pe Matthew. Niciodată nu i-ar fi făcut vreun rău.

— Observ că ai folosit cuvântul „adorat”, replică Ted tăios. După cunoştinţele mele asta înseamnă timpul trecut. Aşa, unde sunt probele Melissei pentru *Celeb*?

— Sunt superbe, spuse Rita ca să-l liniştească şi le scoase dintr-un plic pe care îl pusese pe birou.

Ted se uită la ele.

— Pentru tine sunt superbe. Pentru mine sunt superbe. Dar îţi spun de pe acum că Melissa o să le urască. Are umbre sub ochi, iar buzele arată prea subţiri. Şi nu uita că eu am fost cel care i-a spus că ar trebui să accepte să pozeze pentru articolul acela de copertă. Doamne Dumnezeule, ce se poate întâmpla mai rău?

Rita se uită cu compasiune la cel care îi era şef de cincisprezece ani. Ted Carpenter avea treizeci şi opt de ani, dar arăta mult mai tânăr. Cu părul lui des, ochii căprui, buzele ferme şi corpul atletic, ea fusese întotdeauna de părere că el arăta mai bine şi că avea mai multă charismă decât mulţi dintre clienţii pe care îi reprezenta. Dar în acel moment arăta de parcă cineva l-ar fi atacat cu o macetă.

„Şi când mă gândesc la toată mila pe care am irosit-o pe Zan în aceşti doi ani”, se gândi Rita. „Dacă i-a făcut ceva acelui băieţel drăguţ, jur că sunt în stare să o împuşc cu mâna mea”.

Capitolul 17

Zan clipi, deschise ochii şi îi închise din nou. Ce se întâmplase? se întrebă. Nu înţelegea de ce se afla în fotoliu şi de ce, deşi purta halatul, îi era atât de frig, iar tot corpul o durea.

Mâinile îi erau amorţite. Îşi frecă palmele una de alta încercând să simtă din nou ceva. Picioarele îi erau amorţite. Şi le roti cu mişcări circulare, aproape inconştientă de ceea ce făcea.

Deschise din nou ochii. Poza lui Matthew era chiar în faţa ei. Îşi dădu seama că becul lămpii din apropierea ei era încă aprins, deşi o lumină slabă, înnorată se strecura printre jaluzelele trase parţial.

„De ce nu m-am băgat în pat azi-noapte?” se întrebă ea în timp ce încerca să ignore pulsaţiile surde pe care le simţea în cap.

Apoi îşi aminti. „Ei cred că eu l-am luat pe Matthew din cărucior. Dar este imposibil. E o nebunie. De ce aş fi făcut asta? Ce aş fi făcut cu el?”

— Ce aş fi făcut cu tine? gemu uitându-se la fotografia lui Matthew. Oare chiar poate crede cineva că ţi-aş fi putut face rău ţie, copilul meu?

Zan sări în picioare, traversă camera cu mişcări rapide, apucă poza lui Matthew şi o strânse la piept.

— De ce cred ei asta? întrebă în şoaptă. Cum aş putea fi eu în acele poze? Eram cu Nina Aldrich. Mi-am petrecut după-amiaza în noua casă din oraş pe care o cumpărase. O pot dovedi. Sigur că o pot dovedi. Ştiu că nu l-am luat pe Matthew din cărucior, zise cu voce tare şi încercă să îşi controleze tremurul vocii. O pot dovedi. Dar

nu pot permite să se petreacă din nou ce s-a întâmplat azi-noapte. Nu îmi permit să am goluri de memorie, aşa cum am avut când au murit mama şi tata. Dacă există o fotografie a unei femei care îl ridică pe Matthew din cărucior, ar fi prima ocazie să dăm de el. Trebuie să gândesc aşa! Nu îmi permit să mă retrag din nou. Te rog, Doamne, nu mă lăsa din nou să fiu depăşită de situaţie! Lasă-mă să mă agăţ de speranţa că ar putea exista ceva în pozele acelea care ne va oferi un indiciu, un fir, ca să-l găsim pe Matthew…

Era abia ora şase dimineaţa. În loc să facă duş, Zan porni robinetele din jacuzzi ştiind că vârtejurile de apă caldă o vor ajuta să îşi relaxeze corpul. „Ce să fac?” se întrebă din nou. „Sunt sigură că detectivul Collins are deja acele poze. Până la urmă, el a fost investigatorul-şef în acest caz”.

Se gândea la presa care fusese la intrarea de la Four Seasons şi o aşteptase, la faptul că se aflaseră şi în faţa blocului când Josh o adusese acasă. „Vor încerca, oare, să mă urmărească astăzi peste tot?” Sau vor sta în faţa clădirii în care lucra şi o vor aştepta acolo?

Închise robinetele de la jacuzzi, testă apa şi îşi dădu seama că era prea fierbinte. Telefonul. Îşi aminti că îi oprise soneria când intrase în apartament în seara precedentă. Se duse în dormitor, la noptieră. Becul care indica faptul că erau mesaje noi era aprins şi pâlpâia. Avea nouă apeluri pierdute.

Primele opt erau de la reporteri care îi cereau câte un interviu. Hotărâtă să nu le permită să o supere, Zan şterse cu grijă apelurile, unul câte unul. Ultimul era de la Alvirah Meehan. Recunoscătoare, Zan îl ascultă şi savură cuvintele liniştitoare ale lui Alvirah cum că tipul care a pretins că are o poză în care se vede că Zan îl ia pe Matthew din cărucior în parc trebuie să fie vreun escroc.

„E păcat că trebuie să treci prin prostii din astea, Zan”, răsună vocea lui Alvirah. „Sigur se va dovedi că e o înşelătorie, dar tot este greu pentru tine din punct de vedere emoţional. Eu şi Willy ştim asta. Te rugăm să ne suni şi să vii pe la noi la cină mâine. Te iubim”.

Zan ascultă mesajul de două ori. Apoi, când vocea computerizată o instrui: „Apăsaţi tasta trei ca să salvaţi, apăsaţi tasta unu ca să ştergeţi”, ea salvă mesajul. „E prea devreme să o sun pe Alvirah”, îşi spuse, „dar o să o fac de la birou. O să îmi prindă bine să fiu cu ea şi cu Willy diseară. Poate că până atunci detectivul Collins mă va putea vedea după-amiază şi toate lucrurile se vor limpezi. Şi poate, o, te rog, Doamne, dacă bărbatul acela din Anglia făcea poze când cineva îl lua pe Matthew din cărucior, detectivul va avea o informaţie ca să continue cercetările”.

Într-un fel mai liniştită la acest gând, Zan reprogramă filtrul de cafea de la ora şapte şi îl puse în aşa fel încât să înceapă să prepare cafeaua chiar în acel moment. Intră în jacuzzi şi simţi căldura vindecătoare a apei care începea să îi detensioneze corpul.

Cu cana cu cafea în mână îşi puse pantalonii, un pulover cu guler pe gât şi ghete cu tocul jos. Când fu gata, mai erau câteva minute până la ora şapte, dar se gândi că poate era destul de devreme ca să iasă din casă fără să dea peste reporteri. Acest gând o făcu să-şi strângă părul în coc şi să îşi înfăşoare o eşarfă în jurul capului. Apoi scotoci printr-un sertar şi găsi o pereche veche de ochelari de soare mari şi rotunzi, complet diferiţi de cei pe care îi purta de obicei.

Într-un final luă vesta din blană sintetică din dulap şi geanta de umăr şi se urcă în liftul care o duse la parter. De acolo merse printre şirurile de maşini parcate în garaj şi ieşi pe strada din spatele clădirii. Cu paşi repezi se grăbi spre West Side Highway şi nu întâlni în calea sa decât pe

stăpânii matinali care-şi plimbau câinii şi câţiva alergători.

Când fu sigură că nu era urmărită, opri un taxi şi începu să dea adresa de la birou de pe East Fifty-eighth Street, dar apoi se răzgândi. În schimb, îi ceru şoferului să o lase pe East Fifty-seventh Street. „Dacă e vreun reporter, pot să intru pe uşa din spate”, îşi spuse.

Abia atunci reuşi să se lase pe spetează, ştiind că, cel puţin pe durata călătoriei spre zona de nord a oraşului, putea fi sigură că nimeni nu îi va striga întrebări şi nici nu va aţinti spre ea aparate de înregistrare, aşa că reuşi să se concentreze pe cealaltă problemă, faptul că cineva îşi cumpăra haine în numele ei şi luase şi un bilet de avion. „Asta îmi va afecta nivelul de creditare”, începu ea să se îngrijoreze. „Sigur că da. Dacă obţin contractul cu Kevin Wilson, o să comand ţesături foarte scumpe şi mobilă. De ce mi se întâmplă toate astea?”

Zan simţi că trebuie să se lupte cu senzaţia foarte reală că e prinsă într-un vârtej dintr-un curent nemilos care o trage sub i; apă. Trase aer în piept, iar senzaţia că nu poate respira o copleşi.

Atacuri de panică. „Nu le lăsa să se întoarcă”, se rugă ea. Închise ochii şi se forţă să inhaleze adânc, controlându-şi respiraţia.

Până când taxiul opri la colţul dintre Fifty-seventh Street şi Third Avenue, reuşi să îşi recapete o oarecare doză de calm. Chiar şi aşa, degetele îi tremurau în timp ce îi dădu taximetristului bancnotele împăturite.

Începuse să burniţeze. Picături reci şi ude îi mângâiau obrajii. „Vesta a fost o greşeală. Trebuia să îmi iau un impermeabil”. În faţa ei o femeie grăbea pasul unui copil care părea a avea în jur de patru ani spre o maşină ce îi aştepta. Zan se grăbi ca să treacă pe lângă ei astfel încât să arunce o privire la faţa copilului. Dar sigur că nu era Matthew.

Trecu de colţ, dar nu părea a fi nici urmă de presă. Împinse uşa rotativă şi intră în hol. Standul de ziare era în stânga.

— Sam, dă-mi te rog *Post* şi *News*, îi spuse bătrânului vânzător.

De pe chipul lui Sam lipsea zâmbetul prietenos pe care îl afişa de obicei când îi dădea ziarele.

Nu îşi permise să se uite pe ele până când nu ajunse în siguranţă în birou. Abia atunci le lăsă pe birou şi le despături. Pe prima pagină din *Post* era o poză cu ea aplecată peste un cărucior. Pe prima pagină din *News* apărea într-o fotografie care o înfăţişa îndepărtându-se cu Matthew în braţe.

Neîncrezători, ochii ei se mutau de la o poză la alta. „Dar nu sunt eu”, protestă în sinea ei. „Nu pot fi eu. Cineva care arată ca mine l-a luat pe Matthew… N-are niciun sens”.

Josh avea să sosească mult mai târziu. Zan încercă să se concentreze, dar în jurul prânzului se dădu bătută. Luă telefonul. „Trebuie să o sun pe Alvirah. Ştiu că are abonamente la *Post* şi *Times*”.

Alvirah răspunse la al doilea apel. Când auzi vocea lui Zan, spuse:

— Zan, am văzut ziarele. Mai aveam puţin şi cădeam din picioare. De ce ar vrea cineva care arată ca tine să îl ia pe Matthew?

Oare ce voia să spună Alvirah prin această întrebare? îşi spuse Zan. „Voia să ştie motivul pe care l-ar putea avea cineva să se deghizeze ca să arate ca mine şi să îl ia pe Matthew sau crede că l-am luat chiar eu?”

— Alvirah, zise ea alegându-şi cu grijă cuvintele, cineva îmi face toate astea. Nu ştiu cine, dar am bănuielile mele. Dar chiar dacă Bartley Longe ar merge atât de departe ca să-mi facă rău, de un singur lucru sunt sigură:

niciodată nu i-ar face ceva rău lui Matthew. Alvirah, mulţumesc lui Dumnezeu pentru acele fotografii. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ele. O să îl iau pe Matthew înapoi. Pozele acelea o să fie dovada mea că cineva se dă drept mine, că cineva mă urăşte îndeajuns de mult încât să-mi fure copilul, iar acum îmi fură şi identitatea…

Urmă o clipă de tăcere, apoi Alvirah spuse:

— Zan, ştiu o firmă bună de detectivi particulari. Dacă nu ai bani, plătesc eu. Dacă pozele acelea au fost falsificate, o să aflăm cine a plătit ca să le facă. Aşteaptă un minut. Lasă-mă să mă corectez. Dacă tu spui că fotografiile acelea sunt făcături, sunt perfect de acord cu tine, dar cred că oricine a făcut asta a exagerat. Cred că ai aprins o lumânare la Sf. Antoniu în seara aceea în care ai trecut pe la Sf. Francisc din Assisi.

— Când am trecut pe… unde?

Lui Zan îi fu teamă să pună întrebarea.

— Luni după-amiaza, târziu, la cinci şi jumătate, şase fără un sfert. Trecusem pe la biserică să fac o donaţie pe care o promisesem Sf. Antoniu şi am observat că un tip se uita fix la prietenul meu, părintele Aiden, ceea ce nu mi-a plăcut. Din cauza asta am verificat înregistrările de pe camerele de supraveghere în această dimineaţă, ca să văd dacă nu cumva era cineva pe care părintele Aiden îl cunoaşte. Cu toţi nebunii din New York, paza bună trece primejdia rea. Atunci nu te-am văzut, dar apari în înregistrări. Ai intrat în biserică şi ai plecat după numai câteva minute. Am bănuit că ai spus o rugăciune pentru Matthew.

„Luni după-amiaza, la cinci şi jumătate sau şase fără un sfert. M-am hotărât să mă duc acasă pe jos”, se gândi Zan. „M-am îndreptat direct spre casă. Am luat-o spre vest, pe Thirty-first sau Thirty-second Street, dar până atunci

ştiu că am obosit şi am luat un taxi pentru restul drumului. Dar nu m-am oprit la capela Sf. Francisc. Ştiu sigur că nu am făcut-o. Sau am făcut-o?”

Îşi dădu seama că Alvirah vorbea în continuare şi întreba despre cină.

— O să fiu acolo, promise Zan, la şase şi jumătate.

Aşeză telefonul în lăcaşul lui şi îşi puse capul în palme. „Am din nou pierderi de memorie? înnebunesc? Mi-am răpit propriul copil? Şi dacă l-am luat, ce am făcut cu el? Dacă pot uita ce s-a întâmplat cu mai puţin de patruzeci şi opt de ore în urmă, ce altceva nu-mi mai amintesc?” se întrebă, cuprinsă de disperare.

Capitolul 18

În perioada în care lucrase ca poliţist sub acoperire, detectivului Billy Collins îi fusese uşor să treacă drept un om al străzii. Slab până la punctul de a fi chiar costeliv, cu o faţă cu trăsături ascuţite, părul presărat cu fire albe şi ochi trişti, trecea cu uşurinţă în faţa traficanţilor de droguri drept un client care vrea să-şi procure o doză.

După ce fusese repartizat la secţia locală de poliţie din Central Park trebuia să sosească la birou în costum, cămaşă şi cravată. Din cauza asta şi a firii sale calme, şterse, oamenii tindeau să-l considere la prima vedere drept un tip obişnuit, cu nimic ieşit din comun, care probabil că nu era nici prea isteţ. Această catalogare era împărtăşită de mulţi răufăcători anchetaţi, care erau păcăliţi de întrebările de rutină ale lui Billy şi de atitudinea aparent credulă faţă de versiunea lor asupra unei anumite fărădelegi. Pentru mulţi dintre ei, acest lucru se dovedea o greşeală fatală. Mintea ascuţită în vârstă de patruzeci şi doi de ani a lui Billy reţinea orice date care păreau banale şi neimportante la început, iar când circumstanţele se schimbau, extrăgea într-o clipă informaţia necesară din banca sa de amintiri.

Viaţa particulară a lui Billy era una foarte simplă. În ciuda aspectului morbid, avea un simţ al umorului dezvoltat, era un bun povestitor şi îi era devotat soţiei sale, Eileen, cu care începuse să se întâlnească încă de pe vremea în care erau amândoi la liceu. El spunea că ea era singura persoană care îl considera chipeş, iar acesta era motivul pentru care se îndrăgostise definitiv de ea. Cei doi fii ai lui care, din fericire pentru ei, semănau cu mama lor foarte atrăgătoare, erau amândoi studenţi la Universitatea Fordham.

Billy fusese primul poliţist care sosise la faţa locului, în urmă cu aproape doi ani, după primirea apelului la 911 care spunea că un băieţel de trei ani dispăruse din Central Park. Se grăbise acolo cu inima cât un purice. Pentru el, cea mai urâtă parte a meseriei era să se ocupe de o infracţiune ce implica un copil mort sau dispărut.

În acea zi călduroasă de iunie, Tiffany Shields, dădaca, plângea isteric din cauză că adormise în apropierea cărucior ului, iar când se trezise, Matthew dispăruse. În timp ce fiecare centimetru din parc era răscolit, iar vizitatorii aflaţi în preajmă fuseseră luaţi la întrebări, părinţii divorţaţi sosiră separat. Ted Carpenter, tatăl, fusese cât pe ce să o atace pe Shields, care recunoscuse faptul că adormise. Zan Moreland, mama, era ciudat de calmă, o reacţie pe care Billy o pusese pe seama şocului. În ciuda faptului că orele treceau fără nici urmă de Matthew şi fără ca niciun martor să fi anunţat că văzuse când acesta fusese luat, comportamentul mamei rămăsese impasibil.

În cei aproape doi ani care trecuseră între timp, Billy Collins ţinuse dosarul lui Matthew pe birou. Cercetase scrupulos ambele explicaţii ale părinţilor cu privire la locul în care se aflaseră când dispăruse copilul lor, iar declaraţiile erau susţinute de ceilalţi martori.

Îi întrebase despre duşmanii care i-ar fi putut urî îndeajuns de mult încât să le răpească micuţul. Zan Moreland se confesase, ezitând, că exista o persoană pe care o considera duşman. Era vorba despre Bartley Longe, un renumit designer de interior care luase în derâdere ideea că ar fi putut răpi copilul unei foste angajate.

— Această declaraţie a lui Zan Moreland subliniază tot ce am zis eu despre ea, îi spusese Longe lui Billy pe un ton furios şi dezgustat. Mai întâi m-a acuzat că am contribuit la moartea părinţilor ei pentru că, dacă nu s-ar fi dus să o ia de la aeroport, tatăl ei ar fi putut avea atacul de cord acasă şi nu ar mai fi produs accidentul. Apoi mi-a spus că din cauză că lucra pentru mine nu şi-a putut vedea părinţii mai des. Acum v-a spus că i-am răpit copilul! Domnule detectiv, faceţi-vă un bine şi nu vă pierdeţi vremea căutând în altă parte. Orice s-ar fi întâmplat cu acel copil a fost provocat de mama lui sărită de pe fix.

Billy Collins îl ascultase, dar apoi dădu crezare instinctelor. Din câte îşi putuse da seama, furia lui Bartley Longe faţă de Zan Moreland era cauzată de faptul că ea devenise rivala lui în afaceri. Dar Billy se decisese că nici Longe şi nici Moreland nu aveau nimic de-a face cu dispariţia băiatului. În adâncul inimii lui credea cu tărie că Zan era o victimă, o victimă profund rănită care ar fi mutat munţii ca să-şi recupereze copilul.

De aceea, când fusese anunţat la telefon marţi seara despre evoluţia lucrurilor în cazul Matthew Carpenter, fusese tentat să sară în maşină şi să conducă de acasă până în Forest Hills, Queens, către secţie. Şeful îi spusese:

— Din câte ştim, fotografiile care au fost vândute acelei reviste de scandal ar putea fi trucate. Însă, dacă sunt pe bune, trebuie să ai mintea clară ca să te reapuci de caz.

Miercuri dimineaţa, Billy se trezi la şapte. Douăzeci

de minute mai târziu, spălat, bărbierit şi îmbrăcat, se afla în drum spre oraş. Când ajunse, pozele publicate în *Tell-All Weekly* şi pe internet se aflau pe biroul lui.

Erau şase în total – trei originale, pe care le făcuse turistul englez, şi încă trei care fuseseră mărite pentru albumul de familie. În fundalul acestora din urmă se vedea că Zan Moreland îşi răpise propriul fiu.

Billy fluieră încet; era singurul lui răspuns fizic la faptul că era atât şocat, cât şi trist. „Chiar am crezut-o îndurerată pe femeia aceea”, îşi spuse în timp ce studia cele trei fotografii care o arătau pe Zan aplecată deasupra căruciorului, apoi luând copilul adormit şi în final îndepărtându-se pe alee. „Nu e nicio urmă de îndoială”, se gândi el uitându-se de la o fotografie la alta. „Părul lung, drept, arămiu, corpul zvelt, ochelarii de soare moderni…”

Deschise dosarul care stătea întotdeauna pe colţul biroului. Din el scoase pozele cu Zan, care fuseseră făcute de fotograful poliţiei când aceasta sosise în grabă la locul faptei. Fusta înflorată şi sandalele cu toc înalt pe care le purta când ajunsese în parc în acea zi erau identice cu hainele pe care le purtase răpitoarea.

În mod normal, Billy se lăuda că se pricepe foarte bine să judece caracterul oamenilor. Senzaţia acută de dezamăgire cauzată de eşecul din acest caz fu înlocuită imediat de preocuparea cu privire la ce ar fi putut face Zan Moreland cu fiul ei.

Alibiul lui Zan din acea zi părea de neclintit. Sigur îi scăpase ceva. „O să încep cu dădaca”, îşi spuse Billy trist. O să verific minut cu minut ce a făcut Zan în acea zi şi o să aflu dacă a minţit. Şi atunci, jur că o să o fac să-mi spună ce a făcut cu micuţul”.

Capitolul 19

Tiffany Shields locuia încă acasă şi îşi încheia al doilea an la Colegiul Hunter. Ziua în care dispăruse

Matthew Carpenter fusese un punct de cotitură în viaţa ei. Nu fusese numai faptul că avusese sarcina de a avea grijă de Matthew şi că adormise, ci că ori de câte ori se aducea vorba în presă despre acest caz era catalogată drept dădaca iresponsabilă care nu numai că nu se obosise să prindă legăturile de siguranţă ale căruciorului, ci cea care se întinsese pe pătură şi „leşinase”, după cum scrisese un reporter.

Aproape toate articolele făceau referire la apelul isteric pe care îl dăduse la 911. Înregistrarea fusese dată pe post la câteva emisiuni de televiziune. În ultimii doi ani, ori de câte ori dispărea câte un copil de pe undeva, Tiffany era obligată să citească sau să audă că era sau că nu era o situaţie tipică „Tiffany Shields-dădaca-adormită”. Ori de câte ori citea sau auzea acele reportaje, supărarea lui Tiffany se preschimba în furie din cauza nedreptăţii lor.

a

Ziua aceea îi era încă proaspătă în memorie. Se trezise cu ceea ce părea a fi un început de răceală. Îşi anulase planurile de a se întâlni cu câteva prietene ca să sărbătorească apropierea absolvirii Liceului Cathedral. Mama ei plecase la muncă la Bloomingdale unde lucra ca vânzătoare. Tatăl ei era administratorul blocului în care locuiau, pe East Eighty-sixth Street. La prânz sunase telefonul. „Ce bine ar fi fost dacă nu aş fi răspuns”, îşi spusese încontinuu Tiffany în următoarele douăzeci şi unu de luni. „Era cât pe ce să nu răspund. Am bănuit că era vreun locatar care voia să se plângă de vreun robinet care curgea”. Dar o făcuse totuşi. Era Zan Moreland.

— Tiffany, poţi să mă ajuţi? o implorase ea. Noua dădacă a lui Matthew trebuia să înceapă munca azi-dimineaţă şi tocmai a sunat să anunţe că ajunge abia mâine. Am o întâlnire extrem de importantă. Este vorba de un potenţial client şi nu e genul de persoană căreia i-ar

păsa de problemele mele. Eşti un înger dacă îl duci pe Matthew în parc pentru câteva ore. Tocmai i-am dat de mâncare şi e ora lui de somn. Îţi promit că o să doarmă în tot acest timp.

„Obişnuiam să mă ocup de Matthew uneori, când dădaca îşi lua câte o seară liberă. Îl iubeam pe micuţ”, îşi spuse Tiffany. „În acea zi i-am zis lui Zan că aveam impresia că m-am îmbolnăvit, dar ea a insistat atât de mult încât într-un final am cedat. Şi mi-a distrus viaţa cu această ocazie”.

Dar miercuri dimineaţa, în timp ce bea un pahar cu suc de portocale şi răsfoia în ziarul de dimineaţă, Tiffany avu două reacţii. Mânie explozivă că Zan Moreland profitase de ea şi o uşurare incredibilă că avea să nu mai fie victima dispariţiei lui Matthew. „Le-am spus poliţailor că luasem nişte antihistaminice, că mă simţisem cam ameţită şi că nu intenţionasem să fac pe dădaca”, se gândi ea. „Dar dacă se întorc să vorbească din nou cu mine, o să le adaug faptul că Zan Moreland ştia că mă simţeam obosită. Când l-am luat pe Matthew ea mi-a oferit un Pepsi. Mi-a zis că o să mă facă să mă simt mai bine, că zahărul din el ajuta în pragul unei răceli. Privind înapoi mă întreb dacă nu cumva Zan mi-a pus ceva în sucul acela ca să mă facă să adorm. Matthew nici măcar nu s-a mişcat în cărucior, de-aia nu i-am mai prins centurile de siguranţă… Dormea dus”.

Tiffany reciti fiecare cuvânt al poveştii şi studie cu atenţie fotografiile. „Asta e rochia pe care o purta Zan”, îşi spuse, „dar pantofii nu sunt la fel. Zan cumpărase din greşeală două perechi la fel şi mai avea una care era aproape identică. Erau sandale bej, cu toc înalt. Singura diferenţă dintre cele două modele era că la unul baretele erau mai înguste decât la celălalt. Mi-a dat mie una dintre perechile identice, cea cu bareta îngustă. Le încălţasem

amândouă în acea dimineaţă. Încă le mai am. Nu o să spun asta nimănui. Dacă poliţaii află, îmi vor lua sandalele şi, pentru Dumnezeu, le-am meritat!”

Trei ore mai târziu, când îşi verifică mesajele de pe telefonul mobil, după ora de istorie, Tiffany observă că unul dintre ele era de la detectivul Collins, care o interogase de nenumărate ori după ce dispăruse Matthew. Voia să discute cu ea din nou.

s.

Tiffany îşi strânse buzele, iar gura ei deveni o linie subţire. Trăsăturile ei drăguţe îşi pierdură brusc expresia atrăgătoare, tinerească. Apăsă pe buton şi îl sună pe Billy Collins. „Şi eu vreau să discut cu tine, detectiv Collins”, îşi spuse. „Şi de data asta eu o să fiu cea care o să te facă să te foieşti în scaun”.

Capitolul 20

Glory îi punea din nou chestia aia lipicioasă în păr. Matthew o ura. Simţea că îi ardea scalpul, iar o parte aproape că îi intră în ochi. Glory îl freca tare, iar mănuşa de toaletă îi intră în ochi şi îl duru. Dar ştia că dacă spunea că nu voia ca ea să-i pună chestia aceea în păr, ea va zice: „Îmi pare rău, Matty. Nu vreau să o fac, dar n-am încotro”.

În acea zi nu scoase niciun cuvânt. Glory era foarte supărată pe el, ştia asta. De dimineaţă, când sunase cineva la uşă, intrase repede în dulap şi închisese uşa. Nu îl deranja deloc dulapul pentru că era mai mare decât unele dintre cele mai vechi şi înăuntru era suficientă lumină pentru a putea vedea orice. Dar apoi îşi aminti că uitase în hol camionul care îi plăcea cel mai mult. Era preferatul lui pentru că era roşu aprins şi avea trei viteze, aşa că atunci când se juca cu el în hol îl putea face să meargă ori foarte repede, ori foarte încet.

Deschisese uşa dulapului şi alergase ca să îl ia. Chiar în acel moment o văzu pe Glory care închidea uşa şi îşi lua

la revedere de la o doamnă. După ce Glory încuie uşa, se întoarse şi se uită la el. Arăta atât de supărată încât îi fusese teamă că îl va lovi.

— Data viitoare o să te vâr în dulap şi nu o să-ţi mai dau drumul niciodată, îi spuse cu o voce joasă, răutăcioasă.

Fusese atât de speriat, încât fugise înapoi în dulap şi începuse să plângă atât de tare încât nu îşi putea trage răsuflarea.

După o vreme, deşi Glory îi spusese că era în regulă să iasă, că nu fusese de fapt vina lui, că era doar un copil şi că îi părea rău că ţipase la el, tot nu se putea opri din plâns. Spunea „Mami, mami…” neîncetat. Voia să înceteze, dar nu putea.

Apoi, mai târziu, când se uita la unul dintre DVD-uri, o auzi pe Glory vorbind cu cineva. Se dusese în vârful picioarelor până la uşa camerei lui, o deschise şi ascultă. Glory era la telefon. Nu putea auzi ce spunea, dar vocea ei părea foarte supărată. Apoi o auzi strigând:

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

Îşi dădu seama că ea era cu adevărat speriată.

Stătea cu prosopul pe umeri, iar chestia din păr îi curgea pe frunte. Aştepta momentul în care Glory îi va spune că putea să se ducă la chiuvetă, că era timpul să se clătească. Într-un final ea zise:

— Bine, cred că eşti gata.

Când el se aplecă peste chiuvetă, ea adăugă:

— E păcat. Dacă o să ai vreodată şansa, o să fii un roşcat drăguţ.

Capitolul 21

Cu o satisfacţie imensă, Bartley Longe se plimba pe holul care ducea în biroul lui din 400 Park Avenue cu ziarul de dimineaţă sub braţ. În vârstă de cincizeci şi doi de ani, cu fire argintii în părul castaniu-deschis, ochi albaştri şi un

comportament autoritar, era genul de om care putea intimida un ospătar-şef sau un subordonat doar cu o privire rece.

Cealaltă faţă a personalităţii sale arăta un personaj fermecător şi bine-venit printre numeroşii săi clienţi, atât celebrităţi, cât şi bogaţi din umbră.

Angajaţii săi îl aşteptau întotdeauna să sosească la ora nouă şi jumătate dimineaţa. În ce ape avea să se scalde Bartley? O privire fugară răspunse la această întrebare. Dacă expresia feţei lui era una plăcută şi îi saluta cu „Bună dimineaţa”, se relaxau, cel puţin pentru o vreme. Dacă era încruntat şi avea buzele strânse, puteau ghici că ceva îl iritase şi că cineva va avea de suferit din această cauză.

Până în acel moment fiecare dintre cei opt angajaţi permanenţi citiseră sau auziseră vestea uimitoare că Zan Moreland, care lucrase mai demult pentru Bartley, era bănuită că ar fi direct implicată în dispariţia propriului fiu. Îşi aduceau cu toţii aminte de ziua în care ea dăduse buzna în birou după ce îi muriseră părinţii în acel accident şi uriaşe la Bartley:

— Nu i-am văzut pe mama şi pe tata de aproape doi ani, iar acum n-o să-i mai văd niciodată. Mi-ai pus beţe-n roate când am vrut să plec, mi-ai spus că sunt prea valoroasă la proiectul ăla sau celălalt. Eşti un om rău, josnic şi egoist. Ba mai mult. Eşti un diavol împielițat. Şi dacă nu o crezi, întreabă pe oricine lucrează pentru tine. O să-mi deschid firma mea şi ştii ce, Bartley? O să-ţi dau peste nas cu succesul meu.

Izbucnise în suspine sfâşietoare, iar Elaine Ryan, secretara de mult timp a lui Bartley, o cuprinse cu braţul şi o dusese acasă.

Bartley deschise uşa biroului lui, iar rânjetul de pe faţă era un semnal clar atât pentru Elaine cât şi pentru recepţioneră, Phyllis Garrigan, că totul era bine pentru

angajaţi, cel puţin pentru moment.

— În cazul în care nu sunteţi surde, mute sau oarbe, cred că aţi aflat despre Zan Moreland, le spuse Bartley femeilor.

— Eu nu cred niciun cuvânt, răspunse categoric Elaine Ryan.

În vârstă de şaizeci şi doi de ani, cu părul castaniu elegant coafat, cu ochii căprui care reprezentau cea mai frumoasă trăsătură pe faţa îngustă, era singura angajată din birou care avea îndeajuns de mult curaj să-l provoace ocazional pe Bartley.

După cum îi spunea deseori soţului ei, singurul lucru ce o făcea să continue să lucreze pentru Bartley era salariul bun şi faptul că îşi putea permite oricând să plece dacă lucrurile deveneau prea urâte. Soţul ei, un poliţist în rezervă, era şeful securităţii la un magazin cu tarife reduse. Ori de câte ori Elaine venea acasă spumegând de nervi din cauza a ceva ce făcuse sau spusese Bartley, el o reducea la tăcere cu un singur cuvânt: „Demisionează”.

— Nu contează ce crezi tu, Elaine. Dovada stă în fotografii. Crezi cumva că publicaţia le-ar fi cumpărat dacă ar fi existat vreo îndoială în legătură cu ceea ce arată? întrebă Bartley. Rânjetul îi dispărea de pe faţă. Este clar acum că Zan şi-a luat băieţelul şi a plecat cu el prin parc. Depinde acum de poliţie să afle ce a făcut apoi cu el. Dar dacă vrei să ştii teoria mea, o să ţi-o spun, zise Bartley şi arătă cu degetul spre Elaine pentru a accentua cele spuse. Când a lucrat aici, cât de des n-ai auzit-o spunând că îşi dorea să fi crescut într-o singură casă dintr-o suburbie în loc să se mute dintr-un loc în altul din cauza slujbei tatălui ei? întrebă el. Teoria mea este că toată compasiunea de care a avut parte după moartea părinţilor ei s-a epuizat şi că avea nevoie de încă o tragedie în viaţa ei.

— Este curată nebunie, rosti Elaine cu convingere.

Poate că Zan a spus în treacăt că ar fi preferat să nu se fi mutat tot timpul, dar a zis-o la modul general când vorbeam despre trecutul nostru. Cu siguranţă nu înseamnă că o spunea tot timpul ca să câştige compasiune. Şi era înnebunită după Matthew. Ceea ce insinuaţi este dezgustător, domnule Longe.

Elaine îşi dădu seama că obrajii lui Bartley Longe deveniseră roşii. „Şeful nu trebuie contrazis”, îşi spuse. Dar cum putuse să sugereze că Zan l-ar fi putut răpi pe Matthew ca să obţină compasiune?

— Am uitat cât de apropiată ai fost de fosta mea asistentă, răbufni Bartley Longe. Dar pun pariu cu tine că, chiar în acest moment, Zan Moreland îşi caută un avocat şi te asigur că va avea nevoie de unul bun.

Capitolul 22

Kevin Wilson îşi dădu seama că îi era aproape imposibil să se concentreze asupra planurilor de pe birou. Se uita la schiţele designerului peisagist pentru plantele din foaierul Carlton Palace 701, aşa cum avea să se cheme complexul de apartamente. Numele fusese convenit după o discuţie aprinsă cu directorii de la Jarrell International, compania multimiliardară care finanţa clădirea. Mai mulţi membri ai consiliului director avuseseră sugestii cu privire la numele pe care ei le considerau mai potrivite. Majoritatea aveau tentă romantică sau aşa-zis istorică Blazonul Windsor, Turnurile Camelot, Le Versailles, Stonehenge şi chiar Curtea Noului Amsterdam.

Kevin le ascultase din ce în ce mai nerăbdător. Într-un final venise rândul lui.

— Care este cea mai exclusivistă adresă din New York? întrebase el.

Şapte dintre cei opt membri ai consiliului director spuseseră aceeaşi adresă de pe Park Avenue.

— Exact, le spusese Kevin. Părerea mea e că avem de

umplut o clădire foarte scumpă. Chiar în momentul în care vorbim sunt în construcţie multe alte clădiri rezidenţiale în Manhattan. Nu trebuie să vă mai aduc aminte că este o concurenţă puternică sau că este misiunea noastră să le facem potenţialilor clienţi o ofertă specială. Locaţia noastră este spectaculoasă. Priveliştile pe care le oferim asupra râului Hudson şi a oraşului sunt spectaculoase. Dar vreau să putem să le spunem potenţialilor cumpărători că, atunci când este menţionat numele Carlton Palace 701, oricine va auzi acea adresă va şti că persoana care o rosteşte este îndeajuns de norocoasă să trăiască într-o zonă privilegiată.

„Cred că am fost vedeta zilei", îşi spuse în timp ce îşi întorcea scaunul de la masă către birou şi scutură din cap. „O, Doamne, dacă Bătrânu' ar fi fost aici, ce ar fi crezut dacă ar fi auzit discursul acela?" Bunicul lui fusese administratorul clădirii de lângă cea în care el şi părinţii lui locuiseră. Numele, Turnurile Lancelot, fusese sculptat în piatră deasupra celor şase etaje cu apartamente în stil vagon, lifturi de serviciu cu mecanisme scârţâitoare şi instalaţii antice situate pe Webster Avenue din Bronx.

„Bătrânu' ar fi zis că sunt nebun", realiză Kevin, „şi la fel ar fi spus şi tata dacă ar fi trăit. Mama e deja obişnuită cu discursurile mele de vânzător. După ce a murit tata, când am reuşit într-un final s-o conving să se mute pe East Fifty-seventh Street, mi-a zis că aş putea vinde şi un cal mort unui poliţist călare. Acum iubeşte Manhattanul. Jur că adoarme noaptea fredonând *New York, New York*".

„Toate aceste gânduri de-a valma nu duc nicăieri", recunoscu el în tăcere în timp ce se lăsa pe speteaza scaunului. Din spatele camerei putea auzi sunetul necontenit al loviturilor de ciocan şi văicăritul ascuţit şi asurzitor al maşinăriilor care începuseră să instruiască

podelele din marmură. Pentru Kevin, zgomotul unei clădiri în construcţie era mai frumos decât o simfonie la Lincoln Center. „Din când în când, pe vremea copilăriei, îi spuneam lui tata că aş prefera să merg pe un şantier decât la grădina zoologică”, îşi aminti el. „Încă de pe atunci ştiam că vreau să proiectez clădiri”.

Schiţele designerului peisagist nu erau în regulă. „Trebuie să o luăm de la capăt sau să iau pe altcineva. Nu vreau ca intrarea să arate ca o seră”, îşi spuse Kevin. „Tipul ăsta pur şi simplu nu pricepe”.

Apartamentele-model. Studiase în noaptea precedentă timp de câteva ore atât proiectele lui Longe, cât şi pe cele ale lui Moreland. Ambele erau foarte impresionante. Înţelesese de ce Bartley Longe era considerat unul dintre cei mai buni designeri de interior. Dacă avea să obţină contractul, apartamentele vor fi spectaculoase.

Dar şi schiţele lui Zan Moreland erau incredibil de atrăgătoare. Putea observa modul în care ea furase meserie de la Longe, dar apoi se despărţise de ideile lui şi le urmase pe ale ei. Era mai multă căldură, schiţele ei oferind senzaţia de „sunt acasă™ pe care o imprimase abil în planuri. Şi costa cu treizeci la sută mai puţin.

Recunoscu faptul că nu reuşise să şi-o scoată din minte. Era o femeie frumoasă, nu era nicio urmă de îndoială. Zveltă, poate puţin prea slabă, iar ochii aceia căprui îi dominau expresia feţei… Era ciudat că fusese atât de reţinută, aproape timidă, până ajunsese să îi explice viziunea ei asupra apartamentelor-model. Atunci parcă s-ar fi aprins lumina, iar faţa şi vocea ei se animaseră. „Când a plecat ieri am urmărit-o când s-a dus spre stradă şi a chemat un taxi”, se gândi Kevin. „Vântul se înteţise atât de tare încât m-am întrebat dacă hainele pe care le purta erau îndeajuns de călduroase pentru ea, deşi avea un guler de

blană. Am avut impresia că o rafală mai puternică o va arunca la pământ”.

Se auzi o bătaie în uşă. Înainte să apuce să răspundă, secretara lui, Louise Kirk, intrase deja şi se îndrepta spre birou.

— Lasă-mă să ghicesc. Este nouă fix, spuse el.

Louise, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, cu un corp în formă de pară, o persoană plină de energie, cu părul blond şi înfoiat, era soţia unuia dintre şefii de şantier.

— Sigur că da, răspunse ea iute.

Lui Kevin îi părea rău că făcuse acea observaţie. Spera că nu va face – cum se întâmpla deseori – comparaţia cu Eleanor Roosevelt. Aşa cum explicase Louise, care era pasionată de istorie, Eleanor nu întârzia niciodată: „Nu întârziase nici când i, coborâse scările de la Casa Albă ca să ajungă fix în momentul în care începea ceremonia lângă coşciugul lui FDRV jf Dar în acea zi era clar că pe Louise o preocupau alte lucruri. 1 Ai avut ocazia să citeşti ziarele? întrebă ea.

— Nu. Şedinţa de dimineaţă a început la ora şapte, îi reaminti Kevin.

— Atunci, ia uită-te aici.

Bucuroasă că avea ocazia să fie vestitoarea unor ştiri uimrtoare, Louise îi puse pe birou ziarele de dimineaţă, *New York*

J 1 Franklin Delano Roosevelt, preşedinte al Statelor Unite între anii 1933 şi 1945 § (n.tr.).

Post şi *Daily News*. Amândouă aveau poza lui Zan Moreland pe prima pagină. Titlurile erau similare şi senzaţionale. Ambele pretindeau că Zan Moreland îşi răpise copilul.

Kevin se uită la fotografii, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea.

— Ştiai că băieţelul ei e dat dispărut? o întrebă pe

Louise. Nu, nu am făcut legătura dintre numele ei şi asta, spuse

Louise. Nu uita, ieri am fost la sediul central. Sigur, ştiam numele copilului, Matthew Carpenter. Ziarele au scris o grămadă când a dispărut, dar din câte îmi amintesc se referiseră la mamă ca fiind Alexandra. Nu am făcut legătura. Ce o să faci, Kevin? Riscă să fie arestată. Să îi înapoiez planurile la birou?

— Cred că nu avem încotro, rosti Kevin încet şi apoi adăugă: Chestia ciudată e că tocmai mă hotărâsem să-i dau ei contractul.

Capitolul 23

Miercuri dimineaţă, după slujba de la ora şapte, părintele Aiden se uita la CNN în timp ce îşi bea cafeaua, în bucătăria mănăstirii. Profund tulburat, scutura din cap în timp ce era prezentată ştirea-bombă, că Alexandra Moreland îşi răpise propriul copil. Camera de luat vederi o filma pe acea femeie tânără care intrase luni în Camera de Reconciliere în timp ce părăsea restaurantul Four Seasons. Încercase să-şi ascundă faţa când se grăbise să intre într-un taxi pe lângă reporteri şi fotografi, dar nu era nicio urmă de îndoială că nu ar fi fost ea.

Apoi văzu fotografiile care păreau a fi dovada de necontestat că îl răpise pe micuţul Matthew. „Sunt complice la o fărădelege care e în desfăşurare şi la o crimă ce e pe cale să se petreacă foarte curând. Nu vreau să fiu părtaşă, dar e prea târziu s-o împiedic”, spusese ea.

Oare acea fărădelege în desfăşurare era faptul că Alexandra Moreland îşi răpise propriul fiu şi minţise autorităţile în legătură cu dispariţia lui?

Părintele Aiden urmări cum prezentatorul ştirilor vorbea cu June Langren, care luase şi ea cina la Four Seasons, despre că¡T bufnirea şocată a lui Ted Carpenter.

I – Sincer, am crezut că o să sară la gâtul ei, spuse

Langren pe nerăsuflate. Prietenul meu a sărit ca să-l reţină dacă acest lucru era necesar.

În cei cincizeci de ani de când asculta confesiuni, părintele Aiden credea că auzise cam toată aria de nelegiuiri pe care este capabil să le comită omul. Cu mulţi ani în urmă ascultase sus

I

pinele sfâşietoare ale unei tinere, abia trecute de copilărie, care dăduse naştere unui copil şi de teama părinţilor îl lăsase să moară

H

Într-un sac de gunoi într-o pubelă. Marele noroc fusese că acel copil nu murise, că un trecător auzise ţipetele sărmanului nou-născut şi îl salvase, îşi spuse el.

De data asta era ceva diferit.

„O crimă e pe cale să se petreacă foarte curând”.

„Ea nu a zis «O să comit o crimă»”, se gândi părintele Aiden. „Vorbea despre ea ca fiind complice. Poate acum, că acele poze au dovedit că a furat copilul, oricine ar fi implicat se va speria. Nu pot decât să mă rog să se întâmple aşa”.

Mai târziu în acea dimineaţă, după ce se uitase la înregistrările camerelor de supraveghere împreună cu Alvirah, iar ea plecase acasă, părintele Aiden îşi deschise calendarul. Săptămâna următoare avea mai multe întâlniri la cină cu sponsori generoşi ai activităţii desfăşurate de mănăstire de hrănire şi ajutorare a celor nevoiaşi, care îi deveniseră prieteni apropiaţi. Voia să verifice ora la care urma să se vadă cu familia Anderson în acea seară, Memoria îi funcţiona încă bine: şase şi jumătate la Clubul Atletic din New York din Central Park South. Puţin mai jos pe stradă! pe care stăteau Alvirah şi Willy. „Tocmai mi-am dat seama că mi-am lăsat fularul în apartamentul lor aseară. Cred că Alvirah nu l-a observat, altfel mi-ar fi spus

când a fost aici. O să trec pe la ei să îl iau după cină, dacă o să fie acasă”. Sora lui, Veronica, lucrase fularul pentru el şi dacă observa că nu îl purta într-o zi răcoroasă, avea să intre în bucluc.

În timp ce ieşea din mănăstire, după prânz, Neil părăsea capela, cu o cârpă de praf şi un spray pentru lustruit mobila.

— Părinte, aţi văzut că femeia aceea pe care aţi recunoscut-o pe înregistrările camerelor de supraveghere este cea care şi-a furat copilul?

— Da, am văzut, răspunse sec părintele Aiden dându-i de înţeles lui Neil că nu voia să discute despre acest subiect.

Neil tocmai era pe cale să spună că, în timp ce văzuse înregistrarea, îi încolţise ceva în minte. În vreme ce mergea spre I casă pe Eighth Avenue luni seară, cam în jurul orei la care Moreland fusese înregistrată de camerele de supraveghere, când luase colţul strâns o femeie tânără care mergea în faţa lui, se îndreptase spre carosabil şi oprise un taxi. „Era cât pe ce să o lovească o maşină”, îşi spuse. M-am uitat bine la ea”. De aceea reluase înregistrările şi oprise în locul în care Alvirah Meehan îşi recunoscuse prietena. Ar fi putut jura că femeia care se urca în taxi era cea de pe înregistrări. Dar dacă nu cumva îşi schimbase hainele în mijlocul străzii, nu avea cum să fie aceeaşi persoană.

Neil ridică din umeri. Asta dorea să-i spună părintelui Aiden, dar era clar că acesta nu voia să audă nimic. „Oricum, nu e treaba mea”, se hotărî Neil. În cei patruzeci şi unu de ani, din cauza problemei lui cu băutura, Neil avusese mai multe slujbe. Cea care îi plăcuse cel mai mult fusese cea de poliţist, dar nu durase decât câţiva ani. Indiferent cât de mult pledase că avea să se îndrepte, faptul că se îmbătase de trei ori în timp ce era de serviciu

îi adusese concedierea. „Aveam chemare pentru a fi un bun poliţist”, îşi spuse Neil gânditor în timp ce se îndrepta spre dulapul cu scule. „Băieţii făceau glume pe seama mea că puteam vedea o dată o mutră şi apoi să-l arestez pe tip în Times Square un an mai târziu. Mi-aş fi dorit să rezist în departament. Poate că acum aş fi fost comisar!”

Dar nu apelase la AA[5]. În schimb, după ce continuase să bea şi să îşi schimbe locurile de muncă, ajunsese pe străzi, cerşind mărunţiş şi dormind în adăposturi. În urmă cu trei ani, când venise la mănăstire ca să capete ceva de mâncare, unul dintre preoţi îl trimisese la Graymoor unde se desfăşura un program de reabilitare pentru indivizi ca el şi acolo reuşise într-un final să scape de viciul băuturii.

Îi plăcea să lucreze acolo. Îi plăcea să fie treaz. Îi plăceau prietenii pe care şi-i făcuse la întâlnirile AA. Cei de la mănăstire îi spuneau Majordomul, un mod special de a numi un om bun la toate, dar care totodată avea o anumită demnitate.

„Dacă părintele Aien nu a vrut să discute despre femeia Moreland, asta e”, hotărî Neil. „E literă de lege. Probabil că oricum nu i-ar fi păsat dacă i-aş fi spus că am văzut pe cineva care arăta exact ca ea. De ce i-ar păsa?”

!

Capitolul 24

Bărbatul în vârstă care intră cu sfială în firma lui Bartley Longe se vedea clar că nu era un potenţial client. Părul lui alb şi rar era neglijent, haina pe care scria Dalias Cowboys era uzată şi ar fi trebuit înlocuită, blugii îi atârnau lălâi pe corp, iar în picioare avea o pereche de tenişi vechi. Se apropie încet de biroul de la recepţie. La prima vedere, Phyllis, recepţionera, crezu că este un curier. Apoi alungă această posibilitate. Corpul plăpând al bărbatului şi pielea pământie de pe faţa ridată sugerau

5 Alcoolicii Anonimi (n.tr.)

faptul că era sau fusese grav bolnav. Fu bucuroasă că şeful era prins într-o şedinţă cu Elaine, secretara lui, şi cei doi designeri de ţesături şi că uşa lui era închisă. Bartley Longe ar fi fost de părere că, indiferent ce voia bărbatul, nu avea ce să caute în atmosfera rafinată de acolo. Chiar şi după şase ani, Phyllis cea cu inima bună era afectată de modul în care Bartley trata orice persoană care avea un aspect ponosit. La fel ca prietena ei Elaine, Phyllis continua să lucreze acolo pentru salariul destul de decent şi pentru că Bartley era plecat din birou destul de des ca să aibă toţi momente de respiro.

Zâmbi vizitatorului evident emoţionat.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Numele meu este Toby Grissom. Îmi cer scuze că vă deranjez. Doar că nu mai ştiu nimic de fiica mea de şase luni şi nu pot dormi noaptea pentru că sunt foarte îngrijorat că ar putea avea probleme. În urmă cu doi ani a lucrat aici. M-am gândit că poate cineva din firmă ştie ceva despre ea.

— A lucrat aici? întrebă Phyllis revizuind în minte lista angajatelor care îşi dăduseră demisia sau fuseseră concediate în urmă cu doi ani. Cum o cheamă?

— Brittany La Monte. Cel puţin acesta e numele ei de scenă. A venit la New York în urmă cu doisprezece ani. Ca toţi copiii, voia să se facă actriţă şi primea câte un rol mic pe lângă Broadway.

— Îmi pare rău, domnule Grissom, dar eu sunt aici de şase ani şi vă pot spune sigur că nicio persoană pe numele Brittany La Monte nu a lucrat în acest birou în urmă cu doi ani.

Ca şi cum s-ar fi temut să nu fie dat afară, Grissom explică:

— Păi, nu pot spune chiar că a lucrat aici. Îşi ducea traiul ca machieuză. Uneori, când erau petreceri de

prezentare ale apartamentelor-model pe care le decora domnul Longe el o ruga pe Brittany să le machieze pe modele. Şi apoi o invita şi pe ea să fie una dintre ele. E o fată destul de drăguţă.

— O, poate de aceea n-am întâlnit-o niciodată, zise Phyllis. Ce pot face este să o întreb pe secretara domnului Longe. E prezentă la toate petrecerile din apartamentele-model şi are o memorie fenomenală. Dar acum e prinsă într-o şedinţă şi nu o să se elibereze timp de câteva ore. Puteţi reveni mai târziu?

„Cel mai bine după ora trei", îşi spuse ea. „Regele Tutankhamon ¿s-a spus că se duce diseară la casa din Litchfield şi că pleacă după prânz".

I – Domnule Grissom, oricând după ora trei e bine, continuă ea cu blândeţe.

— Vă mulţumesc, doamnă. Sunteţi foarte drăguţă. Vedeţi, fata mea îmi scria mereu, cu regularitate. În urmă cu doi ani mi-a spus că urma să plece într-o călătorie şi mi-a trimis douăzeci şi cinci de mii de dolari, ca să se asigure că am ceva în bancă. Mama ei a murit acum ceva vreme, iar eu şi fetiţa mea am fost

! buni prieteni. Mi-a spus că nu o să mai ţinem legătura atât de des. Din când în când mai primeam câte o vedere de la ea. Timbrele erau din New York, aşa că ştiu că a fost aici. Dar, cum am zis, au trecut şase luni de când nu am mai primit nicio veste şi trebuie neapărat să o văd. Ultima oară când a fost în Dallas a fost acum patru ani.

— Domnule Grissom, dacă avem adresa ei vă promit că v-o dau după-amiază, spuse Phyllis.

În timp ce vorbea, ştia că probabil nu exista nicio dovadă a

B plăţilor către Brittany La Monte. Bartley plătea oamenii ca ea la R negru astfel încât să iasă mai ieftin, să nu mai achite impozite.

— Vedeţi, tocmai am primit o veste proastă de la doctorul meu, zise Grissom în timp ce se întorcea să plece. De-aia sunt aici. Nu mai am mult şi nu vreau să mor înainte de a o vedea din nou pe Glory şi de a şti că e bine.

— Glory? Parcă aţi spus că numele ei e Brittany.

Toby Grissom zâmbi gânditor.

— Numele ei real este Margaret Grissom, la fel ca al mamei ei. După cum am zis, numele de scenă este Brittany La Monte. Când s-a născut, m-am uitat la ea şi am zis: „Fetiţo, eşti atât de frumoasă! Poate că mama ta îţi va spune Margaret, dar numele meu pentru tine este Glory”.

Capitolul 25

La ora douăsprezece şi un sfert, la câteva minute după ce vorbiseră, Alvirah o sună înapoi pe Zan.

— Zan, m-am gândit mai bine, zise ea. Nu e nicio îndoială că poliţia o să vrea să vorbească cu tine. Dar înainte să o facă, trebuie să ai un avocat.

— Un avocat! Alvirah, de ce?

— Zan, femeia din acele fotografii arată ca tine. Poliţia o să îţi bată în curând la uşă. Nu vreau să răspunzi la întrebări fără să ai alături un avocat.

Zan simţi că amorţeala care îi cuprinsese mintea şi corpul începea să se preschimbe într-un calm mortal.

— Alvirah, nu eşti convinsă că eu sunt femeia din acele poze, nu-i aşa? Nu trebuie să răspunzi, adăugă ea. Înţeleg ce spui. Cunoşti un avocat pe care mi-l poţi recomanda?

— Da. Charley Shore este un avocat de primă mână de drept penal. Am făcut un editorial despre el în ziarul meu şi am rămas buni prieteni.

„Avocat de drept penal”, îşi spuse Zan cu amărăciune. „Desigur. Eu l-am răpit pe Matthew. Am comis un act criminal. Dar eu l-am răpit pe Matthew? Unde l-aş fi

dus? Cui i l-aş fi dat? Nimănui. Nu avea cum să se întâmple aşa ceva. Nu-mi pasă dacă am uitat că am trecut pe la Sf. Francisc în seara aceea. Eram atât de disperată şi de nefericită din cauză că se apropia ziua lui Matthew încât poate că m-am dus într-adevăr că să aprind o lumânare pentru el. Am mai făcut asta. Dar ştiu că nu aş fi putut niciodată să-l iau din cărucior şi să-l alung din viaţa mea".

— Zan, mai eşti acolo?

— Da, Alvirah. Poţi să-mi dai numărul acelui avocat?

— Sigur că da. Dar nu-l suna în următoarele zece minute. Mai întâi o să iau eu legătura cu el. După ce vorbesc, o să vrea să te ajute. Ne vedem diseară.

Zan puse telefonul înapoi în furcă cu mişcări încete. „Un avocat va costa bani", îşi spuse, „bani pe care i-aş putea folosi ca să angajez pe cineva care să-l caute pe Matthew".

Kevin Wilson. Numele arhitectului îi veni în minte şi o făcu să sară în picioare. „O să vadă acele poze şi o să creadă că l-am răpit pe Matthew. Sigur că se aşteaptă să fiu arestată. O să îi dea contractul lui Bartley. Am muncit atât de mult pentru el. Nu-l pot pierde. Am nevoie de bani mai mult ca oricând. Trebuie să discut cu el!"

Îi scrise un bilet lui Josh, ieşi în grabă din birou, coborî cu liftul de serviciu şi ieşi din clădire pe intrarea personalului. „Nici măcar nu ştiu dacă Wilson o să fie acolo", îşi spuse în timp ce opri un taxi. „Dar, dacă va fi nevoie, voi sta în faţa biroului lui toată după-amiaza. Trebuie să îl rog să-mi dea ocazia să mă reabilitez".

Lui Zan îi luă aproape patruzeci de minute în traficul mai aglomerat decât de obicei ca să ajungă la clădirea proaspăt botezată „701 Carlton Place". Călătoria cu taxiul plus bacşişul o costară douăzeci şi doi de dolari. „Bine că am un card de credit", îşi spuse, în timp ce se uita în portofel şi îşi dădu seama că nu mai avea decât

cincisprezece dolari în compartimentul pentru bancnote.

Regula ei de bază era să utilizeze cardul de credit cât mai rar posibil. Ori de câte ori putea, mergea pe jos la întâlniri. „E ciudat că te gândeşti la ceva precum costul unei călătorii cu taxiul”, îşi spuse ea în timp ce intra în blocul de apartamente. „E ca atunci când au murit mama şi tata. La slujba de înmormântare nu mă gândeam decât că jacheta pe care o purtam avea o pată. M-am întrebat de ce nu o observasem mai devreme. Aveam o altă haină neagră pe care o puteam purta. Îmi caut din nou refugiul în nimicuri?” se întrebă. Împinse uşa rotativă şi păşi în zgomotul asurzitor provocat de maşinăriile care lustruiau marmura din hol.

„Evident, Kevin Wilson vrea doar un spaţiu de lucru”, se gândi ea în timp ce mergea pe holul plin de echipamente spre încăperea pe care el o utiliza pe post de birou. Ştia că în momentul în care totul va fi terminat, spaţiul acela va servi drept loc de livrare pentru chiriaşi.

Uşa biroului temporar era întredeschisă. Bătu şi intră fără să mai aştepte un răspuns. O femeie blondă stătea la masa din spatele biroului lui Wilson. După privirea uimită pe care i-o aruncă în momentul în care se întoarse, Zan îşi dădu seama că citise ziarele de dimineaţă. Chiar şi aşa, se prezentă:

— Sunt Alexandra Moreland. M-am întâlnit ieri cu domnul Wilson. Este aici?

— Sunt secretara lui, Louise Kirk. Este în clădire, dar…

Încercând să nu se lase intimidată de agitaţia manifestată de cealaltă femeie, Zan o întrerupse:

— Este o clădire frumoasă şi din ceea ce am văzut ieri cei care se vor muta aici o să fie foarte, foarte încântaţi. Sper să fac şi eu parte din acest proiect.

„Nu ştiu cum pot să fiu atât de calmă”, îşi spuse.

Imediat apoi îşi dădu seama care era răspunsul. „Pentru că trebuie să obţin acest contract”.

Zan aşteptă tăcută, cu ochii fixaţi asupra feţei femeii.

— Doamnă Moreland, începu Kirk cu o voce ezitantă. Nu are rost să aşteptaţi să vă întâlniţi cu Kevin… adică domnul Wilson. Mai devreme în această dimineaţă m-a rugat să împachetez propunerile dumneavoastră şi să vi le returnez. De fapt, pachetul e chiar aici, dacă vreţi să-l luaţi acum, sau vi-l pot trimite, desigur.

Zan nu se uită la pachetul de pe masă.

— Unde e domnul Wilson?

— Doamnă Moreland, el nu…

„Este într-unul din apartamentele-model”, îşi spuse Zan. „Ştiu că e acolo”. Se întoarse, ocoli biroul şi ridică pachetul cu mostre şi schiţe.

— Mulţumesc, spuse ea.

Odată aflată pe hol se îndreptă direct spre lifturi. Wilson nu era în primul apartament şi nici în al doilea. Îl găsi în al treilea, cel mai spaţios. Pe blatul din bucătărie se aflau schiţe şi mostre de ţesături. Zan ştia că nu puteau fi decât planurile lui Bartley Longe pentru acel apartament.

Se duse lângă Wilson şi lăsă jos pachetul. Fără să îl salute, începu:

— Vreau să-ţi spun că, dacă te laşi pe mâna lui Bartley, efectul va fi fermecător, dar foarte greu de îndurat, zise ea şi ridică o schiţă. Frumos. Dar uită-te la canapeaua aceasta cu două locuri. Este prea joasă. Oamenii se vor feri de ea ca de ciumă. Priveşte aceste accesorii de perete. Sunt superbe, dar atât de formale. Este un apartament foarte mare. Poate că cineva care are copii va fi interesat de el, dar acest design nu îi va inspira. Nu contează câţi bani ai, când intri în casă vrei să te simţi ca acasă, nu ca într-un muzeu. Ţi-am oferit trei apartamente diferite care îi vor face pe oameni să se simtă

confortabil.

Îşi dădu seama că, pentru a sublinia ce spunea, îl apucase de mână.

— Îmi pare rău pentru că mă târguiesc, spuse ea, dar trebuia să discut cu tine.

— Ai făcut-o, acum ai terminat? întrebă Kevin Wilson liniştit.

— Da. Probabil că ai aflat că au apărut nişte fotografii care par să mă arate pe mine în timp ce îmi răpesc propriul copil pe care mă lupt să-l găsesc de aproape doi ani. O să aflăm în curând dacă pot dovedi că, indiferent cât de mult seamănă cu mine femeia din poze, acolo nu sunt eu. Te rog doar să-mi răspunzi la o întrebare: dacă fotografiile despre care vorbim nu ar fi existat, cui i-ai fi atribuit contractul, lui Bartley Longe sau mie?

Kevin Wilson se uită îndelung la Zan înainte de a răspunde.

— Înclinam să ţi-l dau ţie.

— Ei bine, atunci, te rog, te implor, nu lua încă decizia. O să dovedesc că, indiferent cine este femeia din acele poze, nu sunt eu. O să mă văd cu clienta din cauza căreia am angajat-o pe dădacă pentru a-l duce pe Matthew în parc în acea zi şi o s-o rog să vină cu mine la poliţie ca să dovedească faptul că nu aveam cum să fiu în parc la acea oră. Kevin, dacă îi dai contractul lui Bartley pentru că îţi plac mai mult planurile lui, e una. Dar dacă mi l-ai fi dat mie pentru că îţi plac mai mult schiţele mele, te implor să mă laşi să îmi reabilitez numele. Te implor să aştepţi înainte de a face publică decizia.

Se uită la expresia lui Wilson.

— Am nevoie de slujba aceasta, adăugă ea. Nu înseamnă că vreau să mi-o dai din milă pentru că ar fi ridicol. Dar fiecare cent pe care îl pot economisi este pus deoparte ca să angajez o altă agenţie care să îl caute pe

Matthew. Şi mai e ceva la care ar trebui să te gândeşti. Sunt cu treizeci la sută mai ieftină decât Bartley. Asta ar trebui să însemne ceva.

Dintr-odată, toată energia şi focul din interior se stinseră. Arătă spre pachetul cu mostre şi schiţe de pe blat.

— O să te uiţi din nou la ele? întrebă ea.

— Da.

— Mulţumesc, spuse Zan.

Fără să se mai uite la Kevin Wilson ieşi din apartament. În timp ce trecu pe lângă fereastra până în tavan şi de holul cu lifturile observă că burniţa de mai devreme se transformase într-o ploaie puternică. Se opri un moment şi se uită afară. Un elicopter se apropiase de heliportul West Side ca să aterizeze. Urmări cum vântul îl împingea dintr-o parte în alta. Într-un final, ateriză în siguranţă pe asfalt. „A reuşit”, îşi spuse. „O, Doamne, te rog ajută-mă să reuşesc şi eu să trec prin această furtună”.

I F

Capitolul 26

Partenera lui Billy Collins era detectivul Jennifer Dean, o femeie frumoasă, afro-americană, de vârsta lui, pe care o întâlnise la Academia de Poliţie unde deveniseră prieteni buni. După o perioadă petrecută la Departamentul Narcotice, Jennifer fusese promovată la gradul de detectiv şi transferată la secţia din Central Park. Acolo, spre satisfacţia lor comună, fusese desemnată să-i fie parteneră.

Împreună, se întâlniseră cu Tiffany Shields de la Colegiul Hunter în timpul pauzei de prânz. Tiffany era convinsă că Zan Moreland le dăduse ceva atât ei, cât şi lui Matthew.

— Zan a insistat să beau acel Pepsi în ziua aceea, le spuse ea, iar buzele îi erau strânse formând o linie îngustă.

Mă simţeam oribil. Nu am vrut să fac pe dădaca. Mi-a dat o pastilă. Am crezut că este Tylenol, pentru răceli, dar acum, dacă mă gândesc mai bine, pun pariu pe orice că l-a adormit şi pe el astfel încât atunci când l-a luat din cărucior să nu se trezească.

— Tiffany, nu mi-ai spus că tu credeai că Zan Moreland ţi-a dat ceva în ziua în care a dispărut Matthew. Niciodată nu ai lăsat impresia că ai crede aşa ceva, zise Billy calm.

Tonul vocii lui nu reflecta faptul că i se părea că ceea ce spunea fata avea sens. Dacă Moreland căutase o ocazie ca să-şi răpească băiatul, Tiffany îi oferise o ocazie nemaipomenită, în acea zi fusese neobişnuit de cald, o zi care îi făcea pe toţi să se simtă adormiţi, în special pe cineva care era moleşit de la o răceală şi apoi era posibil să i se fi dat somnifere.

— Mai este ceva la care m-am gândit, continuă Tiffany cu o voce deprimată. Zan pusese o pătură în plus în partea de jos a căruciorului pentru eventualitatea în care aş fi vrut să mă aşez pe iarbă. Mi-a zis că era atât de cald afară încât băncile din pare probabil că aveau să fie ocupate. Am crezut că era pur şi simplu amabilă, dar acum, când mă gândesc mai bine, cred că spera să adorm cât mai repede.

Cei doi detectivi se uitară unul la altul. Oare Moreland era capabilă să fie atât de manipulatoare? se întrebară amândoi.

— Tiffany, niciodată nu ai încercat să sugerezi, în ziua în care a dispărut Matthew sau în orice alt moment în care am vorbit cu tine, că ţi s-a dat ceva ca să adormi, îi reaminti Jennifer Dean calmă.

— Am fost disperată. Am fost atât de speriată… Erau atâţia oameni în jurul meu, multe aparate de fotografiat, apoi au venit Zan şi domnul Carpenter şi mi-am dat seama

că o să dea vina pe mine.

Din cauza căldurii, parcul fusese neobişnuit de aglomerat în acea zi, se gândi Billy. Dacă Moreland aşteptase ocazia să acţioneze şi apoi se plimbase prin apropierea căruciorului şi îl ridicase pe Matthew, nimănui nu i s-ar fi părut un gest ieşit din comun. Chiar dacă Matthew s-ar fi trezit, nu ar fi plâns. „Am pus calmul lui Moreland pe seama şocului. Când Ted Carpenter a ajuns la faţa locului, a făcut ceea ce ar fi făcut majoritatea taţilor aflaţi în postura lui. S-a luat de dădacă pentru că a adormit”.

— Am un curs, zise Tiffany şi se ridică. Nu pot să întârzii la el.

— Nu vrem să întârzii, Tiffany, fu de acord Billy şi se ridică împreună cu Jennifer de pe banca de pe hol pe care stătuseră.

— Detectiv Collins, acele fotografii dovedesc faptul că Zan Moreland l-a luat pe Matthew şi m-a găsit pe mine ţap ispăşitor. Nici nu aveţi idee cât de mizerabili au fost pentru mine aceşti doi ani. Încercaţi să ascultaţi apelul pe care l-am dat la 911. O să îl găsiţi pe internet.

— Tiffany, înţelegem cum te simţi, spuse Jennifer Dean pe un ton liniştitor.

— Nu, nu înţelegeţi. Nimeni nu poate. Dar credeţi că Matthew ar putea să mai fie încă în viaţă?

— Nu avem niciun motiv să credem că nu mai e în viaţă, răspunse Billy căutându-şi cu atenţie cuvintele.

— Ei bine, în cazul în care nu mai e, sper ca nenorocita aia de mamă mincinoasă să îşi petreacă restul vieţii ei mizerabile într-o celulă. Vă rog doar să-mi promiteţi că o să am un loc în faţă la proces. Îl merit, zise Tiffany furioasă.

Capitolul 27

Pusese planul în mişcare. Pas cu pas se apropia de

punctul culminant. Ştia că venise vremea. Gloria devenise prea neliniştită. În plus, făcuse o greşeală teribilă când îi spusese că va fi nevoit să o omoare pe Zan şi să facă în aşa fel încât să pară o sinucidere. Gloria se băgase în asta pentru banii pe care el îi promisese. Ea nu înţelegea că nu era suficient doar să o facă pe Alexandra Moreland să fie expusă oprobriului public. Nu avea să fie fericit, până când Zan nu era moartă.

Noaptea precedentă, când o sunase pe Gloria, îi spusese că voia ca ea să se întoarcă la biserică împreună cu el, dar nu îi spusese de ce. Ea obiectase, dar el îi închisese gura. Nu îi spusese că avea de gând să scape de bătrânul preot şi că ea trebuia să apară pe înregistrările camerelor de supraveghere în postura lui Zan.

Sinuciderea lui Zan va fi credibilă.

Planul era ca în aceeaşi zi Gloria să îl abandoneze pe Matthew, într-un loc public unde va fi uşor observat. Parcă vedea deja titlurile: „Copilul dispărut a fost găsit la câteva ore după sinuciderea mamei”. Savura deja povestea ce avea să urmeze. „Alexandra «Zan» Moreland a fost găsită moartă în apartamentul ei din $ Battery Park City. Se pare că este vorba despre o sinucidere. Pe „mică dezechilibrată, designer de interior, suspectată că şi-a răpit propriul copil…”

Fotografiile acelea pe care le făcuse turistul… De ce ieşiseră oare tocmai acum la iveală? Nici nu se putea o sincronizare mai 1 proastă. Pe de altă parte însă, puteau fi un dar magnific, complet neaşteptat. Se aplecase asupra lor, le studiase, le mărise la calculator… Gloria arăta exact ca Zan. Dacă poliţaii crezuseră că erau autentice, orice încercare a lui Zan de a nega acele cumpărături făcute cu cârdul ei aveau să fie o dovadă în plus că era nebună, că ea înscenase cu adevărat răpirea.

Fără îndoială că se întrebau dacă ea făcuse cu

adevărat aşa ceva. Însă, dacă poliţaii aveau să găsească până şi cea mai mică discrepanţă în acele poze, nu vor mai crede nimic. Totul s-ar putea prăbuşi. „Oare o vor interoga din nou pe dădacă? Sigur că o vor face. O vor interoga şi pe Nina Aldrich, potenţială clientă cu care Zan pretinsese că fusese când dispăruse fiul ei? Sigur că da. Dar Nina Aldrich avusese un motiv bun pentru care fusese evazivă în legătură cu acel moment, iar acesta încă mai exista. Nu va dori să fie prinsă tocmai acum”, îşi spuse el.

Cea mai mare ameninţare erau Gloria şi pozele pe care le făcuse turistul.

Nu o suna niciodată pe Gloria în timpul zilei. Exista oricând posibilitatea ca băiatul să fie prin preajmă şi, oricât de mult o atenţionase, Gloria avea prostul obicei de a-i spune pe nume când vorbeau.

Se uită la ceas. Era aproape ora cinci. Nu mai putea aştepta. Trebuia să discute cu Gloria. Cumpărase două telefoane cu cartele, unul pentru ea şi unul pentru el. Închise uşa biroului şi formă numărul ei.

Ea răspunse imediat. După tonul supărat al vocii îşi dădu seama că apelul telefonic va aduce necazuri.

— Am văzut povestea peste tot pe internet, spuse ea. Arată în continuare pozele alea.

— Băiatul era în preajmă când te-ai uitat la computer?

— Sigur că era. Când şi-a văzut poza i-a plăcut la nebunie, zise Gloria cu o voce tăioasă.

— Nu îţi încerca sarcasmul ieftin cu mine. Unde e?

— E deja în pat. Nu s-a simţit bine. A vomitat de două ori.

— S-a îmbolnăvit? Nu îl pot lăsa să meargă la doctor.

— Nu e chiar aşa de bolnav. I-am vopsit din nou părul după-amiază şi nu îi place deloc. Nebunia asta îl afectează. Mă afectează şi pe mine. Ai zis că o să dureze maximum un

an şi au trecut aproape doi.

— Se va termina în curând. Îţi promit. Fotografiile acelea cu tine în parc o să încheie totul. Dar trebuie să îţi storci puţin creierul. Uită-te din nou la ele pe internet. Vezi dacă e ceva pe care poliţaii ar putea să-l observe şi care ar putea să îi facă să suspecteze că femeia aceea nu este Zan.

— M-ai plătit ca să o urmăresc peste tot, să îi studiez pozele, să învăţ să merg şi să vorbesc la fel ca ea. Sunt o actriţă a naibii de bună şi exact asta vreau să fac, nu să îl dădăcesc pe copilul ăla şi să îl ţin departe de mama lui. Doamne, Dumnezeule, ţine o bucată de săpun sub pernă pentru că este săpunul pe care ea îl folosea, iar mirosul îi aduce aminte de ea.

Nu îi scăpă momentul de ezitare din vocea Gloriei şi tonul răspunsului ei, la început defensiv şi apoi încercând să abată conversaţia asupra copilului.

— Gloria, concentrează-te, o avertiză el ferm. E ceva la felul în care te-ai îmbrăcat sau la bijuteriile pe care le-ai purtat care ar putea să îi facă pe poliţişti să ia în serios afirmaţia lui Zan că nu ea este în acele fotografii? înfuriat că nu primi niciun răspuns, continuă: Şi încă ceva: ce anume i-ai spus acelui preot?

— Dacă mă mai baţi la cap cu asta, o să înnebunesc. Deci uite cum a fost: i-am spus că sunt complice la o infracţiune, că o crimă e pe cale să fie comisă şi că nu pot face nimic pentru a o împiedica.

— I-ai spus aşa ceva? întrebă el pe un ton foarte calm.

— Da, i-am spus asta, naiba să te ia! Dar i-am spus sub protecţia confidenţialităţii confesionalului. Dacă nu ştii ce înseamnă asta, interesează-te. Şi te avertizez: încă o săptămână şi gata. Şi ar fi bine să ai două sute de mii de dolari bani gheaţă pentru mine. Pentru că dacă nu ai, o să mă duc la poliţie şi o să le spun că m-ai forţat să ţin copilul

pentru că altfel l-ai fi omorât. O să dau la schimb tot ceea ce ştiu despre tine pentru a-mi obţine imunitatea. Şi vrei să mai ştii ceva? O să fiu o eroină! O să obţin un contract de un milion de dolari. Am pus totul la cale.

Înainte ca el să apuce să răspundă, femeia, pe care Matthew şi tatăl ei o cunoşteau pe numele Glory, apăsase butonul de închidere de la telefonul mobil.

În ciuda eforturilor lui de a mai da de ea, nu mai răspunse la apeluri.

Capitolul 28

După ce plecă de la Kevin Wilson, Zan se duse direct înapoi la birou şi folosi din nou intrarea de serviciu pentru a intra în clădire.

Josh o aştepta. Îi lăsase un bilet în care îi spusese că se ducea să încerce să discute cu Wilson. Când văzu expresia de profundă îngrijorare de pe faţa tânărului ei asistent o puse pe seama fricii că ar fi putut pierde contractul decorării apartamentelor-model şi îi spuse încercând să-l liniştească:

— Josh, cred că putem obţine o amânare de la Wilson. O să întârzie decizia până când mă pot reabilita.

Expresia lui Josh nu se schimbă.

— Zan, şi cum exact ai de gând să te reabilitezi? o întrebă el cu vocea tremurând de emoţie arătându-i ziarele de pe birou.

— Josh, nu sunt eu în pozele acelea, spuse Zan. Femeia arată ca mine, dar nu sunt eu.

Rosti protestul cu o voce slabă, simţindu-şi buzele dintr-odată uscate. „Josh este prietenul meu drag şi asistentul meu”, îşi zise. „Aseară a venit în goană să mă ia de la Four Seasons, pe lângă toţi acei reporteri. Dar nu văzuse încă fotografiile”.

— Zan, te-a căutat un avocat pe nume Charles Shore, îi spuse Josh. A zis că Alvirah ţi l-a recomandat. O să îl sun

înapoi pentru tine. Ai nevoie să te protejezi cât mai repede.

— Să mă protejez de cine? îl întrebă Zan. De poliţie? De Ted?

— Trebuie să te protejezi de tine, răspunse Josh răspicat, iar lacrimile îi jucau în ochi. Zan, când am venit la început să lucrez pentru tine, după ce a dispărut Matthew, mi-ai spus despre acele pierderi de memorie pe care le-ai avut după ce au murit părinţii tăi, îi spuse el în timp ce ocoli biroul şi îi puse mâinile pe umeri

* într-un gest protector. Zan, te iubesc. Eşti un designer de interior genial. Eşti sora mai mare pe care nu am avut-o niciodată. Dar ai nevoie de ajutor. Trebuie să îţi pregăteşti apărarea înainte ca poliţia să te interogheze.

Zan îi dădu mâinile la o parte şi făcu un pas în spate.

— Josh, ştiu că îmi vrei binele, dar trebuie să înţelegi. Pot să dovedesc faptul că eram cu Nina Aldrich când Matthew a fost luat din cărucior. O să mă duc la ea chiar acum. Tiffany l-a dus pe Matthew în parc pe la ora douăsprezece şi jumătate. Până la două, când s-a trezit, el dispăruse. Pot să dovedesc faptul că eram cu Nina Aldrich în acel interval. Îţi spun, pot dovedi! Se petrece ceva nebunesc, dar nu eu sunt femeia din fotografii.

Josh nu părea convins.

— Zan, sun acum avocatul pentru tine. Unchiul meu e poliţist. Am vorbit cu el de dimineaţă. Mi-a spus că este evident că eşti acum suspecta principală în dispariţia lui Matthew şi că ar fi surprins dacă nu vei fi luată la interogatoriu până la sfârşitul zilei.

j „Nina Aldrich este singura mea speranţă”, se gândi Zan.

— Sună avocatul, zise ea. Zi-mi din nou numele lui.

— Charles Shore.

Josh se întinse după telefon. În timp ce forma, Zan îşi sprijini mâinile de birou încercând să se liniştească.

Sentimentul de panică începea să crească. Simţi că voia să se retragă pentru a scăpa de ea. „Nu acum”, se rugă. „Te rog, Doamne, nu acum. Dă-mi puterea să rezist”. Îl auzi pe Josh parcă de la mare depărtare, strigând-o pe nume, dar nu mai avu puterea să îi răspundă. Totul deveni neclar.

I se păru că simţea oameni strângându-se în jurul ei, care o strigau şi apoi vaietul unei ambulanţe. Îşi auzi propria voce suspinând şi strigându-l pe Matthew. Apoi simţi o înţepătură în braţ. Era reală.

Când se trezi într-un final se afla în camera de gardă a unui spital. Josh şi un bărbat cu părul grizonant şi ochelari cu ramă de metal stăteau lângă ea într-un spaţiu împrejmuit cu o perdea.

— Sunt Charlie Shore, spuse bărbatul în vârstă. Sunt prietenul lui Alvirah şi avocatul tău dacă mă vrei.

Zan se luptă să se concentreze.

— Josh v-a sunat, pronunţă ea rar.

— Da. Nu încerca să vorbeşti acum. O să avem destul timp mâine. Ca măsură de precauţie, doctorul vrea să rămâi aici la noapte.

— Nu. Nu. Trebuie să mă duc acasă. Trebuie să discut cu Nina Aldrich, spuse Zan şi încercă să se ridice.

— Zan, e aproape ora şase, zise Shore cu o voce liniştitoare. O să vorbim mâine cu doamna Aldrich. Va fi mai bine dacă rămâi aici, îţi promit.

— Va fi mult mai bine dacă stai aici, Zan, îi zise şi Josh încercând să o calmeze.

— Nu. Nu. O să fiu bine.

Zan simţi că i se limpezea creierul. Trebuia să plece de acolo.

— Mă duc acasă, spuse. Dar mai întâi, i-am promis lui Alvirah că o să iau cina cu ea şi cu Willy în seara asta. Vreau să mă duc acolo acum.

„Alvirah o să mă ajute”, îşi spuse. „O să mă ajute să

dovedesc faptul că nu sunt femeia din fotografiile acelea”.

Lucrurile începeau să se limpezească.

— Am leşinat, nu-i aşa? întrebă. Şi apoi am fost în ambulanţă?

— Aşa e, răspunse Josh şi îi luă mâinile în palme.

— Stai puţin. Mă înşel cumva sau s-au strâns oameni în jurul meu? Erau reporteri acolo când m-au luat cu ambulanţa?

— Da, Zan, recunoscu Josh.

— Mi-am pierdut din nou cunoştinţa.

Zan se ridică şi îşi dădu seama că un halat de spital îi atârna larg pe umeri. Îşi strânse mâinile la piept.

— O să fiu bine. O să vă rog să aşteptaţi afară până mă îmbrac.

— Sigur că da.

Charles Shore şi Josh se ridicară repede, dar fură opriţi de întrebarea ei bruscă şi temătoare:

— Oare ce zice Ted despre toate astea? Sigur a văzut pozele până acum.

— Zan, îmbracă-te, îi spuse Shore. O să discutăm pe drumul spre casa lui Alvirah şi a lui Willy.

În timp ce ieşeau din camera de gardă, Zan îşi dădu seama, într-un moment de claritate, că nici Josh şi nici Charley Shore nu avuseseră nicio reacţie la insistenţa ei ca Nina Aldrich să recunoască faptul că fusese cu ea când dispăruse Matthew.

Capitolul 29

Miercuri după-amiază, Penny Hammel o sunase pe prietena ei, Rebecca Schwarz, şi o invitase la cină.

— Am gătit o friptură la cuptor pentru Bernie, fiindcă sărmanul a fost pe drum două săptămâni şi este mâncarea lui preferată, îi explică ea. Trebuia să ajungă până la ora patru, dar n-o să-ţi vină să crezi, nenorocitul ăla de camion a început să aibă probleme în Pennsylvania. Trebuie să

rămână la King of Prussia peste noapte până îşi dă seama ce s-a întâmplat. Oricum, mi-am dat toată silinţa pentru această cină şi nu am de gând să mănânc singură.

— Vin într-o clipită, o asigură Rebecca. Întâmplător, nu am nimic în casă de mâncare pentru cină. Aveam de gând să comand ceva la Sun Yuan, dar îţi jur că fac asta atât de des încât am impresia că o să mă transform într-o plăcintă cu răvaş.

La ora şase şi un sfert cele două prietene sorbeau cocteiluri Manhattan în bucătăria deschisă a lui Penny. Aromele ce lăsau gura apă care veneau dinspre cuptor, combinate cu căldura şemineului, le ofereau ambelor femei un sentiment de bună-dispoziţie.

— O, am să-ţi spun o poveste despre noua chiriaşă din ferma lui Sy, începu Penny.

Expresia de pe faţa Rebeccăi se schimbă.

— Penny, femeia aceea a încercat să exprime clar că s-a izolat acolo ca să-şi termine cartea. Nu te-ai dus acolo, nu-i aşa?

Dar chiar când puse întrebarea, Rebecca ştia deja răspunsul. Ar fi trebuit să bănuiască faptul că Penny va dori să arunce o privire la noua chiriaşă.

— Nu am avut nicio intenţie să fac o vizită, răspunse Penny în apărarea sa. I-am dus şase dintre brioşele mele cu afine doar ca să fiu o bună vecină, dar femeia aceea a fost incredibil de nepoliticoasă. Am început prin a-i spune că nu voiam s-o întrerup, dar că m-am gândit că o să-i placă brioşele şi am scris numărul meu pe un bileţel lipit pe fundul farfuriei. Dacă eu m-aş fi mutat într-un cartier necunoscut, aş fi vrut să ştiu că e cineva în zonă pe care îl pot suna în caz de urgenţă.

— A fost foarte drăguţ din partea ta, admise Rebecca. Eşti genul de prietenă pe care toată lumea ar trebui s-o aibă. Dar nu m-aş duce acolo din nou. E o singuratică.

Penny râse.

— Îţi jur că am fost pe cale să-i cer înapoi brioşele. Şi, oricum, are o soră pe care o poate suna dacă are nevoie de ajutor.

Rebecca îşi goli paharul de Manhattan.

— O soră? De unde ştii că are o soră?

— O, am văzut un camion de jucărie pe podeaua din hol în spatele ei şi i-am spus că sunt o bună dădacă. Mi-a spus că jucăria îi aparţine copilului surorii ei. Aceasta o ajutase să se mute şi uitase jucăria.

— E ciudat, zise Rebecca încet. Când i-am dat cheia mi-a spus că avea o întâlnire cu editorul ei şi că va ajunge noaptea târziu. Am trecut pe acolo dimineaţa următoare şi i-am văzut maşina. Nu mai era nicio altă maşină acolo. Bănuiesc că sora şi copilul ei au venit mai târziu.

— Poate că nu există nicio soră şi îi place să se joace cu camioane de jucărie, râse Penny. Îţi spun, cu o atitudine aşa de urâtă ca a ei, pun pariu că nu are mulţi prieteni.

Se ridică, se întinse spre recipientul pentru cocteil şi împărţi restul de băutură cu Rebecca.

— Cina e aproape gata. Hai să ne aşezăm şi să începem. Dar vreau neapărat să prind ştirile de la ora şase şi jumătate. Mi-ar plăcea să aflu dacă au arestat-o pe femeia aceea nebună care şi-a răpit propriul copil. Nu-mi vine să cred că încă e în libertate.

— Nici mie, fu de acord Rebecca.

Aşa cum se aşteptaseră, pozele făcute în Central Park care se presupunea că o înfăţişau pe Alexandra Moreland ridicându-şi fiul, pe Matthew, din cărucior constituiau ştirea principală la buletinul de seară.

— Mă întreb ce-a făcut cu sărmanul copil, oftă Penny şi înghiţi o bucată suculentă de friptură la cuptor.

— Moreland nu ar fi prima mamă care îşi omoară copilul, spuse Rebecca cu seriozitate. Crezi că a fost

îndeajuns de ţăcănită încât să facă asta?

Penny nu răspunse. Era ceva la pozele acelea care o sâcâia. „Ce-o fi oare?” se întrebă. Dar ştirea despre copilul dispărut se termină, aşa că opri televizorul.

— Cine are nevoie de trei minute de reclame la pilule pentru sex şi spray-uri de nas? o întrebă pe Rebecca ridicând din umeri. Şi apoi auzi despre toate problemele acelea pe care le provoacă prostiile astea, cum ar fi atacuri de cord sau cerebrale şi ulcere, şi te întrebi cine ar fi atât de tâmpit să le cumpere.

Pentru restul serii cele două bune prietene bârfiră despre cunoştinţele comune din oraş şi orice ar fi fost la acele fotografii care îi stârnise atenţia lui Penny se retrase în subconştient.

Capitolul 30

Şedinţa pe care o ţinea Bartley Longe în biroul său când Toby Grissom trecu pe acolo ca să se intereseze de fiica lui se întinsese pe toată perioada dimineţii. Apoi, în loc să iasă, cum făcea de obicei, Bartley comandă prânzul de la un restaurant din apropiere.

Aşa cum le era obiceiul, secretara lui, Elaine, şi recepţionera, Phyllis, îşi mâncau salatele dietetice în chicineta de la capătul holului, lângă recepţie. Elaine, cu o expresie îngrijorată, se confesă că nu-l mai văzuse pe Bartley într-o dispoziţie atât de proastă şi că acest lucru spunea multe. Se luase de Scott când acesta sugerase să nu pună baldachine în dormitoarele mai mici pentru contractul Rushmore şi o făcuse bucăţi pe Bonnie pentru modelele de materiale pentru care ea optase şi le prezentase. Amândoi mai aveau puţin şi izbucneau în plâns.

— Se poartă cu ei aşa cum a făcut cu Zan, spuse ea.

— Scott şi Bonnie nu o să reziste mai mult decât alţi asistenţi pe care i-a avut de când a plecat Zan, rosti Phyllis

cu vehemenţă. Dar m-am uitat la pozele acelea din ziare. El are totuşi dreptate într-o privinţă. Nu e nicio urmă de îndoială că Zan şi-a răpit copilul. Sper numai că l-a dat cuiva de încredere.

— Eu îl învinuiesc pe Bartley pentru că ea a ajuns în halul ăsta, spuse Elaine cu tristeţe. Şi ştii care-i nebunia? Pe tot parcursul şedinţei cu Scott şi cu Bonnie, el a ţinut televizorul deschis toată dimineaţa. Sonorul era oprit, aşa că nu se auzea nimic, dar arunca câte un ochi la ecran, iar în clipa în care au fost prezentate fotografiile cu Zan care îl lua pe Matthew a fost foarte atent.

— De-asta e aşa de supărat astăzi? întrebă Phyllis. Am crezut că o să fie încântat să vadă că Zan a minţit în legătură cu Matthew.

— Nu ai idee cât de mult o urăşte pe Zan şi cât de mult îi place să o vadă distrusă. Şi, de fapt, în clipa în care Scott a spus că pozele acelea ar fi putut fi trucate Bartley şi-a ieşit din minţi. Nu uita că Zan îi face concurenţă pentru contractul cu Kevin Wilson. Dacă Zan poate într-un fel sau altul să dovedească faptul că fotografiile sunt nişte făcături şi va primi contractul, asta ar fi o lovitură groaznică pentru Bartley. Nu e nicio îndoială. Sunt cel puţin patru designeri mai tineri, pe lângă Zan, care îi fac concurenţă.

Phyllis se uită la ceas.

— Ar trebui să mă întorc la birou. Jur că mă urăşte fiindcă mă duc la prânz, chiar dacă pot să deschid uşa în zece secunde în caz că sună cineva. Dar, să nu uit, îţi aminteşti de cineva pe nume Brittany La Monte?

Elaine sorbi ultima gură de suc dietetic.

— Brittany La Monte? O, sigur că da. A început prin a face machiajul pentru modelele aşa-zise actriţe pe care Bartley le angaja ca să servească cocteiluri şi apetitive când făcea prezentările pentru apartamentele-model în

urmă cu câţiva ani. Între noi fie vorba, cred că Bartley se cam dădea la Brittany. I-a spus că era mai frumoasă decât fetele pe care le machia şi i-a dat misiunea de a servi şampania. Cred că se vedea cu ea în particular. Nu am mai făcut astfel de apartamente de cel puţin un an şi nu a mai adus-o la niciun alt eveniment. Cred că a abandonat-o la fel cum face cu toate.

— Tatăl lui Brittany, Toby Grissom, a fost dimineaţă pe aici şi o căuta, îi explică Phyllis. Săracul bătrân este îngrijorat. Ultima vedere pe care a primit-o de la ea a fost în urmă cu şase luni, din Manhattan. Este sigur că ea are necazuri. I-am spus că o să discut cu tine pentru că tu ţi-ai putea aminti dacă ea a lucrat într-adevăr la unul dintre acele proiecte. O să se întoarcă după ora trei. M-am gândit că Bartley o să plece la Litchfield până atunci. Ce să îi spun lui Grissom?

— Doar că ea a colaborat cu noi acum câţiva ani şi că nu avem idee unde ar putea lucra acum, zise Elaine. Ăsta-i adevărul.

T

— Dar dacă tu crezi că Bartley a avut o relaţie cu Brittany, poţi să-l întrebi dacă a mai luat legătura cu ea? Tatăl ei a spus că a primit o veste proastă cu privire la propria sănătate şi îţi spun sigur că e disperat că o vadă.

— O să-l întreb pe Bartley, fu de acord Elaine cu nervozitate. Dar dacă au avut o relaţie nu o să-i placă să-i audă numele, încă face spume cu privire la modelul acela care l-a dat în judecată pentru hărţuire sexuală. Şi-a cam luat-o atunci şi s-ar putea să-i fie teamă că şi acest lucru se va transforma într-un scandal. Era şi un timbru pe cartea poştală pe care Brittany a trimis-o tatălui ei?

— Da, cu New York. De aceea el a venit aici. Dar domnul Grissom a spus că în urmă cu doi ani Brittany i-a zis că avea o slujbă şi că nu va mai lua legătura cu el la fel

de des.

— O, Doamne, oftă Elaine. Mă întreb dacă nu cumva Bartley a lăsat-o însărcinată. La ce oră zici că se întoarce tatăl ei?

— După ora trei.

— Atunci să sperăm că Bartley pleacă la Litchfield şi că pot să discut cu tatăl ei în linişte.

Dar la ora trei, când Toby Grissom sună timid la sonerie, iar Phyllis îl lăsă să intre, Bartley Longe se afla încă în birou, inabordabil. Tenişii lui Grissom erau fleaşcă, iar Phyllis se uită cu groază cum lăsau în urmă noroi pe covorul Aubusson.

— O, domnule Grissom, fiţi amabil şi ştergeţi-vă picioarele pe covoraş, zise ea şi apoi încercă să îşi îndulcească rugămintea. Vremea e mizerabilă astăzi, nu-i aşa?

Ca un copil ascultător, Grissom se întoarse la covoraş şi îşi şterse noroiul de pe tenişi. Aparent fără să bage de seamă petele de pe mochetă, el spuse:

— Toată ziua am alergat după fetele cu care a locuit fiica mea când a stat la New York. Acum vreau să-l văd pe Bartley Longe.

— Domnul Longe este într-o şedinţă, spuse Phyllis, dar secretara lui, Elaine Ryan, va fi bucuroasă să discute cu dumneavoastră.

— Nu am cerut să discut cu secretara lui Longe. O să stau în sala aceasta de aşteptare elegantă până o să îl văd pe acest Bartley Longe, oricât de mult ar dura, zise Grissom cu o hotărâre de nezdruncinat.

Phyllis observă îngrijorarea din ochii lui. Jacheta şi blugii lui păreau fleaşcă şi era posibil să fie ud până la piele. „Nu ştiu ce problemă de sănătate are, dar o să fie norocos dacă nu o să facă pneumonie”, îşi spuse ea.

Ridică receptorul.

— Domnul Grissom e aici, îi spuse lui Elaine. I-am explicat că domnul Longe este într-o şedinţă, dar domnul Grissom vrea să aştepte aici până când se eliberează.

Lui Elaine nu-i scăpă tonul îngrijorat din vocea recepţionerei. Tatăl lui Brittany La Monte avea de gând să-l aştepte pe Bartley.

— O să văd ce pot face, îi spuse Phyllis.

Puse receptorul în furcă şi se gândi. „Trebuie să-i spun lidei rului neînfricat despre tipul ăsta”, îşi zise. „Trebuie să-l avertizez”. Becul roşu de la centrala telefonică indică faptul că Bartley sunase în afară. Când lumina se stinse, se ridică şi bătu la uşa lui Bartley. Fără să aştepte un răspuns intră în biroul lui.

Televizorul era încă aprins, cu sonorul oprit. Tava cu prânzul lui Bartley era împinsă într-o parte a biroului său masiv. Proţ cedura ar fi fost ca Bartley să sune după cineva care să vină să ia tava când termina de mâncat. Acum se uita la Elaine, iar expresia de pe faţa lui indica atât surprindere, cât şi supărare. I – Nu-mi aduc aminte să te fi chemat. I Fusese o zi lungă.

— Nimeni nu mă cheamă, nici măcar dumneavoastră, domnule Longe, zise Elaine arţăgoasă.

„Concediază-mă dacă nu-ţi place”, îşi spuse ea. „M-am săturat să-ţi văd moaca”. Nu mai aşteptă reacţia lui Longe şi continuă: Este un bărbat afară care insistă să vă vadă. Din câte am! înţeles, spune că va aştepta la recepţie oricât e cazul. Aşa că nu-i mai dacă nu cumva vreţi să vă strecuraţi pe uşa din spate, ar fi? bine să îl primiţi. Numele lui este Toby Grissom şi este tatăl lui Brittany La Monte. Sunt sigură că vă amintiţi acest nume. A colaborat cu dumneavoastră în urmă cu doi ani când am prezentat apartamentele de la Waverly.

Bartley Longe se lăsă pe spate în scaun cu o expresie încurcată, ca şi cum încerca să şi-o amintească pe Brittany

La Monte. „Ştie foarte bine despre cine vorbesc”, se gândi Elaine când observă cum el îşi strânse palmele una într-alta.

— Sigur că mi-o amintesc pe tânăra aceea, spuse el. Încerca să devină actriţă şi am prezentat-o unor oameni care ar fi putut s-o ajute. Dar, din câte îmi amintesc, ultima oară când am avut un eveniment la care am folosit modele, ea nu a fost disponibilă.

Nici Elaine şi nici Bartley Longe nu auziseră când Toby Grissom se apropiase prin biroul lui Elaine şi se postase în dreptul uşii întredeschise.

— Nu mă luaţi cu de-astea, domnule Longe, zise Grissom cu tonul ridicat din cauza nervozităţii. I-aţi vândut lui Brittany povestea că o faceţi o stea. Aţi primit-o în multe weekenduri în locşorul acela frumos al dumneavoastră din Litchfield. Unde e acum? Ce aţi făcut cu fetiţa mea? Vreau adevărul şi dacă nu-l primesc mă duc direct la poliţie.

Capitolul 31

Era şapte şi jumătate seara când Zan, în ciuda tuturor sfaturilor medicale pe care le primise, se afla într-un taxi pe drumul spre apartamentul lui Alvirah şi al lui Willy, alături de Charley Shore. Insistase ca Josh să se ducă acasă după ce îi refuzase categoric sugestia de a dormi pe canapeaua din apartamentul ei. „Am mare nevoie”, îşi spuse ea, „ca mai târziu să fiu singură şi să încerc să mă adun”.

— Nu ar trebui ca şi dumneavoastră să fiţi acasă? îl întrebă ea pe Shore în timp ce taxiul străbătea York Avenue.

Charley Shore se hotărî să nu-i spună lui Zan că el şi soţia sa aveau bilete la teatru la o piesă pe care amândoi doreau să o vadă şi că o sunase să îi spună să lase biletul lui la intrare şi că va ajunge când va putea. Mulţumi încă o

dată în gând pentru că Lynn era întotdeauna înţelegătoare când apărea o astfel de situaţie.

— Nu cred că o să întârzii prea mult, spusese el. Zan Moreland nu e în stare să poarte o discuţie lungă cu mine în seara asta.

Acest lucru era susţinut de paloarea cadaverică a tenului lui Zan şi de faptul că tremura în vesta cu blană pe care o purta. „Mă bucur că va fi alături de Alvirah şi de Willy”, îşi spuse Charley. „Are încredere în ei. Poate chiar că le va spune unde se află fiul ei”.

Când Alvirah îl sunase după-amiază în legătură cu Alexandra Moreland, fusese foarte directă cu el.

— Charley, e vorba de o persoană pe care trebuie să o ajuţi. Am crezut că a căzut cerul pe mine când am văzut fotografiile acelea. Nu văd cum ar fi putut fi trucate. Dar nu e nicio urmă de îndoială cu privire la suferinţa şi încercările pe care le-a făcut ca să-l găsească pe Matthew. Dacă l-a luat, nu îşi aminteşte.

Nu se transformă uneori oamenii în zombie când au căderi nervoase?

— Da, nu se întâmplă prea des, dar uneori aşa e, îi spusese el.

În taxi, Charley se întrebă dacă nu cumva Alvirah avusese dreptate în privinţa diagnosticului lui Moreland. Mai devreme, când ajunsese la spital, ea nu era conştientă, dar murmura încontinuu numele fiului ei: „Îl vreau pe Matthew… îl vreau pe Matthew…” Cuvintele ei îi frânseseră inima. Când avea zece ani, surioara lui în vârstă de doi ani murise, iar el îşi amintea foarte clar ziua aceea, la cimitir, şi plânsul tânguitor al mamei: „Vreau copilaşul meu… vreau copilaşul meu…”

Se uită la Zan. În taxi era întuneric, dar în luminile farurilor de la celelalte maşini şi de la reclamele magazinelor de pe marginea drumului, îi putea distinge cu

claritate trăsăturile. „O să te ajut”, îşi jură el. „Sunt în domeniul ăsta de patruzeci de ani şi o să-ţi ofer cea mai bună apărare. Nu joci teatru cu pierderile de memorie, pariez pe viaţa mea”.

Se gândise să urce cu ea în apartamentul soţilor Meehan şi să stea o vreme, dar se răzgândi când taxiul se apropie de Central Park South. Era evident că Alexandra Moreland avea încredere în Alvirah şi în Willy. Avea să fie mai bine dacă rămânea singură cu ei în acea seară. Şi în mod clar nu era momentul potrivit să înceapă să îi pună întrebări.

Taxiul se opri pe aleea semicirculară, iar el îi spuse şoferului să-l aştepte. În ciuda insistenţelor lui Zan că el nu trebuia să se dea jos, o însoţi în lift. Portarul îi anunţase, iar Alvirah îi aştepta pe palier când ajunseseră la etajul şaisprezece. Fără să spună un cuvânt, o luă în braţe pe Zan şi se uită la Charley.

— Du-te, Charley, îi spuse ea. Zan are nevoie de linişte acum.

— Sunt perfect de acord şi ştiu că o să ai mare grijă de ea, zise Charley zâmbind.

Păşi înapoi în lift şi apăsă butonul pentru parter. Taxiul îl duse la teatru chiar înainte de ridicarea cortinei, dar în ciuda faptului că spectacolul era vesel şi amuzant şi că îl aşteptase cu nerăbdare, nu se putuse linişti şi bucura de el. „Cum să apăr o femeie care nu e în stare să se apere singură?”, se întrebă el.

„Şi cât va dura până când se vor hotărî să îi pună cătuşele?” Avea o presimţire sinistră că atunci când se va întâmpla acest lucru pentru ea va fi groaznic.

O pătură înfăşurată în jurul ei, o pernă la ceafă şi o cană cu ceai fierbinte cu miere şi cuişoare, toate acestea o făcură pe Zan să se simtă ca şi cum ieşea de pe o alee întunecată. Cel puţin acestea fuseseră cuvintele pe care le

găsise la îndemână ca să le explice lui Alvirah şi lui Willy de ce leşinase.

— Când am văzut pozele acelea am crezut că visez. Adică, pot dovedi că am fost cu Nina Aldrich când Matthew se afla în parc. Dar de ce ar face cineva pe dracu-n patru ca să arate exact ca mine? E o nebunie! Fără să aştepte un răspuns, adăugă: Ştiţi ce mi-a trecut prin cap? Melodia *Send in the clowns* din filmul *A Little Night Music*... Mi-a plăcut la nebunie cântecul şi părea atât de potrivit... Este o farsă. Un circ. Asta trebuie să fie. Dar sunt convinsă că totul o să fie bine când o să discut cu Nina Aldrich. Aveam de gând să fac acest lucru când am leşinat.

— Zan, nu e de mirare că ai leşinat, cu toate câte s-au întâmplat... Nu ştiu dacă îţi aminteşti că Josh vorbea la telefon cu Charley Shore, iar Charley a lăsat totul baltă ca să vină la tine. Iată ce gen de avocat şi de prieten este. Josh mi-a povestit ce a făcut Ted seara trecută la Four Seasons. Din câte am înţeles, nu ai apucat să mănânci aseară. Astăzi ai mâncat ceva? o întrebă Alvirah.

— Păi, nu prea. Am băut doar cafeaua, dimineaţă, şi nu am apucat să iau prânzul până am ajuns la birou, apoi am leşinat, răspunse Zan şi sorbi ultima înghiţitură de ceai. Alvirah, Willy, amândoi credeţi că în poze eu sunt cea care îl ia în braţe pe Matthew. Mi-am dat seama după vocea ta după-amiază, Alvirah. Apoi, când Josh mi-a zis imediat că am nevoie de un avocat, mi-am dat seama că şi el crede că sunt reale.

Willy se uită la Alvirah. „Sigur că ea crede că sunt reale”, îşi spuse el. „Şi eu cred la fel. Dar asta nu înseamnă ca sărmana fată este sigură că nu a fost ea. Oare ce va avea de spus acum Alvirah?”

Răspunsul lui Alvirah fu inimos, dar evaziv:

— Zan, dacă spui că nu eşti tu în acele fotografii, atunci cred că principala misiune a lui Charley este să

obţină o copie a negativelor sau orice se poate face cu acele camere foto din telefoanele mobile, dacă asta a folosit bărbatul acela, şi să angajeze un expert care să dovedească faptul că sunt nişte făcături. Apoi pun pariu că declaraţia femeii care te angajase să îi decorezi noua casă, cu care erai la acea oră, te va salva. Spuneai că o cheamă Nina Aldrich?

— Da.

— Charley e genul de avocat care se va asigura că fiecare secundă pe care ai petrecut-o cu Nina Aldrich va fi luată în calcul.

— În acest caz, de ce nici Josh şi nici Charley nu mi-au spus nimic atunci când le-am zis că întâlnirea mea cu Aldrich poate fi dovada clară că nu eram eu cea din parc? întrebă Zan.

Alvirah se ridică.

— Zan, din câte am înţeles, nu ai avut nicio discuţie cu Josh înainte de a leşina. Crede-mă, nu o să lăsăm nicio piatră neîntoarsă în toată povestea asta până când nu aflăm care e adevărul şi îl găsim pe Matthew, promise ea. Dar primul lucru de care trebuie să ţii cont este că vei fi asaltată din toate părţile şi că nu poţi face faţă la toate astea dacă nu eşti puternică. Vreau să spun puternică fizic. Cina e simplă. Când ai promis că o să vii mi-am amintit că îţi place la nebunie chilii. Aşa că asta avem: chilii, o salată şi pâine italiană, caldă.

Zan încercă să zâmbească.

— Sună bine.

Şi a fost, într-adevăr, bine, îşi spuse ea, când căldura liniştitoare a mâncării şi un pahar cu vin o făcură să simtă că îşi regăseşte echilibrul. Le dezvălui lui Alvirah şi lui Willy posibilitatea de a decora apartamentele-model ale arhitectului Kevin Wilson din clădirea ultramodernă „701 Carlton Place”.

— Lupta se dă între mine şi Bartley Longe, explică ea. Mi-am dat seama că în momentul în care Wilson va citi ziarele va crede că am înscenat acea răpire. M-am dus direct la biroul lui şi l-am rugat să-mi dea ocazia de a dovedi că nu aveam cum să-l iau pe Matthew în ziua aceea.

Alvirah ştia că nu avea decât o vagă idee despre cât de mult lucrase Zan la planurile acelor apartamente.

— Şi ţi-a oferit ocazia?

Zan ridică din umeri.

— Vom vedea. Mi-a permis să las acolo schiţele şi mostrele de ţesături aşa că bănuiesc că sunt încă în cursă.

Renunţară cu toţii la desert şi se hotărâră să se mulţumească cu câte un cappuccino. Ştiind că Zan se pregătea să plece, Willy se ridică de la masă, intră în dormitor şi comandă o maşină ca să o ducă în Battery Park City şi apoi să-l aducă înapoi. „În cazul în care dau târcoale blocului ei, nu o să o las pe biata fată să înfrunte singură o armată de reporteri şi fotografi”, îşi spuse el. „O să o însoţesc acasă şi o s-o duc sus”.

— În cincisprezece minute, domnule Meehan, îi spuse dispecera.

Când Willy se întoarse la masă, sună telefonul. Era părintele Aiden.

— Tocmai traversez de la club, anunţă el. Dacă e în regulă, aş trece să-mi iau fularul.

— O, e perfect, îi spuse Alvirah. E aici cineva pe care speram să o întâlneşti.

Zan tocmai îşi termina cafeaua. Când Alvirah lăsă jos telefonul, Zan spuse:

— Alvirah, sincer, nu vreau să întâlnesc pe nimeni. Te rog, lasă-mă să plec înainte să vină oricine ar fi.

— Zan, nu e oricine, o rugă Alvirah. Nu am vrut să spun nimic, dar chiar speram să mai fi aici când va sosi părintele Aiden. Este un vechi prieten; şi-a uitat fularul aici

aseară şi, pentru că a luat cina vizavi, trece acum să-l ia. Nu vreau să îţi stric planurile, dar mi-ar plăcea să îl cunoşti. Este un preot minunat de la Sf. Francisc şi cred că ar putea să te ajute.

— Alvirah, nu mă simt apropiată de religie în perioada asta, spuse Zan, aşa că aş vrea să mă strecor repede afară.

— Zan, am chemat o maşină. Merg cu tine acasă. Rămâne stabilit, spuse Willy.

Telefonul sună. Era portarul care îl anunţa pe părintele O'Brien. Alvirah se grăbi să deschidă uşa şi o clipă mai târziu liftul se opri la etajul lor.

Părintele O'Brien, zâmbitor, fu îmbrăţişat de Alvirah, dădu mâna cu Willy şi apoi se întoarse ca să o cunoască pe tânăra care era oaspete.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă. „Doamne, Dumnezeule", îşi spuse el, „e femeia implicată într-o infracţiune. E cea care pretinde că nu poate împiedica o crimă".

Capitolul 32

Pe scurtul drum dintre Colegiul Hunter şi casa Aldrich de pe East Sixty-ninth Street, detectivii Billy Collins şi Jennifer Dean's recunoscură că nu o bănuiseră nici măcar o secundă pe Zan Moreland că îşi răpise propriul copil. Reconstituiseră ziua în care dispăruse Matthew Carpenter.

1 Nu m-am gândit decât la faptul că suntem în căutarea unui I răpitor care profitase de situaţie şi acţionase, spuse Billy serios. Parcul era aglomerat, dădaca dormea pe iarbă, micuţul băiat dormea şi el în cărucior… Mi s-a părut scenariul perfect pentru un pervers care era în căutarea unui copil.

— Tiffany a fost pur şi simplu isterică, rosti Jennifer gânditoare. Ţipa: „Cum pot da ochii cu Zan, cum pot da

ochii cu ea?” Dar de ce nu am săpat mai adânc? Nu mi-a trecut prin minte nici gândul că Tiffany ar fi putut fi drogată.

— Ar fi trebuit să ne gândim la asta. Era o zi călduroasă, dar nu mulţi tineri, chiar dacă le dădea târcoale o răceală, ar fi adormit pe iarbă în mijlocul zilei, spuse Billy. A, am ajuns.

Opri în faţa unei clădiri frumoase, făcu o parcare dublă şi îşi puse legitimaţia în parbriz.

— Hai să reconstituim repede primele impresii, sugeră el.

— Alexandra Moreland a avut o viaţă care l-ar face până şi pe Sfinx să plângă, spuse Jennifer Dean. Părinţii i-au murit pe drumul spre aeroportul unde urmau să se întâlnească după o vreme îndelungată, s-a măritat pe vremea când era distrusă emoţional, a fost o mamă singură, s-a luptat să înceapă o afacere pe cont propriu şi apoi micuţul ei a fost răpit.

Vocea ei începea să fie din ce în ce mai dezgustată cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Billy bătea darabana pe volan în timp ce încerca să-şi amintească fiecare detaliu al evenimentelor care avuseseră loc în urmă cu aproape doi ani.

— Am vorbit cu doamna Aldrich în acea seară. A susţinut imediat povestea lui Moreland. Au avut o întâlnire. Moreland era cu ea şi studiau schiţele şi mostrele de materiale în casa pe care Aldrich tocmai o cumpărase când am sunat-o pe Moreland să-i spun că fiul ei a dispărut, zise Billy şi se opri. Şi nici măcar n-am mai pus întrebări suplimentare, adăugă el furios.

— Hai să recunoaştem, spuse Jennifer în timp ce-şi căuta batista în buzunar. Am crezut că ne-am dat seama cum stătea treaba. O mamă care muncea. O dădacă iresponsabilă. Răpitorul a profitat de ocazie şi a luat

copilul.

— Când am ajuns acasă, Elaine văzuse le televizor ce se întâmplase, îşi aminti Billy. Mi-a spus că începuse să plângă când a văzut expresia de pe faţa lui Moreland. Mi-a spus că bănuia că avea să fie ca în cazul lui Etan Patz, băieţelul acela care a dispărut cu atâţia ani în urmă şi nu a fost găsit niciodată.

Uitându-se la vijelie şi la ploaia torenţială, Jennifer îşi ridică gulerul hainei.

— Toţi am fost înclinaţi să credem povestea aceea siropoasă. Dar dacă pozele sunt reale, dovedesc faptul că Moreland nu avea cum să fi fost cu Nina Aldrich în toată perioada aceea, zise ea. Dar dacă Aldrich e dispusă să jure că au fost împreună, atunci înseamnă că fotografiile sunt probabil nişte făcături.

— Dacă se dovedeşte că nu sunt făcături, spuse Billy mohorât, înseamnă că Aldrich a minţit când am vorbit cu ea. Dar de ce ar fi făcut una ca asta? întrebă el şi apoi fără să aştepte un răspuns zise: Bine, hai să intrăm!

Ieşiră grăbiţi din maşină, se îndreptară spre uşa casei şi sunară.

— Cred că Aldrich a plătit cel puţin cincisprezece milioane de dolari pe cuibuşorul ăsta, murmură Billy.

Auziră soneria în interior şi înainte să se oprească din sunat, uşa fu deschisă de o femeie de origine hispanică îmbrăcată într-o uniformă neagră. Părea să aibă circa şaizeci de ani. Părul negru presărat cu fire albe era prins într-un coc la spate. Faţa era ridată, iar ochii cu pleoape greoaie îi dădeau o expresie îngrijorată.

Billy îi înmâna cărţile lor de vizită.

— Sunt Maria García, servitoarea doamnei Aldrich. Vă aşteaptă, detectiv Collins şi detectiv Dean. Pot să vă iau hainele?

García agăţă hainele în dulap şi îi invită să îi urmeze.

În timp ce păşeau pe hol, Billy aruncă o privire în sufrageria cu aspect ceremonios şi încetini pasul ca să se uite mai mult la tabloul de deasupra poliţei. Vizita frecvent muzeele şi îşi spuse: „Pun pariu că e un Matisse original”.

Servitoarea îi conduse într-o cameră mare ce părea să aibă un rol dublu. Canapelele din piele de culoarea untului şi maro-închis erau adunate în jurul unui televizor cu ecran plat, care era stins. Trei pereţi erau acoperiţi cu rafturi din lemn de mahon, de la podea până în tavan, iar cărţile erau aliniate într-o simetrie perfectă. „Nu se citeşte la întâmplare pe aici”, îşi spuse Billy. Pereţii erau de culoarea bej-închis, iar covorul avea modele geometrice maro şi aurii. „Nu e deloc pe gustul meu”, realiză Billy. „Poate că a costat o avere, dar puţină culoare n-ar strica pe aici”.

Nina Aldrich îi lăsă să aştepte aproape o jumătate de oră. Ştiau că avea şaizeci şi trei de ani. Când intră în încăpere, cu înfăţişarea impecabilă, părul argintiu curgând pe umeri, tenul perfect, cu trăsături aristocrate, îmbrăcată într-un caftan negru, cu bijuterii de argint şi o expresie îngheţată, dădea impresia unui monarh care întâmpină un vizitator inoportun.

Billy Collins nu era impresionat. Când se ridică, îşi aduse aminte pentru o secundă ce îi spusese unchiul lui, şofer al unei familii din Locust Valley, Long Island: „Sunt mulţi oameni deştepţi în oraşul ăsta, Billy, care au făcut mulţi bani. Ştiu asta pentru că sunt genul de oameni pentru care lucrez. Dar nu sunt la fel ca aceia cu adevărat bogaţi, care au fost aşa de generaţii întregi. Aceşti oameni trăiesc în lumea lor. Ei nu gândesc la fel ca noi”.

Lui Billy îi era clar, aşa cum îi fusese şi când o întâlnise prima oară, că Nina Aldrich se încadra în a doua categorie. „Şi vrea să ne domine”, îşi spuse el. „Bine, cucoană, hai să stăm de vorbă”. Deschise conversaţia:

— Bună seara, doamnă Aldrich. Este foarte amabil din partea dumneavoastră să ne primiţi atât de curând pentru că în mod evident aţi avut o după-amiază foarte aglomerată.

După felul în care buzele ei se strânseră îşi dădu seama că îşi atinsese ţelul. Fără să fie invitaţi, el şi Jennifer Dean luară loc. După un moment de ezitare, Nina Aldrich se aşează şi ea la biroul antic de vizavi de ei.

— Am văzut ziarele de dimineaţă şi ce e pe internet, începu ea cu vocea rece şi dispreţuitoare. Nu-mi vine să cred că femeia aceea a putut să meargă atât de departe încât să-şi răpească propriul copil. Când mă gândesc la toată compasiunea pe care am avut-o pentru ea şi la grija cu care i-am scris, sunt pur şi simplu revoltată.

Jennifer Dean începu interogatoriul:

— Doamnă Aldrich, când am vorbit cu dumneavoastră la câteva ore după ce a dispărut Matthew Carpenter aţi confirmat că aţi avut o întâlnire cu Alexandra Moreland şi că ea era aici când am sunat-o să-i spun că i-a dispărut copilul.

— Da, asta a fost pe la ora trei după-amiaza.

— Care a fost reacţia ei când am sunat-o?

— Privind înapoi, după ce am văzut acele fotografii, vă pot spune că este o actriţă nemaipomenită. După cum v-am spus şi la întâlnirea precedentă, după ce a discutat cu dumneavoastră, doamna Moreland s-a albit la faţă ca varul şi a sărit în picioare. Am vrut să chem un taxi, dar a ieşit brusc din casă şi a luat-o la fugă spre parc. Şi-a lăsat aici, împrăştiate, cărţile, eşantioanele de ţesături şi mostrele de vopsea, pozele cu mobilă antică, cu lămpi, cu covoare şi aşa mai departe.

— Înţeleg. Dădaca l-a dus pe Matthew în parc între orele douăsprezece şi jumătate şi douăsprezece şi patruzeci de minute. După notiţele mele, întâlnirea

dumneavoastră cu doamna Moreland a avut loc la ora unu după-amiază, continuă Jennifer.

— Aşa e. Ea m-a sunat pe telefonul mobil şi mi-a spus că o să întârzie puţin din cauza unei probleme cu dădaca.

— Eraţi aici?

— Nu, eram în vechiul apartament din Beekman Place.

Billy Collins avu grijă să nu lase să i se citească pe chip încântarea.

— Doamnă Aldrich, nu cred că mi-aţi spus acest lucru când am vorbit prima oară. Mi-aţi spus că v-aţi întâlnit cu doamna Moreland aici.

— Aşa a fost până la urmă. I-am spus că nu mă deranja dacă întârzia puţin, dar apoi, după ce a trecut o oră, am sunat-o înapoi. Până atunci era deja în această casă.

— Doamnă Aldrich, vreţi să spuneţi că atunci când Alexandra Moreland a vorbit cu dumneavoastră, după ora două, încă nu vă întâlniseraţi cu ea? insistă Billy.

— Exact asta spun. Lăsaţi-mă să vă explic. Zan Moreland avea o cheie de aici. A intrat înăuntru ca să îşi pregătească sugestiile pentru decor. A presupus că urma să ne vedem aici. Aşa că a trecut aproape o oră şi jumătate până ne-am întâlnit. Când am discutat, în sfârşit, s-a scuzat pentru confuzia creată şi s-a oferit să vină la Beekman Place, dar eu urma să mă văd cu nişte prieteni la Carlyle pentru un cocteil la ora cinci, aşa că i-am spus că o să vin să mă întâlnesc cu ea aici. Sincer, până când am ajuns, eram destul de supărată pe ea.

— Doamnă Aldrich, ţineţi o agendă cu întâlnirile dumneavoastră? întrebă Dean.

— Sigur că da. Le notez în calendar.

— Le-aţi păstrat cumva pe cele de acum doi ani şi sunt la îndemână?

— Da. Sunt sus.

Nina Aldrich se ridică, oftă exasperată, se duse spre uşa încăperii şi o chemă pe servitoare. Se uită apoi la ceas, un gest despre care Billy Collins era sigur că le era adresat, şi o îndrumă pe García să se ducă la biroul ei, să deschidă sertarul de sus şi să scoată agenda din urmă cu doi ani.

În timp ce Nina Aldrich şi detectivii aşteptau, ea spuse:

— Sper că nu vom fi implicaţi în nimic altceva în afară de această întâlnire. Soţul meu urăşte genul ăsta de lucruri senzaţionale şi nu a fost deloc încântat când ziarele au insistat asupra faptului că Moreland s-a întâlnit cu mine în acea zi.

Lui Billy nu i se păru o idee bună să îi spună că, dacă se ajungea la proces, va fi principala martoră. În schimb, rosti încet:

— Îmi pare rău pentru neplăcerile create.

Maria García se întoarse cu o agendă de dimensiuni mici, cu copertă roşie. O deschisese deja la zece iunie.

— Mulţumesc, Maria. Aşteaptă aici.

Nina Aldrich se uită la pagină şi îi dădu agenda lui Billy. În dreptul căsuţei care arăta ora unul după-amiaza era numele Alexandrei Moreland.

— Aici nu scrie unde trebuia să vă întâlniţi cu ea, observă Billy. Dacă doreaţi să discutaţi despre decorarea acestei case, de ce vă întâlneaţi la cealaltă locuinţă?

— Doamna Moreland făcuse multe poze ale tuturor camerelor de aici. Nu aveam mobilă, cu excepţia unei mese şi a câtorva scaune. De ce nu aş fi ales confortul? Dar din moment ce, aşa cum am spus, urma să mă văd cu nişte prieteni la Carlyle pentru cocteil, la ora cinci, i-am spus doamnei Moreland să mă aştepte aici în loc să vină la Beekman Place.

— Înţeleg. Deci nu eraţi aici de multă vreme când am sunat-o? întrebă Jennifer.

— De puţin mai mult de o jumătate de oră.

— Cum puteţi descrie comportamentul doamnei Moreland când aţi ajuns aici?

— Era tulburată. Se scuza. Era îngrijorată.

— Înţeleg. Cât de mare e casa aceasta, doamnă Aldrich?

— Are cinci etaje şi doisprezece metri lăţime, ceea ce o face să fie cea mai mare casă din zonă. Ultimul etaj este transformat într-o grădină închisă. Avem unsprezece camere.

Plăcerea pe care o afişa Nina Aldrich când dezvălui dimensiunile casei sale era evidentă.

— Şi subsolul? întrebă Billy.

— În el se află a doua bucătărie, o pivniţă pentru vinuri şi o încăpere mare unde se distrează nepoţii soţului meu când vin în vizită. În plus, mai e o zonă de depozitare.

— Aţi spus că nu erau decât câteva scaune şi o măsuţă aici în ziua în care a dispărut Matthew şi în care v-aţi întâlnit cu doamna Moreland?

— Da. Vechii proprietari se ocupaseră de renovarea clădirii. Din cauza unor probleme financiare apărute pe neaşteptate, casa a fost scoasă la vânzare şi noi am cumpărat-o. În cea mai mare parte am fost foarte mulţumiţi de munca arhitectului şi nu am vrut să întârziem cu alte renovări. Decorarea interiorului nu fusese începută şi de aceea îmi fusese recomandată Alexandra Moreland.

— Înţeleg.

Billy se uită la Jennifer şi amândoi se ridicară ca să plece.

— Aţi spus că doamna Moreland avea o cheie de la casă. S-a întors aici după ce a dispărut Matthew?

— Nu am mai văzut-o. Ştiu că s-a întors la un moment

dat ca să-şi ia servieta, mostrele şi aşa mai departe. Sincer, nu-mi aduc aminte dacă a returnat vreodată cheia, dar am schimbat toate încuietorile când ne-am mutat.

— Aţi renunţat la colaborarea cu doamna Moreland pentru designul interiorului?

— M-am gândit că era evident că nu se afla într-o stare emoţională potrivită pentru a se ocupa de un asemenea proiect şi nu puteam aştepta aşa ceva de la ea. Şi, desigur, nu puteam risca să facă vreo cădere nervoasă şi să mă lase baltă.

— Pot să vă întreb cine a decorat casa aceasta?

— Bartley Longe. Poate că aţi auzit de el. E genial.

— Ce vreau să vă întreb este când s-a oferit să se ocupe de proiect?

Mintea lui Billy lucra cu repeziciune. Casa fusese goală în ziua în care Matthew dispăruse. Zan Moreland avusese acces la ea. Era oare posibil să fi adus acolo copilul şi să îl şi ascuns într-una dintre camere sau în subsol? Nimeni nu s-ar fi gândit să caute acolo. Putea să se întoarcă apoi în mijlocul nopţii şi să îl ducă în altă parte, viu sau mort.

— O, Bartley s-a apucat destul de curând, spuse Nina Aldrich. Ţineţi cont că nu bătusem palma cu Moreland la acea vreme. Doar luam în calcul această variantă. Şi acum, detectiv Collins, dacă nu vă supăraţi…

Billy o întrerupse:

— Plecăm, doamnă Aldrich.

— Maria o să vă conducă spre ieşire.

Servitoarea îi escortă de-a lungul holului şi le scoase hainele din dulap. Deşi expresia de pe faţa ei rămăsese impasibilă, în sinea ei spumega de nervi. „Normal că Bartley Longe a preluat imediat treaba de la tânăra aceea drăguţă”, îşi spuse ea. „Doamnei Mare-şi-Tare i se aprinseseră călcâiele după el după ce tânăra Moreland a

făcut toate planuri acelea. Nu o să recunoască acum, dar avea de gând să refuze planurile lui Moreland înainte de dispariţia copilului”.

Jennifer începu să-şi încheie haina.

— Vă mulţumim, doamnă García, zise ea.

— Detectiv Collins, începu Maria şi apoi se opri.

Voia să spună că fusese în cameră când doamna Aldrich îi spusese Alexandrei Moreland să se întâlnească în casa aceea, nu la Beekman Place. „Dar cine o să mă creadă pe mine”? se întrebă Maria García. „În plus, ce importanţă avea? Am văzut pozele din ziar. Nu e nicio îndoială. Oricare ar fi fost motivul ei, doamna Moreland şi-a răpit copilul”.

— Aţi vrut să spuneţi ceva, doamnă García? întrebă Billy.

— O, nu, nu. Am vrut să vă urez la amândoi o zi bună.

Capitolul 33

Încercase să dea de Gloria de multe ori în acea seară, dar telefonul suna în gol. Se juca cu el? într-un final, dădu de ea la miezul nopţii şi observă rapid că la un moment dat bravada ei sfidătoare dispăruse. Vocea ei părea epuizată şi apatică în momentul în care răspunse.

— Ce vrei?

Avu grijă să îşi menţină tonul moderat şi cald.

— Gloria, ştiu cât de greu ţi-a fost.

Voia să adauge că şi pentru el fusese greu, dar îşi ţinu gura. I-ar fi oferit o portiţă şi, mai mult de atât, ocazia de a-şi aminti că era prinsă în capcană.

— Gloria, continuă el, m-am gândit. N-o să-ţi dau cei două sute de mii de dolari, aşa cum ne-am înţeles. O să triplez suma. O să-ţi dau şase sute de mii de dolari bani gheaţă la sfârşitul săptămânii viitoare.

Fu încântat să-i audă icnetul de uimire. Era chiar atât de proastă să-l creadă?

— Mai ai doar un lucru de făcut, continuă el, să te

duci la biserica franciscană încă o dată la cinci fără un sfert. O să te anunţ în care seară.

— Nu ţi-e teamă că o să mă duc din nou la confesional?

„Dacă ar fi aici în cameră aş omorî-o pe loc”, îşi spuse el. În schimb, râse.

— M-am interesat. Ai dreptate cu privire la legea confesionalului.

— Nu o torturezi destul pe mama lui Matthew? De ce trebuie să o omori?

„Nu din acelaşi motiv pentru care o să te omor pe tine”, îşi zise el. „Ştii prea multe. Nu aş putea fi niciodată sigur că aşa-zisa ta conştiinţă nu va răbufni. Iar în ceea ce o priveşte pe Zan, nu o să fiu fericit până când nu o să i se organizeze înmormântarea”.

— Gloria, nu o s-o omor, zise el. Am zis doar aşa, la nervi.

— Nu te cred. Ştiu cât de mult o urăşti.

Furia şi poate chiar puţină panică se strecurau din nou în vocea ei.

— Gloria, cum am început conversaţia asta? Lasă-mă să-ţi reamintesc. O să-ţi dau şase sute de mii de dolari, bani gheaţă, dolari adevăraţi, americani, pe care o să-i poţi pune într-o cutie de valori şi să trăieşti liniştită în timp ce îţi poţi oferi ocazia de a face ceea ce-ţi doreşti cel mai mult, adică să păşeşti pe scenă într-o spectacol pe Broadway sau pe un platou de filmare. Eşti o femeie frumoasă. Spre deosebire de multe dintre păpuşile Barbie de la Hollywood eşti şi un bun cameleon. Poţi să mergi şi să vorbeşti ca altcineva. Îmi aminteşti de Helen Mirren din *The Queen*. Ai un talent similar. Nu îţi cer decât încă o săptămână. Cel mult zece zile. Vreau să te duci la biserica aceea, o să te anunţ cu ce să te îmbraci. În clipa în care ai plecat, totul s-a terminat. O să ne întâlnim undeva în

apropiere şi o să-ţi dau cinci sute de mii de dolari pe loc. Atâţia bani gheaţă ai voie să ai la tine în caz că ţi se controlează bagajul pe aeroport.

— Şi apoi?

— Apoi o să te întorci în Middletown. Aştepţi până pe la nouă sau zece seara şi îl laşi pe Matthew într-un magazin. După aceea vei urca într-un avion spre California sau Texas, sau unde vrei tu, ca să începi o nouă viaţă. Ştiu că-ţi faci griji în legătură cu tatăl tău. Îi poţi spune că ai fost într-o misiune pentru CIA.

— Nu mai mult de zece zile. Vocea ei devenise moale, aproape convinsă. Apoi adăugă: Dar cum o să primesc restul de bani?

„Nu o să apuci să-ţi faci probleme cu asta", îşi spuse el.

— O să-ţi trimit banii într-un pachet oriunde vrei.

— Şi cum o să am încredere că pachetul o să ajungă la mine sau că nu este plin cu ziare vechi?

„Nu poţi să ai încredere în mine", se gândi el şi se întinse după porţia dublă de whisky de care îşi promisese că nu se va atinge decât după ce va vorbi cu ea.

— Gloria, dacă aşa ceva se va întâmpla – şi nu o să se întâmple – poţi să treci la planul B. Îţi iei un avocat, îi spui povestea, îl pui să aranjeze o înţelegere pentru o carte, şi apoi te duci la poliţie, între timp, Matthew o să fie găsit, bine şi sănătos, iar singurul lucru pe care îl va spune va fi că Gloria a avut grijă de el.

— Îi citesc multe cărţi. E mai deştept decât mulţi copii de vârsta lui.

„Sunt sigur că ai fost o adevărată Maica Tereza", îşi spuse el.

— Gloria, totul se va termina în curând şi o să fii bogată.

— Bine. Îmi pare rău că m-am supărat mai devreme.

Doar că femeia asta care stă vizavi a apărut de dimineaţă cu nişte brioşe cretine. Sunt sigură că adulmeca pe aici să vadă ce fel de om sunt.

— Nu mi-ai spus de ea mai devreme, rosti el calm. L-a văzut pe Matthew?

— Nu, dar i-a văzut camionul de jucărie şi mi-a spus că e o dădacă foarte bună, în caz că o să am nevoie vreodată. I-am zis că sora mea m-a ajutat cu mutatul şi că jucăria îi aparţine băieţelului ei.

— Mi se pare în regulă.

— Agenta imobiliară este prietenă cu femeia asta. Ei îi spusesem că urma să vin singură noaptea. Şi ea e băgăreaţă. Ştiu că a trecut cu maşina pe aici de dimineaţă, după ce am ajuns.

Bărbatul simţi că începea să transpire. „La ce bun un cal fără călăreţ?”, îi veni în minte. Era ciudat că îşi amintea acea zicală veche tocmai în acel moment. Se gândea la posibilele scenarii. Femeia cu brioşe lua legătura cu prietena ei agent imobiliar… Nu voia să conceapă aşa ceva. Timpul se scurgea repede.

Îi fu greu să-şi menţină tonul liniştitor.

— Gloria, aduci necazuri. Mai bine începi să numeri zilele în ordine descrescătoare.

— Poţi să fii sigur că aşa o să fac. Şi nu doar pentru binele meu. Copilaşul ăsta nu mai vrea să stea ascuns. Vrea să se ducă să-şi caute mama.

Capitolul 34

Kevin Wilson ajunse la apartamentul mamei lui la şapte seara, tocmai când se terminau ştirile de seară de la Channel 2. Sunase de două ori la sonerie, apoi intrase cu cheia pe care o avea la el. Era o regulă care era aplicată de multă vreme.

— În acest fel, dacă vorbesc la telefon sau încă mă îmbrac, nu trebuie să alerg să deschid uşa, îi spusese

mama lui.

Dar când intră, miniona Catherine „Cate” Kelly Wilson, în vârstă de şaptezeci şi unu de ani, nu era nici în dormitor, nici la telefon. Era lipită de televizor şi nici măcar nu se întoarse când el intră în încăpere.

Apartamentul cu trei camere pe care el i-l cumpărase era amplasat pe Fifty-seventh Street, în apropiere de First Avenue, avea în colţul străzii o staţie de autobuz, un cinematograf în apropiere şi, cel mai important pentru ea, biserica Sf. Ioan Evanghelistul, la numai o stradă distanţă.

Şovăiala cu care mama lui îşi părăsise vechiul cartier în urmă cu trei ani, când devenise posibil din punct de vedere financiar să-i cumpere un apartament, încă îl amuza pe Kevin. Acum ei îi plăcea la nebunie.

El se duse lângă fotoliul ei şi o sărută pe frunte.

— Bună, dragă. Stai jos puţin, zise ea şi schimbă canalul fără să îl privească. Începe ştirile pe scurt şi e ceva ce vreau să văd.

Lui Kevin îi era foame şi abia aşteptase să plece imediat la Nearys Pub. Nu numai că era locul preferat pentru cină, dar avea avantajul că era chiar peste drum. Se aşează pe canapea şi se uită în jur. Canapeaua şi fotoliul din Set, pe care stătea mama lui, făceau parte din vechea mobilă de care ea nu voise să se despartă când se mutase oricât de mult încercase el să o convingă.

În schimb, Kevin comandase ca ambele piese de mobilier să fie retapisate, la fel şi setul din dormitor, primit de ea cadou de nuntă, pe care îl recondiţionase. Ea îi spusese:

— E placat cu mahon, Kevin, şi nu o să renunţ la aşa ceva.

Îi reparase şi mobila din sufragerie care fusese „prea bună ca să fie aruncată”. Îl lăsase să îi înlocuiască covorul oriental, ţesut la maşină, care era jerpelit cu unul cu un

model similar. Nu îi dezvăluise cât de mult îl costase cel nou.

Rezultatul era un apartament primitor, plin cu poze ale tatălui lui şi ale bunicilor, mai mulţi verişori şi prieteni de-o viaţă. Ori de câte ori păşea înăuntru, oricât de aglomerată îi era ziua, îi ridica moralul. Se simţea acasă. Era acasă. Despre asta încerca să îi vorbească Zan Moreland când îl rugase să mai amâne decizia de a alege între ea şi Bartley Longe până când putea să îşi dovedească nevinovăţia în presupusa răpire a propriului copil. „Oamenii vor să simtă că sunt acasă, nu într-un muzeu”, îi spusese ea.

Kevin îşi dădu seama că îşi petrecuse o bună parte din zi întrebându-se de ce nu îi înapoiase pur şi simplu schiţele şi mostrele de ţesături lui Moreland cu un bileţel în care îi spunea pe scurt că se hotărâse că Bartley Longe era persoana potrivită pentru proiect. Ce îl făcuse să aibă o reţinere? Dumnezeu ştie că suportase destule critici din partea secretarei sale, Louise, care îi spusese cât de uimită era că el şi-a pierdut timpul cu o hoaţă mincinoasă.

— Îţi spun, Kevin, am rămas fără aer când femeia aceea a avut tupeul să vină aici şi apoi să ignore ce i-am spus, că îşi putea lua lucrurile sau că i le puteam trimite prin poştă. Şi ce-a făcut? S-a dus fuga sus ca să te găsească şi a încercat să se agaţe de posibilitatea de a obţine contractul. Ascultă la mine, o să fie aruncată în închisoare înainte ca toate astea să se termine.

Fără să se obosească să-şi ascundă enervarea, îi spusese sec lui Louise:

— Dacă o să fie arestată, cred că o să scape pe cauţiune.

Într-un final, îi ceruse lui Louise să lase baltă subiectul, ceea ce, desigur, o făcuse să adopte o atitudine rănită, plină de reproşuri, subliniată de faptul că toată ziua

îi spusese numai „domnule Wilson”.

— Kevin, uite! Arată pozele acelea cu Moreland care îşi ia copilul din cărucior. Ce tupeu pe ea, să-i mintă pe poliţişti! îţi dai seama ce o fi simţit tatăl?

Kevin sări în picioare şi traversă în grabă încăperea. Era o fotografie cu Alexandra Moreland care lua un băieţel din cărucior şi apoi una în care îl ducea în braţe pe alee. Ambele rămaseră pe ecran în timp ce comentatorul continuă: „A fost văzută când s-a întors în fugă în Central Park, după ce a aflat de la poliţie că fiul ei a dispărut”.

Kevin studie imaginea. Zan Moreland părea şocată. Suferinţa din ochii ei era de neconfundat. „Am văzut privirea asta în după-amiaza aceasta”, îşi spuse el, „când m-a implorat să îi dau şansa de a-şi dovedi nevinovăţia”. Implorat? Era un cuvânt prea puternic. Şi totuşi îi oferise o portiţă când îi spusese că, dacă el prefera planurile lui Bartley Longe, ea ar fi înţeles. „Pare atât de afectată”, se gândi el.

Ascultă cu atenţie când prezentatorul spuse: „Ieri a fost cea de-a cincea aniversare a lui Matthew Carpenter, iar acum se speculează că fie mama lui l-a dat cuiva în grijă, fie nu mai este în viaţă”.

„În ultimele două luni, Zan a făcut nenumărate drumuri la apartamente şi a petrecut ore în şir lucrând la planurile pentru ele”, îşi spuse Kevin. „Acum îmi dau seama că ieri, când am întâlnit-o la Carlton Place, am simţit că suferea, deşi aparent era calmă. De ce ar fi trecut printr-o suferinţă atât de mare dacă ar fi ştiut că fiul ei se află în siguranţă? E posibil să-l fi omorât? Nu, nu e posibil. Pun pariu pe orice. Nu este o criminală”.

Kevin îşi dădu seama că mama lui se ridicase în picioare.

— E greu să nu crezi aceste dovezi solide, spuse Catherine Wilson. Dar ai văzut privirea de pe faţa lui Zan

Moreland când a aflat că fiul ei a dispărut? Desigur, erai prea mic să-ţi aminteşti, dar când bebeluşul Fitzpatrick a căzut pe fereastra blocului nostru şi a murit, am văzut aceeaşi expresie în ochii lui Joan Fitzpatrick, atâta durere încât ţi se rupea inima. Femeia aceea, Moreland, trebuie să fie o actriţă foarte bună.

— Dacă joacă teatru! se surprinse Kevin apărând-o.

Uimită, mama lui se uită la el.

— Ce vrei să spui cu „dacă”? Ai văzut pozele, nu-i aşa?

— Da, le-am văzut şi nu ştiu ce vreau să spun. Hai, mamă, hai să mâncăm. Sunt lihnit de foame.

Abia mai târziu, când stăteau la masa lor din Nearys Pub, Kevin îi spuse mamei lui, la cafea, că se gândise să o angajeze pe Alexandra Moreland să decoreze apartamentele-model.

— Păi, desigur, totul se opreşte aici, spuse Catherine Wilson cu hotărâre. Dar spune-mi, cum e ca persoană?

„Chipul ei te obsedează, îşi spuse Kevin. Acei ochi expresivi, acea gură senzuală…”

— Are cam un metru şaptezeci înălţime, aş spune. Este foarte suplă şi graţioasă. Are mişcări de dansatoare. Ieri avea părul desfăcut şi îi cădea pe umeri, aşa cum ai văzut în poze. Astăzi, îl legase la spate într-un coc.

Îşi dădu seama că o descria pe Zan atât pentru el, cât şi pentru mama lui.

— O, Doamne, vorbeşti de parcă ţi s-ar fi aprins călcâiele după ea, exclamă mama lui.

Kevin se gândi o vreme. „E o nebunie”, îşi spuse el, „dar e ceva la Zan”. Îşi aminti senzaţia pe care o avusese când umărul ei se atinsese de al lui atunci când îi arăta unele amănunte la schiţele lui Bartley Longe despre care ea credea că îl va ţine la distanţă pe un posibil cumpărător. Până la acel moment ea văzuse fotografiile din Central

Park şi ştia cu ce trebuia să se confrunte”.

— M-a rugat să îi dau timp să dovedească faptul că pozele sunt trucate, zise el. Nu trebuie încă să mă hotărăsc între ea şi Bartley Longe. Şi nici n-o s-o fac. O să-i dau şansa pe care a cerut-o.

— Kevin, tu ai ţinut întotdeauna cu cei dezavantajaţi, îi spuse mama lui. Dar asta ar putea merge prea departe. Ai treizeci şi

1 A w VA V V V A

şapte de ani şi începusem să mă îngrijorez că o să rămân cu un burlac irlandez pe cap. Dar, pentru Dumnezeu, nu te combina cu cineva care se află într-o situaţie fără ieşire.

Tocmai atunci prietenul lor de-o viaţă, Jimmy Neary, se opri la masa lor ca să-i salute. Prinsese ultimele vorbe ale lui Catherine.

— Sunt perfect de acord cu mama ta, Kevin, zise el. Şi dacă eşti pregătit să te aşezi la casa ta, am o listă lungă cu tinere care au pus deja ochii pe tine. Fă-ţi o favoare: stai departe de necazuri.

Capitolul 35

Aşa cum îi promisese, Willy o duse pe Zan acasă cu o maşină închiriată. Se oferi să îl lase şi pe părintele Aiden în drum, dar acesta nu acceptase.

— Nu, mergeţi voi. Eu o să mai stau cu Alvirah încă puţin, spusese acesta.

Când părintele Aiden îşi luase rămas-bun de la Zan, o privise fix în ochi.

— O să mă rog pentru tine, îi spusese el şi îi luase mâinile într-ale lui.

— Rugaţi-vă ca băieţelul meu să fie în siguranţă, răspunsese Zan. Nu vă obosiţi să vă rugaţi pentru mine, părinte. Dumnezeu a uitat că exist.

Părintele Aiden nu încercase să îi dea vreo replică. În

schimb, făcuse un pas în lateral ca să o lase să iasă pe hol.

— O să mai rămân doar cinci minute, Alvirah, promise el după ce uşa se închise în spatele lui Zan şi a lui Willy. Mi-am dat seama că tânăra nu voia compania mea şi nu am vrut să o deranjez nici măcar pe scurtul drum cu maşina.

— O, Aiden, oftă Alvirah. Aş da orice să cred că Zan nu l-a luat pe Matthew din cărucior în ziua aceea, dar a făcut-o. Nu e nicio urmă de îndoială.

— Crezi că băieţelul este încă în viaţă7 întrebă părintele Aiden.

— Nu mi-o pot imagina făcându-i ceva rău lui Matthew, aşa cum nu-mi pot imagina să bag cuţitul în Willy.

— Mi se pare că mi-ai spus că ai cunoscut-o pe doamna Moreland după ce fiul ei a dispărut, zise părintele Aiden.

„Ai grijă”, se avertiză el. „Nu trebuie sub nicio formă să îi dai de înţeles lui Alvirah că ai întâlnit-o pe Alexandra Moreland înainte”.

— Da. Am devenit prietene pentru că am scris un editorial despre ea, iar ea m-a sunat ca să-mi mulţumească. O, Aiden, cred că Zan s-a aflat într-un fel de stare catatonică sau poate are dublă personalitate. Ideea e că nu ştiu să fi menţionat pe cineva care ar fi putut să-l crească pe Matthew pentru ea.

— Nu are rude?

— A fost singurul copil la părinţi. La fel şi mama ei, iar tatăl ei a avut un frate care a murit când era adolescentă.

— Dar vreo prietenă apropiată?

— Sunt sigură că are prieteni, dar oricât de bun prieten ar fi, cine ar vrea să fie părtaş la o răpire? Dar, părinte, dacă presupunem că l-a abandonat pe Matthew

undeva şi nu ştie unde? Singurul lucru pentru care pot jura este că în mintea ei copilul este într-adevăr dispărut.

„În mintea ei copilul este într-adevăr dispărut”. Părintele Aiden încă se gândea la aceste cuvinte când, câteva minute mai târziu, portarul opri un taxi pentru el.

„Sunt complice la o fărădelege care e în desfăşurare şi la o crimă ce e pe cale să se petreacă”.

„Oare tânăra are într-adevăr dublă personalitate, sau cum i se spune, mai nou, tulburare disociativă de identitate? Şi dacă da, prietena lui Alvirah a fost adevărata personalitate care încerca să iasă la suprafaţă când a dat buzna în Camera de Reconciliere?”

Taxiul pe care portarul îl oprise aştepta. Încruntându-se de la durerea pe care o simţea în genunchii afectaţi de artrită în timp ce se aşeza pe bancheta din spate, părintele Aiden se gândi: „Sunt legat de legea confesionalului. Nu pot spune ceea ce ştiu. Mi-a cerut să mă rog pentru copilul ei. Dar o, Doamne, dacă e pe cale să se petreacă o crimă, te rog să intervii şi să o opreşti”.

Ceea ce nici nu-şi putea imagina bătrânul preot era că în acel moment se pregăteau trei crime. Şi prima pe listă era uciderea lui.

Capitolul 36

Josh era deja la birou când Zan ajunse pe la opt, joi dimineaţa. Din expresia de pe faţa lui ea îşi dădu seama imediat că se mai întâmplase ceva. Prea amorţită ca să mai simtă altceva în afara unei resemnări ca de gheaţă, întrebă cu glas stins:

— Ce s-a întâmplat?

— Zan, mi-ai spus că arhitectul Kevin Wilson a fost de acord să amâne alegerea pe care trebuie să o facă între tine şi Bartley cu privire la acele apartamente-model.

— Da. Dar ştiu că, ţinând cont de acele fotografii din ziarele de dimineaţă în care eu apar urcată în ambulanţă,

s-a terminat totul. Aş fi surprinsă dacă ceea ce am lăsat la el nu o să-mi fie trimis înapoi până după-amiază.

— Zan, zise Josh cu patos, poate aşa va fi, dar nu despre asta vreau să-ţi vorbesc. Zan, cum ai putut să comanzi toate acele ţesături şi mobilă, şi accesorii pentru acele apartamente înainte de a primi contractul?

— Glumeşti, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton plat.

— Zan, aş vrea să glumesc. Ai comandat ţesăturile, accesoriile şi mobila personalizată. Doamne, ai comandat tot! Am primit confirmările de livrare ale materialelor. Lasă banii! Unde o să punem toate acele lucruri?

— Nu o să înceapă livrările înainte de a fi plătiţi, spuse ea. Cel puţin, asta pot dovedi că e o eroare, zise Zan speriată.

— Zan, am sunat la Ţesătoriile Wallington. Au o scrisoare de la tine în care le ceri renunţarea la reducerea obişnuită de zece la sută pentru că timpul de livrare este foarte important şi în care spui că o să le poţi plăti imediat ce primeşti contractul încheiat cu Kevin Wilson. Spui acolo că documentul e deja semnat, iar cecul trebuie să ajungă în curând.

Josh ridică o hârtie de pe birou.

— Le-am zis să-mi trimită o copie după scrisoare. Uite-o. E cu antetul nostru şi are semnătura ta.

— Nu am semnat eu acea scrisoare, spuse Zan. Jur pe viaţa mea că nu am semnat-o şi că nu am comandat nimic pentru acele apartamente-model. Tot ce am luat de la oricare dintre furnizorii noştri au fost mostre pentru ţesăturile tapiseriilor, draperiilor şi accesoriilor, poze cu mobilă şi covoare persane şi accesorii pentru ferestre pe care le-aş folosi dacă aş primi contractul.

— Zan, începu Josh şi scutură din cap. Uite, ţin la tine ca la sora mea. Trebuie să-l sunăm pe Charley Shore chiar acum. Când am sunat la Ţesătoriile Wallington am crezut

că cineva a făcut o greşeală. Acum vor începe să-şi facă griji cu privire la plată. Iar tu ai depus avansuri minime ca să îţi pună deoparte nişte mochete şi câteva antichităţi. Trebuie să fi scris cecurile din contul personal.

— Nu am semnat scrisoarea aceea, rosti Zan cu vocea calmă. Nu am scris niciun cec din contul personal. Şi nu sunt nebună.

Observă în privirea asociatului ei un amestec de neîncredere şi preocupare.

— Josh, îţi accept demisia. Dacă asta se va transforma într-un scandal, iar furnizorii ne vor da în judecată, nu vreau să fii prins în el. Ar putea să te acuze că ai făcut vreun gen de infracţiune alături de mine. Aşa că adună-ţi lucrurile şi du-te. În timp ce el o privea uimit, ea adăugă sarcastic: Recunosc. Crezi că mi-am răpit fiul şi că mi-am pierdut minţile. Cine ştie, poate sunt periculoasă. Poate că o să-ţi dau în cap când te întorci cu spatele.

— Zan, răbufni Josh, nu te părăsesc şi o să încerc să caut o cale ca să te ajut.

Telefonul sună, o sonerie ascuţită, sinistră. Josh ridică receptorul, ascultă şi apoi spuse:

— Nu a sosit încă. O să îi las mesajul.

Zan se uită la Josh cum nota un număr de telefon. Când închise, el spuse:

I

— Zan, era detectivul Billy Collins. Vrea să te duci la secţia din Central Park împreună cu avocatul tău astăzi, cât de curând posibil. Îl sun pe Charly Shore chiar acum. E devreme, dar mi-a spus că întotdeauna ajunge la birou la şapte şi jumătate.

„Ieri am leşinat”, se gândi Zan. „Nu pot, n-o s-o fac din nou”.

În timpul nopţii, după ce Willy o condusese acasă, stătuse în pat într-o disperare tăcută, absolută, numai cu

un singur bec aprins, lângă poza lui Matthew. Nu ştia de ce, dar expresia plină de compasiune din privirea părintelui, care era prieten cu Alvirah, îi revenea neîncetat în minte. „Am fost nepoliticoasă cu el”, îşi spusese, „dar am simţit că voia să mă ajute. A zis că o să se roage pentru mine, dar i-am spus să se roage în schimb pentru Matthew. Când mi-a luat mâinile, m-am simţit ca şi cum m-ar fi binecuvântat. Poate că încerca să mă ajute să înfrunt adevărul?”

Toată noaptea, cu excepţia a câteva perioade scurte când aţipi, Zan se uitase încontinuu la poza lui Matthew. În timp ce zorile începeau să apară, spusese încet: „Micuţule, nu cred că mai eşti în viaţă. Întotdeauna am jurat că aş şti dacă ai murit, dar nu am făcut altceva decât să mă amăgesc. Ai murit şi totul s-a terminat şi pentru mine. Nu ştiu ce se întâmplă, dar nu mai pot lupta. Cred că, în sinea mea, în toate aceste luni, am fost convinsă că ai fost luat de un răpitor care te-a abuzat şi te-a omorât. Nu am crezut că voi ajunge în această situaţie, dar e o cutie cu somnifere în sertarul ăsta care o să ne ajute să fim din nou împreună. A venit timpul să le iau”.

Un sentiment de uşurare şi de epuizare se abătuse asupra ei şi într-un final închisese ochii. Cu faţa părintelui Aiden în minte, se rugase pentru iertare şi înţelegere înainte să se întindă spre pastile. Atunci auzise vocea lui Matthew strigând-o: „Mami, mami!”

Sărise în picioare din pat ţipând:

— Matthew! Matthew!

În acea clipă, în ciuda tuturor explicaţiilor raţionale, ştiu cu foarte multă convingere că băieţelul ei era încă viu.

„Matthew trăieşte”, îşi spuse cu înverşunare când îl auzi pe Josh discutând cu Charley Shore. După ce puse receptorul înapoi în furcă, Josh zise:

— Detectivul Collins vrea să te interogheze în

dimineaţa aceasta. Domnul Shore o să vină să te ia la zece şi jumătate.

Zan aprobă din cap.

— Ai spus că trebuie să fi achitat avansuri pentru mobilarea apartamentelor-model din contul personal. Afişează extrasul de cont pe ecranul computerului.

— Nu am parola pentru contul tău.

— O să o ai acum. Este „Matthew”. Am puţin peste douăzeci şi şapte de mii de dolari în cont.

Josh se aşeză în faţa computerului, iar degetele începură să-i zboare deasupra tastaturii. Zan observă expresia de pe faţa lui, preocupată, dar nu surprinsă.

— Care e suma totală? întrebă ea.

— Două sute treizeci şi trei de dolari şi unsprezece cenţi.

— Atunci la mijloc e mâna unui hacker, spuse ea cu o voce seacă.

Josh o ignoră.

— Zan, cum procedăm cu toate comenzile pe care le-ai făcut? întrebă el.

— Vrei să spui ce facem cu toate comenzile pe care *nu* le-am făcut, spuse Zan. Uite ce e, Josh, nu mi-e teamă să merg la secţia de poliţie şi să discut cu detectivul Collins. Cred că există un răspuns la toate astea. Cineva mă urăşte atât de tare încât încearcă să mă distrugă, iar numele lui este Bartley Longe. Le-am spus asta detectivului Collins şi partenerei lui atunci când a dispărut Matthew. Nu m-au luat în serios. Ştiu că nu au făcut-o. Dar dacă Bartley mă urăşte îndeajuns de mult încât să-mi distrugă reputaţia şi afacerea, cred că ar putea să mă urască la fel de mult ca să-mi răpească fiul şi poate să-l dea vreunei prietene care şi-a dorit un copil.

— Zan, nu spune asta poliţiştilor. O să întoarcă o astfel de declaraţie împotriva ta într-o clipită, o imploră

Josh.

Sună telefonul de interior. Josh ridică receptorul. Era administratorul clădirii.

— Vine transportul pentru dumneavoastră. Este o încărcătură mare şi destul de grea.

Zece minute mai târziu douăzeci de baloturi lungi de ţesături erau livrate în birou. Zan şi Josh fură nevoiţi să împingă biroul într-o parte şi să pună scaunele unul peste altul în spatele încăperii ca să facă mai mult loc.

După ce bărbaţii care se ocupaseră de livrare plecară, Josh deschise factura ataşată unuia dintre baloturi şi citi cu voce tare:

— O sută de metri de ţesătură la o sută douăzeci şi cinci de dolari metrul. Acord special de achiziţie nerambursabil. Plata integrală trebuie făcută în zece zile. Totalul, inclusiv taxele, este de 13 874 de dolari, zise el şi se uită la Zan. Avem patruzeci de mii de dolari în bancă şi şaisprezece mii pe care trebuie să-i încasăm. Te-ai concentrat atât de mult pe apartamentele-model încât n-ai făcut nimic la cel puţin patru dintre proiectele mai mici la care lucrăm. Chiria trebuie achitată săptămâna viitoare, la fel şi plata pentru creditul pe care l-ai făcut ca să deschidem firma aici, ca să nu mai spun de cheltuielile obişnuite şi de salariile noastre.

Telefonul sună din nou. De data aceasta, Josh nu mai făcu niciun gest ca să răspundă, iar Zan se grăbi să ridice receptorul. Era Ted. Cu vocea amărâtă şi supărată, mârâi:

— Zan, mă duc să mă întâlnesc cu detectivul Collins. Am drepturile mele ca tată al lui Matthew, drepturi pe care mi le-ai încălcat. O să insist să te aresteze imediat şi o să mut munţii din loc pentru a te face să spui ce-ai făcut cu fiul meu.

Capitolul 37

Toby Grissom împinse uşa de la Secţia 13 de poliţie

din Manhattan şi, ignorând aglomeraţia din încăperea destinată recepţiei, se apropie de sergentul din spatele biroului.

— Mă numesc Toby Grissom, începu el cu sfială.

Dar în vocea lui nu mai fu nicio urmă de timiditate când adăugă:

— Fata mea a dispărut şi cred că un şmecher de decorator de interioare ar putea fi de vină pentru asta.

Sergentul se uită la el.

— Câţi ani are fata dumneavoastră?

— A împlinit treizeci de ani luna trecută.

Sergentul încercă să nu arate uşurarea pe care o simţi. Îi fusese teamă că ar putea fi un nou caz de adolescentă care fugise de acasă şi care, de obicei, era agăţată de vreun peşte şi sfârşea prin a fi prostituată sau dispărea definitiv.

— Domnule Grissom, vă rog să luaţi un loc şi o să-l rog pe unul dintre detectivii noştri să preia cazul.

Erau câteva bănci în apropierea biroului. Cu şapca de lână în mâini şi cu un plic galben la subsuoară, Toby se aşeză pe una dintre ele şi îi privi cu o curiozitate detaşată pe poliţiştii care intrau şi ieşeau din clădire, uneori însoţind oameni încătuşaţi.

Cincisprezece minute mai târziu, un bărbat solid, de circa treizeci şi ceva de ani, cu părul blond şi rar şi înfăţişare liniştită se apropie de Toby.

— Domnule Grissom, sunt detectiv Wally Johnson. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Vă rog să veniţi cu mine în birou ca să putem discuta.

Ascultător, Toby se ridică.

— Sunt obişnuit să aştept, zise el. Mi se pare că toată viaţa numai asta am făcut, am aşteptat câte ceva.

— Cred că toţi avem momente când ne simţim aşa, fu de acord Wally Johnson. Veniţi pe aici.

Biroul detectivului era unul dintre multe altele într-o încăpere mare şi înghesuită. Majoritatea birourilor erau goale, dar dosarele adunate pe ele sugerau că fiecare dintre cei care lipsea de la birouri lucra la cazuri.

— Avem noroc, spuse Johnson când ajunse la birou şi trase un scaun să se aşeze. Nu numai că am fost promovat să stau lângă fereastră şi să am parte de o privelişte ca asta, dar este unul dintre locurile cele mai liniştite din toată secţia.

Toby nu ştiu de unde avu curajul să spună:

— Detectiv Johnson, sincer să fiu, nu îmi pasă dacă vă place sau nu unde staţi. Eu sunt aici pentru că fata mea a dispărut şi cred că ori i s-a întâmplat ceva, ori e implicată în nişte necazuri din care trebuie să iasă.

— Puteţi să-mi explicaţi ce vreţi să spuneţi, domnule Grissom?

După ce trecuse pe la biroul lui Bartley Longe şi după ce vorbise cu două tinere cu care locuia Glory când dispăruse, Toby simţea că parcă nu mai putea să ia povestea de la capăt. „Dar e o nebunie", îşi spuse el. „Dacă nu reuşesc să-l fac pe acest detectiv să mă creadă, o să mă trimită la plimbare".

— Numele real al fetei mele este Margaret Grissom, începu el. Eu i-am zis mereu Glory, pentru că a fost un copilaş aşa de vesel şi frumos… înţelegeţi ce vreau să spun. A plecat din Texas când a împlinit optsprezece ani şi a venit la New York. Voia să devină actriţă. A câştigat premiul pentru cea mai bună actriţă într-o piesă în liceu.

„O, Doamne", se gândi Johnson, „câţi dintre copiii care câştigă un astfel de premiu dau fuga la New York? îmi aduce aminte de *Field ofdreams* [6]". Făcu un efort să se

6 Film din 1989, cu Kevin Costner (n.tr.).

Reţea de centre pentru donarea de obiecte uzate destinate ajutorării săracilor (n.tr.)

concentreze la ceea ce-i povestea Grissom despre fata lui care îşi luase numele de scenă Brittany La Monte, despre ce persoană minunată era, despre faptul că era atât de frumoasă încât primise oferte pentru filme porno, dar nu acceptase, despre cum începuse să se ocupe de machiaj pentru că astfel putea face îndeajuns de mulţi bani ca să se întreţină şi chiar să-i trimită şi lui câteva mici daruri de ziua lui şi de Crăciun. Şi…

Era timpul să intervină.

— Aţi spus că a venit la New York în urmă cu doisprezece ani. De câte ori aţi văzut-o de atunci?

— De cinci ori. Ca pe ceas. Glory îşi petrecea mereu Crăciunul ru mine o dată la doi ani. Mai puţin în urmă cu aproape doi ani – se fac doi ani în iunie. M-a sunat atunci şi mi-a spus că nu o să vină Crăciunul următor. A zis că lucra la ceva care era confidenţial, dar că avea să primească o mare sumă de bani. Când am întrebat dacă motivul era vreun tip, ea mi-a spus: „Nu, tati, nu, îţi promit că nu e asta”.

„Şi el a crezut-o”, îşi spuse Johnson înţelegător.

— Mi-a spus că primise un avans pentru acea slujbă şi că-mi dădea aproape toţi banii. Douăzeci şi cinci de mii de dolari. Vă puteţi imagina? O făcea ca să fie sigură că nu voi avea nevoie de nimic pentru că ea nu mai putea să ţină legătura cu mine. M-am gândit că poate lucra pentru CIA sau ceva de genul ăsta.

„Sau, mai degrabă, Margaret-Glory-Brittany îşi găsise vreun miliardar”, îşi spuse detectivul Johnson.

— Ultima oară când am primit veşti de la ea a fost o vedere din New York, acum şase luni, în care îmi spunea că slujba avea să dureze mai mult decât se aşteptase şi că îşi făcea griji pentru mine şi că îi era dor de mine, continuă Grissom. De-asta am venit până la urmă la New York. Am

primit o veste foarte proastă de la doctor şi, în plus, am senzaţia că cineva o ţine pe Glory undeva. M-am întâlnit cu fetele cu care a locuit într-un apartament şi ele mi-au spus că acest designer, mare şmecher, o tot ducea cu zăhărelul că o s-o prezinte unor oameni din show-business şi că o s-o facă o stea de cinema. A convins-o să meargă la casa lui din Connecticut în weekenduri ca să întâlnească oameni importanţi.

— Cine este acest mare designer, domnule Grissom?

— Bartley Longe. Firma lui elegantă e pe Park Avenue.

— Aţi discutat cu el?

— Mi-a spus aceeaşi poveste ca şi lui Glory. Mi-a zis că a angajat-o ca pe un soi de model şi că o folosea la prezentările locurilor pe care el le decora şi că o prezentase multor mahări din industria cinematografică. Dar că toţi îi spuseseră că Glory nu avea ce trebuia şi în final el nu a mai putut să deranjeze oamenii în legătură cu ea. Şi, potrivit lui, asta a fost tot.

„Şi probabil aşa a şi fost”, îşi spuse Wally Johnson.» Tipul i-a promis luna de pe cer, a avut o aventură cu ea, s-a plictisit şi i-a zis apoi să nu se mai obosească să treacă pe la el weekendul următor”.

— Domnule Grissom, o să urmăresc treaba asta, dar vă avertizez că mi-e teamă că nu o să ajungem prea departe. Sunt mai interesat de slujba misterioasă în care era implicată fata dumneavoastră. Ce ştiţi despre aceasta?

— Absolut nimic, răspunse Toby Grissom.

În timp ce îi pusese întrebarea, Wally Johnson se simţise ca un caraghios. „Mai bine îi spun amărâtului ăstuia bătrân că fata lui e o prostituată, că probabil s-a încurcat cu vreun tip şi se ţine departe de cunoscuţi”, îşi zise el. Oricum, îi puse întrebările obişnuite. Înălţime. Greutate. Culoarea ochilor. Culoarea părului.

— Toate astea apar în pozele de studio ale lui Glory, spuse Toby Grissom. Poate că vreţi una dintre ele.

Se întinse spre plicul pe care îl adusese cu el şi scoase câteva poze format 20/25 cm.

— Ştiţi, le place ca în unele poze fetele să fie drăguţe, dulci şi inocente, iar în altele să fie mai sexy, iar dacă au părul scurt, ca Glory, le pun diverse peruci sau extensii sau cum s-or numi chestiile alea.

Wally Johnson se uită pe fotografii.

— Este foarte drăguţă, spuse el cu sinceritate.

— Da, ştiu. Adică, întotdeauna mi-a plăcut mai mult cu părul lung, dar ea mi-a zis că e mai uşor să folosească peruci pentru că poate fi oricine doreşte să fie.

— Domnule Grissom, mai bine îmi lăsaţi fotografia în care este acel montaj în care ea apare în diverse ipostaze. Ne va fi mai utilă.

11

j

— Desigur, zise Toby Grissom şi se ridică. Eu mă întorc în Texas. Am nevoie de chimioterapie. Nu cred că o să-mi salveze viaţa, dar poate că mă va ajuta să trăiesc destul de mult ca s-o văd pe Glory a mea.

Se îndepărtă, apoi se întoarse înapoi la biroul lui Johnson.

— O să discutaţi cu Bartley Longe acela? întrebă el.

— Da, o s-o fac. Şi dacă apare ceva, o să iau legătura cu dumneavoastră, vă promit.

Wally Johnson strecură fotografia cu Margaret-Glory-Brittany sub ceasul din colţul biroului. Instinctul îi spunea că femeia era bine şi sănătoasă şi că probabil era implicată în ceva murdar, dacă nu chiar ilegal.

„O să-l sun pe tipul ăla Longe”, îşi zise Johnson, „şi apoi o să pun poza cu Glory acolo unde îi este locul, în dosarul cu nimicuri”.

Capitolul 38

Joi, la nouă dimineaţa, Ted Carpenter ajunse la secţia de poliţie din Central Park. Tras la faţă şi epuizat după toate evenimentele şi agitaţia emoţională din ultima zi şi jumătate, anunţă pe un ton tăios că avea o întâlnire cu detectivul Billy Collins.

— Şi cred că a mai spus ceva despre o parteneră care o să-l însoţească, adăugă Ted înainte ca sergentul de la recepţie să-i răspundă.

— Detectivii Collins şi Dean vă aşteaptă, spuse sergentul ignorând ostilitatea din vocea lui Carpenter. Îi anunţ că aţi sosit.

În mai puţin de cinci minute, Ted stătea la o masă dintr-un birou mic, iar în faţa lui se aflau Billy Collins şi Jennifer Dean.

Billy îi mulţumi pentru că venise.

— Sper că vă simţiţi mai bine, domnule Carpenter. Când a sunat secretara dumneavoastră ca să stabilească această întâlnire mi-a spus că sunteţi bolnav.

— Am fost şi încă sunt, răspunse Ted. Şi nu e numai fizic. După câte am trecut timp de aproape doi ani, să văd pozele acelea şi să realizez că fosta mea soţie, mama lui Matthew, este cea care mi-a răpit fiul m-a adus în pragul disperării.

O undă inconfundabilă de furie se strecură în vocea lui.

— Mi-am irosit timpul dând vina pe dădaca aceea care a adormit în timp ce trebuia să aibă grijă de fiul meu. Acum am început să mă întreb dacă nu cumva avea o înţelegere cu fosta mea soţie. Ştiu că Zan îi dădea mereu lui Tiffany haine pe care nu le mai purta.

Billy Collins şi Jennifer Dean erau pregătiţi să nu se arate surprinşi de nimic din ceea ce auzeau, dar îşi cunoşteau gândurile unul altuia. Să fi fost acesta un aspect

pe care nu îl luaseră în considerare? Şi dacă era un sâmbure de adevăr în el, ce o făcuse pe Tiffany Shields să se întoarcă împotriva lui Zan într-atât încât să sugereze că atât ea cât şi Matthew fuseseră drogaţi în ziua aceea?

Billy alese să nu ia în calcul teoria lui Ted Carpenter că Shields era implicată în această poveste. § Domnule Carpenter, cât timp aţi fost căsătorit cu doamna I Moreland?

I – Şase luni. Ce-are a face cu asta?

— Ne interesează starea ei psihică. La momentul dispariţiei lui Matthew ea ne-a spus că, după moartea părinţilor ei, aţi I zburat la Roma şi aţi ajutat-o la înmormântare, la împachetarea obiectelor personale, la lucrurile obişnuite ce urmează după un astfel de eveniment. A dat de înţeles foarte clar că v-a fost foarte recunoscătoare.

— Recunoscătoare! E un fel de-a spune. Nu voia să plec de lângă ea. Făcea crize isterice de plâns şi de leşin. Se acuza că nu îşi vizitase părinţii mai repede. Dădea vina pe Bartley Longe că nu o lăsase să îşi ia concediu. Dădea vina pe traficul din Roma pentru că îi provocase tatălui ei atacul de cord.

— Şi în ciuda acestui bagaj emoţional aţi ales să o luaţi de soţie? întrebă Jennifer Dean calmă.

— Eu şi Zan ne întâlneam, destul de formal, dar în mod evident eram din ce în ce mai interesaţi unul de altul. Cred că eram pe jumătate îndrăgostit de ea atunci. Este o femeie frumoasă, aşa cum sunt sigur că aţi observat, şi foarte inteligentă. Este un designer de interior foarte talentat, aş putea adăuga mulţumită faptului că Bartley Longe a luat-o sub aripa lui după ce a absolvit FIT şi i-a dat şansa de a fi mâna lui dreaptă.

— Aşadar, dumneavoastră nu credeţi că doamna Moreland a fost corectă când l-a acuzat pe Bartley Longe

că nu a lăsat-o să-şi viziteze părinţii mai repede?

— Nu, nu cred. Ştia foarte bine că, deşi el ar fi tunat şi fulgerat dacă ea şi-ar fi luat câteva săptămâni libere, nu ar fi concediat-o niciodată. Era prea valoroasă pentru el.

1

— Aţi spus că vă întâlneaţi cu doamna Moreland la acea vreme şi că eraţi pe jumătate îndrăgostit de ea. V-aţi exprimat părerea despre slujba ei la Longe?

— Sigur că da. Adevărul e că Longe îi oferise şansa vieţii ei ţinând cont că era un designer atât de tânăr. El obţinuse un contract de primă mână, decorarea apartamentului TriBeCa al lui Toki Swan, starul rock, dar pentru că era extrem de aglomerat cu o reşedinţă din Palm Beach a lăsat toată treaba pe mâna lui Zan. Ea a fost extaziată. Nu ar fi urcat-o nimeni într-un avion în acel moment.

— Doamna Moreland a arătat vreun semn de extenuare, părea a fi în pragul unei căderi, înainte de a zbura la Roma?

— Din câte am înţeles, după ce a terminat treaba aceea, Longe i-ar fi cerut să mai stea câteva săptămâni ca să-l ajute să ducă la bun sfârşit şi reşedinţa din Palm Beach. Atunci a avut loc marea ceartă dintre ei, iar ea şi-a dat demisia. După cum v-am spus, aşa-zisa concediere a fost o glumă.

— După moartea părinţilor ei, nu puteaţi să o ajutaţi fără să vă însuraţi cu ea? întrebă Jennifer Dean.

— Este exact ca şi cum aţi întreba un trecător care vede un om prins într-o maşină în flăcări de ce nu a sunat la 911 în loc să acţioneze imediat. Zan avea nevoie să simtă că avea un cămin şi o familie. Eu i le-am oferit.

— Dar v-a părăsit foarte repede.

Ted se zbârli.

— Nu am venit aici să discut despre scurta mea

căsătorie cu femeia care mi-a răpit fiul. Zan a simţit că profitase de mine şi s-a decis să se mute. Abia după ce a plecat şi-a dat seama că e însărcinată.

— Care a fost reacţia dumneavoastră?

— Am fost încântat. Până atunci am realizat că nu era nimic între noi şi i-am spus că o să-i ofer un ajutor generos astfel încât să trăiască mereu confortabil şi să îl crească pe fiul nostru. Mi-a spus că intenţiona să-şi deschisă propria firmă de design interior. Am înţeles asta, dar după ce s-a născut copilul, am insistat să o cunosc pe dădaca pe care voia s-o angajeze ca să-mi pot da cu părerea dacă persoana aceea era sau nu competentă.

— Şi aţi făcut acest lucru?

— Da. Iar dădaca, Gretchen Voorhees, era o binecuvântare. Sincer, pot spune că era o mamă mai bună pentru Matthew decât Zan. Ea era prea preocupată de dorinţa de a-i lua faţa lui Bartley

Longe la contracte. Pot să vă spun că timpul petrecut încercând să obţină contractul cu Nina Aldrich era inadmisibil.

— De unde ştiţi asta?

— Gretchen mi-a spus asta în ultima zi în care a lucrat pentru Zan. Trecusem să-l iau pe Matthew în acea după-amiază. Gretchen urma să zboare înapoi în Olanda pentru că se mărita acolo.

— Doamna Moreland a angajat o nouă dădacă şi dacă da, aţi cunoscut-o?

— Am întâlnit-o o dată. Recomandările ei erau bune. Părea foarte plăcută. Dar era evident că nu se putea avea încredere în ea. Nu a venit la muncă în prima zi, iar Zan a vorbit cu Tiffany Shields să-mi ducă fiul în Central Park unde a adormit pe iarbă… asta dacă într-adevăr a adormit.

Faţa lui Ted Carpenter deveni stacojie. Înghiţi şi îi fu greu să continue. Apoi, cu palmele strânse pumn şi cu

tonul ridicat, spuse:

— Vă spun eu ce s-a întâmplat în ziua aceea. Zan şi-a dat seama că Matthew avea să-i stea în drum. Poate că realizase acest lucru de ceva vreme. Gretchen mi-a spus că de multe ori fusese nevoită să vină în zilele libere pentru că Zan era prea ocupată să stea acasă şi să aibă grijă de copilul ei. Scopul suprem al lui Zan era, şi este, să devină un faimos designer de interior. Asta e! Spre asta tinde. Prosteala aia că şi-a cheltuit fiecare bănuţ pe care l-a putut economisi ca să angajeze detectivi particulari să-l caute pe Matthew ţine de imaginea publică. Dacă e cineva care ştie cum stau lucrurile, eu sunt acela. Că lucrez în domeniu. Uitaţi-vă la articolul acela despre ea din revista *People* publicat anul trecut la un an de la dispariţia lui Matthew. Le arată apartamentul ei modest de trei camere, se plânge că merge pe jos în loc să ia taxiul ca să economisească fiecare cent pentru găsirea lui Matthew şi aşa mai departe… Apoi observaţi cum vorbeşte mereu despre ce mare designer de interior este.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi de părere că fosta dumneavoastră soţie a scăpat de copil pentru că devenise un inconvenient?

— Exact asta vreau să spun. Este o martiră înnăscută. Câţi oameni şi-au pierdut părinţii într-un accident şi, în ciuda suferinţei, şi-au văzut mai departe de vieţile lor? Dacă m-ar fi rugat să preiau custodia completă asupra lui Matthew aş fi făcut-o fără să clipesc.

— Aţi cerut custodia exclusivă?

— Ar fi fost ca şi cum i-aş fi cerut Pământului să nu se mai rotească în jurul Soarelui. Cum ar fi arătat asta în ziare? Ted se ridică. Nu mai am nimic să vă spun cu excepţia unui lucru: presupun că până acum aţi verificat fotografiile acelea care au fost făcute în Central Park. Dacă nu sunt trucate – şi nu mi-aţi dat niciun indiciu că aţi crede

că aşa stau lucrurile –, atunci aş dori să ştiu de ce nu a fost arestată Alexandra Moreland. Aveţi dovezi clare că mi-a furat fiul. În mod clar v-a minţit mereu. Sunt sigur că există o lege care interzice ascunderea unui copil faţă de celălalt părinte care are drept de vizită. Dar acuzaţia asupra căreia trebuie să insistaţi cu adevărat acum este aceea că Matthew a fost răpit şi omorât de propria lui mamă. Ce aşteptaţi?

Când Ted Carpenter împinsese scaunul înapoi şi când se ridicase lacrimile îi curgeau pe obraji. Întrebă din nou:

— Ce aşteptaţi?

Capitolul 39

Nu numai durerea din genunchii săi afectaţi de artrită, căreia îi spunea cu tristeţe „vizitatorul nocturn", fu cea care îl ţinu treaz pe părintele Aiden o bună parte din noaptea de miercuri, ci şi femeia care i se confesase că era părtaşă la o infracţiune şi la o crimă ce urma să se petreacă, femeia al cărei nume îl ştia acum: Alexandra Moreland. Ce ironie incredibră să o întâlnească la i, Alvirah şi Willy!

f între orele două şi patru dimineaţa, părintele Aiden retrăi fiecare secundă din acele momente în care fuseseră împreună. Era evident pentru toată lumea că Zan, aşa cum îi spunea Alvirah, suferea. Expresia din ochii ei era cea a unui suflet aflat în iad, dacă se putea imagina o astfel de comparaţie. Ea spusese:! „Dumnezeu a uitat că exist". fi „Chiar crede asta", îşi spuse părintele Aiden. „Dar mi-a cerut să mă rog pentru copilul ei. Dacă aş putea s-o ajut! Când s-a confesat, era conştientă de ceea ce făcea şi ceea ce se plănuia. I Nu e nicio îndoială în privinţa asta şi nu e nicio îndoială că ea era. Alvirah, care o cunoaşte bine pe Zan, i-a recunoscut faţa pe înregistrările camerelor de securitate din biserică şi a spus că era cu siguranţă persoana din fotografiile din Central Park. Dacă aş putea

să aduc vorba despre faptul că, dacă Zan are perii sonalitate multiplă, poate ar fi bine să încerce să vorbească cu un! doctor ca să îi dea nişte medicamente care să elibereze ce este I ascuns în mintea ei", se gândi părintele Aiden. „Dar nu pot dezi vălui nimic, chiar dacă asta ar ajuta-o..."

1 Se va ruga ca într-un fel, cumva, în orice fel, adevărul să iasă

K la iveală şi să-i salveze copilul, dacă nu era prea târziu. După o vreme, ochii începură să i se închidă. Înainte de răsărit se trezi din nou. Nu vedea decât faţa lui Zan. Dar mai era ceva. Ceva ce visase. Şi îl sâcâia. Încolţise o îndoială în el şi nu avea idee de unde provenea.

Încă o dată şopti o rugăciune pentru ea şi pentru băieţelul ei, apoi adormi din nou recunoscător până când alarma de la ceas îl trezi la timp pentru a se pregăti de slujba de la ora opt din capelă.

La aproape zece şi jumătate, când părintele Aiden verifica scrisorile de pe birou, îi fu direcţional un apel telefonic. Era Alexandra Moreland.

— Părinte, zise ea, trebuie să vă spun pe scurt. Avocatul meu va veni aici într-un minut ca să mergem împreună la secţia de poliţie. Detectivii care se ocupă de cazul lui Matthew vor să discute cu mine. Din câte ştiu, o să fiu arestată. Îmi cer scuze pentru că am fost atât de nepoliticoasă seara trecută şi vă mulţumesc pentru că v-aţi rugat pentru Matthew. Şi mai vreau să ştiţi ceva: am fost cât pe ce să înghit un flacon cu somnifere în dimineaţa asta, dar ceva din blândeţea cu care m-aţi privit şi mi-aţi luat mâinile într-ale dumneavoastră m-a oprit. Oricum, nu o să mă mai gândesc la aşa ceva. Trebuia să vă mulţumesc şi vă implor să vă rugaţi pentru Matthew şi, dacă nu vă supăraţi, spuneţi o vorbă bună şi pentru mine.

Apoi auzi un păcănit. Uimit, părintele Aiden se aşeză

liniştit la birou. „Asta încerc să-mi amintesc, senzaţia pe care am simţit-o când i-am ţinut mâinile”, îşi spuse el. „Dar ce este? Ce-ar putea fi?”

Capitolul 40

După cina minunată pe care o luase împreună cu prietena ei, Rebecca, şi ajutată de faptul că amândouă se cinstiseră cu mai multe pahare cu vin, Penny dormise dusă toată noaptea şi chiar îşi permisese luxul de a-şi aduce cafeaua de dimineaţă în pat. Rezemată de perne, se uită la ştirile de la televizor.

Din nou erau arătate rapid fotografiile cu Zan Moreland din Central Park făcute când îşi lua copilul din cărucior şi altele în care ea era dusă cu ambulanţa.

— Dacă pozele acelea se dovedesc a fi reale, după părerea mea, arestarea Alexandrei Moreland este iminentă, explică expertul juridic al postului tv la emisiunea *Today*.

— Asta ar fi trebuit să se întâmple ieri! se răsti Penny la ecranul televizorului. Ce aşteaptă, un semn de la Dumnezeu?

Scuturând din cap se dădu jos din pat pentru a doua oară, îşi puse un halat călduros şi îşi duse cana de cafea în bucătărie unde începu să îşi pregătească obişnuitul mic dejun copios.

Bernie sună în timp ce ea ştergea cu ultima bucată de pâine prăjită resturile de gălbenuş din ochiurile pe care le mâncase. Vocea lui era morocănoasă în timp ce îi spunea că va mai dura câteva ore până când camionul urma să fie reparat, aşa că avea să ajungă acasă doar după-amiază.

— Sper că tu şi Rebecca n-aţi mâncat toată friptura la cuptor, îi spuse el.

— A rămas destul şi pentru tine, îl asigură Penny înainte de a-şi lua la revedere.

„Bărbaţii”, îşi spuse ea scuturând din cap cu

indulgenţă. „E supărat că e blocat într-o benzinărie din King of Prussia şi încearcă să găsească un motiv ca să se enerveze astfel încât să se certe cu mine şi să se descarce. Ar fi trebuit să-i spun că eu şi Rebecca am mâncat tot şi că diseară o să ne mulţumim cu pizza îngheţată”.

În timp ce încărcă maşina de spălat vase, Penny observă că poştaşul lăsă ceva în cutia lor poştală de la capătul aleii. După ce maşina lui dispăru, îşi prinse mai bine cordonul halatului şi se grăbi afară.

„Poate c-a venit primăvara, dar n-ai zice deloc asta”, îşi spuse ea când deschise cutia, îşi strânse palma în jurul teancului de scrisori şi cu pas şi mai rapid se grăbi înapoi spre căldura casei.

Primele câteva plicuri erau solicitări de la diverse organizaţii caritabile. Următorul conţinea o mostră cât o unghie de cremă pentru faţă. Ultimul plic aduse un zâmbet pe buze. Era de la Alvirah Meehan. Îl deschise repede. Era o notificare pentru întâlnirea bianuală a Grupului de Suport al Câştigătorilor la Loterie care urma să aibă loc săptămâna viitoare în apartamentul soţilor Alvirah şi Willy.

Alvirah îi scrisese personal câteva rânduri pe notificare: „Dragă Penny, sper că tu şi Bernie puteţi veni. E întotdeauna aşa de bine să fim împreună”.

„Putem veni”, îşi spuse Penny veselă, în timp ce revedea în minte orarul lui Bernie. Tare mi-ar plăcea să-i aud părerea despre cazul Moreland. Ştiu că Alvirah e prietenă cu ea”.

Sentimentul de încântare se estompă în momentul în care Penny se duse sus, făcu duş şi se îmbrăcă. Ceva nu îi dădea pace, şi totul avea de-a face cu tăioasa Gloria Evans, care închiriase ferma de la Owens.

„Nu e doar faptul că Gloria Evans a fost atât de nepoliticoasă când i-am oferit brioşele cu afine şi nu e vorba nici de camionul de jucărie de pe podea”, se hotărî

Penny. „Femeia aceea trebuie să-şi termine cartea, dar chiar şi scriitorii care doresc să aibă parte de intimitate nu sunt îndreptăţiţi să trântească uşa în faţa cuiva, nu-i aşa?”

Prin natura ei, Penny era o fire chibzuită. De aceea i se mai păruse ciudat un lucru: faptul că Rebecca îi spusese că Gloria Evans nici măcar nu clipise când se oferise să plătească chiria pe tot anul, deşi nu plănuia să stea decât trei luni. „Se întâmplă ceva cu femeia aceea”, îşi spuse ea. „Nu a fost doar nepoliticoasă.

A fost al naibii de agitată când a deschis uşa. Mă întreb dacă nu cumva face ceva ilegal, cum ar fi să vândă droguri pe aici. Nimeni n-ar şti dacă cineva ar veni noaptea târziu şi ar intra pe drumul acela înfundat. Casa lui Sy e singura de pe-acolo. Mi-ar plăcea să arunc un ochi la locul ăla. Problema e că Gloria Evans mă poate vedea că trec pe acolo şi că întorc maşina dacă se întâmplă să fie la fereastră. Dacă pune la cale ceva, aş sperja-o”.

Penny îşi dădu cu ruj roşu pe buzele strânse – singurul tribut pe care îl aducea farmecului personal – şi începu să râdă, mânjindu-se cu ruj pe obraz.

— O, pentru Dumnezeu, zise ea cu voce tare. Ştiu ce mă sâcâie la femeiuşcă aceea Evans. Îmi aduce aminte de tânăra Moreland. Nu e o aiureală? Stai să-i spun lui Alvirah că încerc să dezleg un mister. O să râdă de-o să se prăpădească!

Capitolul 41

Charley Shore nu-şi putu ascunde uimirea când Josh deschise uşa de la Moreland Interiors şi văzu stocurile de materiale care erau aşezate în teancuri lângă pereţi şi acopereau podeaua pe jumătate de birou.

— Este o neînţelegere cu unul dintre furnizorii noştri, începu Josh să-i explice.

— Nu, nu este, îl corectă Zan. Domnule Shore, sau Charlie dacă ne-am înţeles să ne spunem pe numele mic,

cineva comandă materiale pentru contractul pe care încă nu-l avem şi mi-a spart contul bancar.

„E dusă”, îşi spuse Shore, dar avu grijă să nu lase să se vadă altă reacţie în afară de preocupare.

— Când aţi aflat despre asta, Josh?

— Primul indiciu a fost recent, când cineva a cumpărat un bilet la clasa întâi, numai dus, spre America de Sud pe numele lui Zan pentru săptămâna următoare şi l-a trecut în contul business, răspunse Josh cu tonul vocii atent controlat. Apoi mai sunt facturi ale unor achiziţii de haine scumpe trecute în conturile lui Zan de la diverse magazine. Acum am aflat de la furnizori despre mochete, ţesături şi decoraţiuni pe care nu le-am comandat.

— Josh încearcă să-ţi ascundă faptul că el crede că sunt nebună şi că la mijloc nu e mâna unui hacker, spuse Zan calmă, dar aşa este şi nu ar trebui să fie prea greu de dovedit.

— Cum au fost plasate comenzile pentru materiale? întrebă Charley Shore.

— La telefon şi…

— Dă-i lui Charley scrisoarea, Josh, îl întrerupse Zan.

Josh îi înmâna scrisoarea avocatului, care o citi cu atenţie.

— Este antetul vostru? întrebă Charley Shore.

— Da, răspunse Zan.

— E semnătura ta, Zan?

— Seamănă cu a mea, dar nu am semnat eu scrisoarea aceea. De fapt, aş vrea să o luăm cu noi la secţia de poliţie. Cred că cineva se dă drept mine, că încearcă să-mi distrugă viaţa şi afacerea şi cred că acea persoană mi-a luat fiul.

Charles Robert Shore era un avocat cu experienţă în drept penal, cu o listă impresionantă de verdicte în favoarea clienţilor săi, astfel că devenise un adevărat

ghimpe în coasta multor procurori. Dar în acel moment, pentru o secundă, regretă că prietenia cu Alvirah Meehan îl pusese în poziţia de a-i apăra prietena evident deranjată mintal. Îşi alese vorbele cu grijă şi întrebă:

— Zan, ai făcut plângere la poliţie cu privire la această infracţiune?

Josh răspunse în locul ei:

— Nu, nu am făcut-o. Prea multe lucruri s-au petrecut în ultimele zile. Cred că înţelegeţi acest lucru.

— Sunt de acord, zise Charley calm. Zan, nu vreau ca această problemă să fie menţionată în discuţia pe care o vom avea cu detectivii Collins şi Dean. Îmi promiţi că nu o să aduci vorba despre ea?

— De ce să nu aduc vorba? întrebă Zan. Nu înţelegeţi? Face parte dintr-un plan, iar când îi vom da de cap vom afla unde este ţinut Matthew.

— Zan, ai încredere în mine. Trebuie să discutăm pe îndelete despre asta înainte de a decide dacă o să le spunem detectivilor, zise Charley Shore şi se uită la ceas. Zan, trebuie să mergem. Am o maşină care aşteaptă jos.

— De obicei, eu intru sau ies pe intrarea de serviciu, răspunse Zan. Mereu e cineva de la presă care dă târcoale pe la uşa din faţă.

Charley Shore îşi studie noua clientă. Era ceva diferit la ea. Când o lăsase în seara precedentă la Alvirah era fragilă din toate punctele de vedere, era palidă, tremura şi avea inima frântă. În schimb, în ziua aceea era dominată de o hotărâre fermă. Avea un machiaj uşor, care îi accentua frumoşii ochi căprui cu gene lungi. Părul arămiu pe care îl purtase strâns în coc îi cădea acum liber pe umeri. Cu o zi în urmă purtase blugi şi o vestă cu blană artificială. În acea zi însă, corpul ei zvelt, bine proporţionat, era subliniat cu mult bun-gust de un costum cu pantaloni, de culoare gri, şi cu o eşarfă multicoloră la

gât.

Soţia lui Charley, Lynn, se îmbrăca foarte bine. Dacă avea cumva nevoie de o confirmare a acestui lucru, Charley o primea în fiecare lună prin facturile de la American Express. Considera că micile ei extravaganţe erau preţul corect pe care el îl plătea pentru nenumăratele dăţi în care lipsise la vreo petrecere la cină sau întârziase la câte un eveniment la Lincoln Center din cauză că se pregătea pentru un proces important. Dar dacă ar fi trebuit să aleagă, prefera mai mult imaginea lui Zan Moreland ca victimă decât cea pe care presa ar fi fotografiat-o în acea zi. Aşa că nu avu încotro. Scoase telefonul mobil şi îşi direcţionă şoferul spre spatele clădirii.

Ziua era neobişnuit de rece, dar soarele strălucea, iar norii albi, purtaţi de curent, nu anunţau nicio urmă de ploaie. Charley ridică privirea şi speră ca frumuseţea zilei să fie un semn de bun augur, dar avea îndoieli serioase că aşa vor sta lucrurile.

Când ajunseră în maşină, îşi alese cu grijă cuvintele şi spuse:

— Zan, este extrem de important. Trebuie să asculţi orice îţi spun să faci. În cazul în care Collins şi Dean îţi pun o întrebare, iar eu îţi cer să nu răspunzi, aşa să faci. Ştiu că vor fi momente în care o să arzi de nerăbdare să încerci să-i pui la punct, dar nu trebuie să faci asta.

Zan îşi înfipse unghiile în palme şi încercă să nu lase să se vadă cât de teamă îi era. Îi plăcea de Charley Shore. Fusese atât de bun cu ea, se comportase ca un tată lângă patul ei de spital cu o zi în urmă şi apoi în taxi când o dusese acasă la Alvirah. De asemenea, ştia că el nu se îndoise nicio clipă că ea era femeia din fotografiile făcute în Central Park. Şi deşi încercase să nu lase să se vadă acest lucru, era evident că era convins şi că scrisoarea

către Ţesătoriile Wallington cu semnătura ei era reală.

Una dintre cărţile ei preferate din copilărie fusese *Alice în Ţara Minunilor*. Îi veniră în minte cuvintele „Tăiaţi-i capul, tăiaţi-i capul!”

„Dar Charley vrea cu adevărat să mă ajute, iar cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să-i ascult sfaturile. Nu am încotro.

«Mami… mami…», i-am auzit vocea lui Matthew dimineaţă”, îşi aminti. „Trebuie să mă agăţ de certitudinea că este în viaţă şi că o să-l găsesc. E singurul mod în care pot merge mai departe”.

Taxiul trase în faţa secţiei de poliţie Central Park. La intrare erau adunaţi oameni cu camere de filmat şi cu microfoane.

— O, la dracu’! bombăni Charley Shore. Cineva le-a dat pontul că o să ajungi aici.

Zan îşi muşcă buza.

— O să fiu bine.

— Zan, aminteşte-ţi, *nu* răspunde la întrebările lor. Dacă îţi bagă microfonul în faţă, îi ignori.

Maşina opri, iar Zan îl urmă pe Shore afară. Reporterii se grăbiră să le iasă în întâmpinare. Zan încercă să-şi închidă ochii când auzi întrebările:

— O să faceţi o declaraţie, doamnă Moreland?

— Unde e Matthew, doamnă Moreland?

— Ce-ai făcut cu el, Zan?

— Crezi că mai e în viaţă?

În timp ce Charley Shore încerca să o împingă în faţă, ea se desprinse de lângă mâna lui şi se întoarse către camerele de filmat.

I

— Fiul meu trăieşte, zise cu un ton din ce în ce mai puternic. Cred că ştiu cine mă urăşte atât de mult încât a mers atât de departe şi l-a răpit. Am încercat să spun asta

la poliţie în urmă cu doi ani, însă nu m-au ascultat. Dar o să-i fac să mă asculte acum. Se întoarse şi se uită fix în ochii lui Charley Shore. Îmi pare rău, continuă ea, dar e timpul să înceapă cineva să mă asculte şi să caute să afle adevărul.

Capitolul 42

Actuala locuinţă a lui Kevin Wilson era o casă subînchiriată în TriBeCa, zona aflată mai jos de Greenwich Village, pe care se aflaseră la un moment dat fabrici mohorâte şi tipografii. Era un apartament spaţios, cu un interior necompartimentat care includea o bucătărie cu un bar bine echipat, un living şi

O bibliotecă. Mobila era foarte modernă, dar biroul era dotat cu o canapea mare din piele, cu fotolii asortate cu suport pentru picioare. Dormitorul era mic în comparaţie cu acel spaţiu, dar asta pentru că proprietarul mutase peretele astfel încât să poată face loc unei săli mici de sport complet utilate. O încăpere mare, pe colţ, servea drept birou. Ferestrele mari din fiecare cameră asigurau lumina naturală de la răsărit şi până la apus.

Kevin era fericit că subînchiriase spaţiul şi recent făcuse o ofertă ca să-l cumpere. Îşi făcea deja planuri cu privire la schimbările arhitectonice pe care voia să le întreprindă, cum era micşorarea sălii de sport astfel încât să încapă doar câteva echipamente, lărgirea dormitorului principal şi a băii şi transformarea încăperii de pe colţ în două dormitoare cu o baie comună, mare.

Cât despre mobilier, deja se gândise ce va păstra şi ce va ajunge la Goodwill1. Mama lui îi spusese că începuse să-i apară instinctul de cuib.

— Eşti ultimul dintre prietenii tăi care mai este încă singur, îi amintea ea mereu. E timpul să termini cu întâlnirile ocazionale, să-ţi găseşti o fată drăguţă şi să te aşezi la casa ta.

În ultima vreme începuse să devină tot mai nemulţumită:

— Toate prietenele mele vorbesc despre nepoţii lor, i se plânsese.

După ce luase cina cu mama lui, Kevin se dusese direct acasă, în pat. Adormi imediat, iar de dimineaţă se trezise, ca de obicei, la ora şase. Cerealele, sucul, cafeaua şi o privire aruncată la prima pagină din *Wall Street Journal* şi *The Post* fură urmate de o oră în compania echipamentelor de sport. Se uită la ştirile de dimineaţă şi prinse o bucată din emisiunea *Today*, la care era invitat un expert jurist care îşi dădu cu părerea despre faptul că arestarea Alexandrei Moreland era iminentă.

„O, Doamne", îşi spuse Kevin, „oare chiar e posibil aşa ceva?" Simţi din nou senzaţia electrică pe care o trăise când umerii lor se atinseseră. Dacă pozele acelea din Central Park nu sunt trucate, atunci e ceva în neregulă cu ea, concluzionă cu regret.

În timp ce se spăla şi se îmbrăca nu îşi putu scoate din minte chipul lui Zan. Ochii ei, atât de frumoşi şi de expresivi, fuseseră atât de trişti. Nu era nevoie de o diplomă la Rhodes ca să observi durerea din ei. Louise fusese cea care sunase iniţial la Moreland Interior ca să-i spună lui Zan despre licitaţia pentru decorarea apartamentelor. În mod ciudat, de câte ori venise şi plecase, el nu dăduse peste ea până în urmă cu câteva zile, când ea livrase schiţele şi mostrele. Le adusese personal. Pe de altă parte, Bartley Longe venise însoţit de o asistentă care mergea în spatele lui şi îi căra planurile. „Ăsta e un motiv în plus pentru care nu-l plac pe tipul ăla", îşi zise Kevin. Atitudinea lui Longe era supărătoare.

— Abia aşteptam să lucrez cu tine, Kevin, îi spuse de parcă bătuseră palma.

La opt fără zece era gata de plecare. Pentru că

plănuia să-şi petreacă toată ziua la 701 Carlton Place, se îmbrăcase lejer, într-o bluză sport, un pulover şi pantaloni kaki. Se mai uită o dată în oglindă. Era timpul să se tundă şi voia să se asigure că părul lui era pieptănat suficient. „Când eram copil, aveam părul atât de creţ încât mama obişnuia să spună că ar fi trebuit să fiu fetiţă. Zan Moreland are părul lung şi drept, arămiu ca un arţar japonez. Nu ştiam că sunt poet", se gândi în timp ce se întinse să-şi ia jacheta şi ieşi din casă.

Dacă Louise Kirk nu reuşea să ajungă la ora nouă fix, Kevin trebuia să îndure ieşirile ei obişnuite, pline de indignare, că într-o zi întreg traficul din New York se va bloca în întregime. Însă ea reuşi să sosească cu cincisprezece minute mai devreme.

Kevin îi spusese că se uitase la mai multe posturi în timpul antrenamentului.

— Kevin, ai prins cumva emisiunea *Today* când au vorbit despre Zan Moreland? întrebă ea cu nerăbdare.

„Cred că suntem din nou prieteni™, îşi spuse el. „Am început să ne tutuim din nou".

— Da, răspunse el.

Louise nu păru deranjată de răspunsul lui laconic.

— Toată lumea îşi dă seama că, dacă fotografiile acelea nu sunt trucate, iar eu aş paria pe zece ani de viaţă că nu sunt, sărmana fată e nebună de-a binelea.

— Louise, „sărmana fată", cum o descrii tu pe Alexandra Moreland, este un designer de interior foarte talentat şi o persoană foarte atrăgătoare. Nu putem să ne abţinem de la a emite judecăţi şi să lăsăm baltă subiectul?

Kevin nu abordase aproape niciodată atitudinea angajator-angajat cu nimeni din birou sau de pe teren, dar de data aceea nu făcu niciun efort ca să-şi ascundă furia pe care o simţea. În copilărie, la insistenţele mamei lui, luase lecţii de pian. Devenise dureros de evident pentru toţi trei

– mama lui, profesorul de pian şi el însuşi – că nu avea niciun talent de muzician, dar acest lucru nu îi diminuase plăcerea cu care cânta. Un fragment dintr-un cântec pe care îl învăţase foarte bine la acea vreme, *The Minstrel Boy1*, îi reveni în memorie chiar în acel moment: „Deşi toată lumea te trădează/Cel puţin o sabie drepturile-ţi veghează, / Şi-o harpă loială victoria-ţi încununează”.

„Pe cine încerca Zan Moreland să încununeze şi să vegheze?”, se întrebă Kevin.

Louise Kirk pricepu mesajul.

— Sigur că da, domnule Wilson, îi răspunse cu vocea supusă.

— Louise, vrei s-o laşi baltă cu chestia asta cu „domnule Wilson”? O să facem un tur al întregii clădiri. Adu-ţi carneţelul. Am văzut câteva lucruri făcute de mântuială şi câţiva oameni vor trebui să afle despre asta astăzi.

1 Cântec patriotic irlandez compus de Thomas Moore (n.tr.) 162

La ora zece, în timp ce Kevin, urmat de Louise, indica nişte finisaje inegale în trei dintre cabinele de duş din apartamentele de la etajul treisprezece, sună telefonul lui de serviciu. Nedorind să fie întrerupt, îi dădu telefonul lui Louise ca să răspundă.

Ea ascultă şi apoi spuse:

— Îmi pare rău, domnul Wilson nu este disponibil, dar o să-i las un mesaj.

Închise, îi dădu telefonul înapoi şi spuse:

— Era Bartley Longe. Vrea să te invite la prânz astăzi sau, dacă nu e bine, la cină în seara asta sau mâine. Ce să îi spun?

— Spune-i să uite de asta pentru moment.

„Probabil că Longe jubilează că a primit contractul”, îşi spuse el şi apoi concluzionă cu reţinere că poate chiar

aşa şi era. Apartamentele-model trebuiau terminate. Consorţiul căruia îi aparţinea clădirea era deja nemulţumit în legătură cu depăşirea costurilor estimate iniţial şi cu întârzierile inevitabile în domeniul construcţiilor. Voiau ca apartamentele să fie decorate astfel încât Departamentul de vânzări să-şi poată face treaba. Cu siguranţă că dacă Zan Moreland fusese arestată ea nu ar mai fi avut cum să supravegheze progresul de zi cu zi. Un decorator trebuia să fie la post când un interior era în lucru.

La unsprezece fără un sfert, când el şi Louise se întoarseră în sfârşit în birou, unul dintre muncitori intră şi îi spuse:

— În care apartament vreţi să depozităm ţesăturile şi toate celelalte lucruri, domnule?

— Cum adică, unde vreau să pun ce lucruri? întrebă Kevin.

Muncitorul, un bărbat cu faţa aspră, în jur de şaizeci de ani, păru încurcat de întrebarea lui.

— Adică toate acele lucruri pe care le-a comandat decoratorul pentru apartamentele-model. Au început să sosească.

Louise răspunse în locul lui Kevin:

— Spune-i oricui livrează ceva pentru acele apartamente-model să le ducă înapoi de unde vin. Nu a fost autorizată nicio livrare de către domnul Wilson.

Kevin nu-şi crezu urechilor când se auzi spunând:

— Pune toate livrările în cel mai mare apartament. Apoi o privi pe Louise drept în ochi. O să ne lămurim despre ce e vorba, dar dacă nu acceptăm ce soseşte, o să fim părtaşi la poveştile senzaţionale despre Zan Moreland. Furnizorii aceia vor face declaraţii în gura mare la presă. Nu vreau ca potenţialii clienţi să vadă clădirea aceasta într-o astfel de lumină.

Louise Kirk nu îndrăzni să arate ceea ce gândea, aşa

că dădu afirmativ din cap. „Eşti atras de tânăra aia, Kevin Wilson”, îşi spuse ea. „Graba strică treaba…”

Capitolul 43

Matthew începea să fie foarte speriat de Glory. Totul începuse cu o zi în urmă când ea ţipase la el pentru că uitase de camion şi îl lăsase într-un loc în care fusese văzut de femeia aceea. Fugise înapoi în dulap, iar apoi ea îl încuiase înăuntru şi după o vreme îi spusese că îi părea rău, dar el nu se putuse opri din plâns. O voia pe mama lui.

Încerca să se gândească la faţa lui mami, dar era ca şi cum vedea numai umbre. Dar îşi putea aminti felul în care îl învelea cu halatul ei şi îşi amintea chiar şi când părul ei lung îi gâdila nasul şi trebuia să îl dea la o parte. Dacă ar fi fost cu el în acel moment, nu i-ar mai fi îndepărtat părul. L-ar fi ţinut atât de strâns şi nu i-ar mai fi dat drumul chiar dacă ar fi durut-o.

Mai târziu, după ce Glory îi pusese chestia aceea urât mirositoare în păr, îi dăduse una dintre brioşele pe care le adusese femeia. Dar după aceea i se făcuse rău şi vomitase. Nu era de la brioşă. Ştia asta. Era pentru că uneori, când mami nu se ducea la muncă, obişnuia să facă brioşe cu el. Era ca săpunul pe care îl ţinea sub pernă. Brioşele îl făceau să se gândească la mămica lui.

După aceea Glory încercase să se poarte frumos. Îi citise o poveste, dar chiar dacă îi spusese că era foarte deştept şi putea citi cuvinte pentru adulţi mult mai bine decât oricare alt copil de vârsta lui, starea lui nu se îmbunătăţi. Apoi Glory îl rugase să inventeze o poveste. Reuşise să inventeze una… era despre un băieţel care îşi pierduse mama şi care trebuia să plece ca s-o găsească. Lui Glory nu-i plăcuse. Îşi putea da seama că obosise să aibă grijă de el. Şi el era obosit şi se duse devreme la culcare.

După ce dormise multă vreme se trezi când auzi

soneria telefonului. Deşi uşa lui era foarte puţin întredeschisă, putuse auzi o parte din ce spunea Glory. O auzise spunând: „... să îl ţin pe copil departe de mama lui”. El era copilul despre care vorbea? Era vina ei că el nu era lângă mami? îi spusese că mami voia ca el să stea ascuns din cauza unor oameni răi care voiau să-l fure. Oare îl minţise?

Capitolul 44

Când ieşi din secţia de poliţie, la zece dimineaţa, Ted Carpenter îşi făcu loc printre reporterii adunaţi, cu ochii fixaţi! cu hotărâre la maşina care îl aştepta. Dar când ajunse la ea, se opri şi vorbi la microfonul care îi fusese vârât în faţă:

— De aproape doi ani, în ciuda personalităţii ei instabile şi emoţionale, am încercat să cred că fosta mea soţie, Alexandra Moreland, nu a fost sub nicio formă responsabilă pentru dispariţia fiului meu. Fotografiile acelea sunt dovada absolută că m-am înşelat. Nu pot decât să sper că va fi acum forţată să spună adevărul şi că prin mila lui Dumnezeu Matthew este încă în viaţă.

Când întrebările începură să curgă, scutură din cap.

— Vă rog, nu.

Lacrimile îi licăreau în ochi. Se urcă în maşină şi îşi îngropă

Ifaţa în palme. Şoferul lui, Larry Post, demară şi apoi, când se aflau la distanţă de secţia de poliţie, întrebă:

— Mergi acasă, Ted?

— Da.

„Nu mai suport să mă întorc la birou”, îşi spuse. „Nu mai suport să discut cu cineva. Nu mai suport să încerc să-l conving pe Jaime-boy, acel ticălos fără talent, egoist şi necizelat, al cărui aşa-zis reality-show îi aduce o mulţime de milioane, că ar trebui să colaboreze cu mine. Ce dracu’ a fost în mintea mea când am ieşit cu Melissa femeia-

vampir şi cu gaşca ei în noaptea aniversării lui Matthew? Fosta mea soţie o să fie pusă la proţap de îi poliţişti şi poate că o să spună sau o să facă ceva care o să creeze îl o breşă în toată treaba asta”.

I Larry se uită în oglinda retrovizoare şi observă expresia de I pe faţa palidă şi încordată a lui Ted.

— Ted, zise el, ştiu că nu e treaba mea, dar arăţi de parcă mai ai puţin şi te îmbolnăveşti. Poate ar fi bine să mergi la un doctor.

— Nu e niciun leac pe piaţă care ar putea să-mi rezolve problema, rosti Ted epuizat.

Îşi lăsă capul pe spate şi îşi închise ochii. Reluă în minte întâlnirea cu detectivii, secvenţă cu secvenţă. Feţele lor fuseseră de nepătruns. „Ce e cu ei?” se întrebă. „De ce nu au arestat-o pe Zan? E ceva în neregulă cu pozele alea? Şi dacă da, de ce nu-mi spun? Eu sunt tatăl. Am tot dreptul din lume să ştiu. Zan a insistat mereu că Bartley Longe o ura îndeajuns de mult şi că era atât de gelos pe succesul ei încât era în stare de orice. Dar oare chiar credeau poliţiştii că un designer de interior de primă mână ar merge atât de departe încât să răpească şi poate chiar să ucidă un copil numai pentru a redobândi o fostă angajată?” Capul îi bubuia numai gândindu-se la aşa ceva.

Larry Post ştia ce îi trecea prin minte lui Ted Carpenter. Ted era al naibii de îngrijorat. „E o crimă că a întâlnit-o pe femeia aceea, Moreland, care i-a dat papucii după ce a fost atât de bun cu ea şi apoi nu l-a mai vrut înapoi nici măcar când ea a început să se simtă mai bine, chiar şi dacă era însărcinată cu copilul lui”.

Pielea zbârcită şi părul rar îl făceau pe Larry să pară mai bătrân decât cei treizeci şi opt de ani. Corpul lui musculos era rezultatul unor antrenamente zilnice, riguroase. Asta începuse când avusese douăzeci de ani şi făcuse cincisprezece ani de puşcărie pentru că omorâse un

traficant de droguri care încercase să-l ducă de nas. Când ieşise nu reuşise să găsească nicăieri o slujbă în Milwaukee şi îl sunase pe Ted, cel mai bun prieten al lui din liceu, implorându-l să-l ajute. Ted îi spusese să vină la New York. Devenise mâna dreaptă a lui Ted, aşa cum îl numea acesta. Larry îi gătea lui Ted în serile pe care şi le petrecea acasă, îl conducea cu maşina peste tot şi se ocupa de întreţinerea clădirii pe care Ted o cumpărase atât de neclintit în urmă cu trei ani.

Telefonul mobil al lui Ted sună. Aşa cum bănuia, era Melissa. Când el răspunse, ea îi spuse:

— Nu mi-a picat deloc bine faptul că ai pretins că erai prea bolnav ca să mergi la Club cu mine aseară, dar am observat că ai fost perfect capabil să fii la secţia de poliţie astăzi la prima oră.

Înfuriat, Ted aşteptă o vreme până reuşi să îşi impună un ton rezonabil.

— Melissa, iubito, ţi-am spus că poliţia voia să discute cu mine. I-am amânat ieri şi, oricum, nu am vrut să iei vreun virus de la mine. Încă mă simt absolut groaznic şi oricât de mult am vrut să mă întâlnesc cu Jaime-boy, nu mă simt în stare azi. Abia aştept să ajung acasă şi să stau lângă telefon. Fosta mea soţie se întâlneşte cu detectivii de la poliţie în mai puţin de o oră. Cu puţin noroc o să o aresteze şi poate chiar o să o facă să şi vorbească. Sunt convins că înţelegi în ce hal mă simt acum.

— Lasă-l pe Jaime-boy. S-a împăcat cu agentul lui de presă. Dar nu-ţi face probleme. O să se despartă din nou până la sfârşitul săptămânii. Auzi, m-am gândit la un mod excelent în care îmi pot face publicitate. Sună presa şi spune-le să vină la tine în birou pentru ştirile de la ora trei. O să apar împreună cu tine şi o să anunţ că ofer o recompensă de cinci milioane de dolari cui îţi găseşte fiul în viaţă.

— Melissa, te-ai ţăcănit de-a binelea?

Tonul ridicat al lui Ted îl făcu pe Larry Post să se uite imediat în oglinda retrovizoare.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine! încerc să te ajut, spuse Melissa fără să încerce să-şi ascundă supărarea din cauza răspunsului lui Ted. Gândeşte-te. Să presupunem că Bartley Longe, acel snob mizerabil pe care îl urăsc – ştii ce remarci a făcut despre ultimul meu album, când le-a spus la paparazzi de ce nu m-a invitat la petrecerea aia mare pe care o dăduse… Mă rog, mi-ai spus că fosta ta nevastă repetă mereu că Longe ţi-a luat copilul. Poate că a făcut-o.

— Melissa, mai gândeşte-te. Sunt înregistrări cu tine de când ai declarat, nu o dată, ci de multe ori, că tu crezi că Matthew a fost molestat şi omorât de un răpitor chiar în ziua în care a fost răpit. De ce te-ar crede cineva acum că te-ai răzgândit? O astfel de ofertă nu va face decât să arate că eşti avidă după publicitate ieftină şi va dăuna carierei tale. O să te compare cu O.J. Simpson, care a anunţat că oferă recompensă ca să fie găsit ucigaşul soţiei lui şi al prietenului ei. Pe lângă asta, vei înlesni calea pentru sute de oameni care vor suna şi vor pretinde că au văzut un copil care arată ca Matthew. Eu însumi am oferit o recompensă de un milion de dolari când a dispărut Matthew, iar poliţia a sfârşit prin a pierde o mulţime de timp preţios verificând o grămadă de nebuni care au sunat.

— Uite ce e, insistă Melissa, au pozele acelea cu fosta ta soţie care ia copilul. Să presupunem că ea nu o să cedeze. Să presupunem că puştiul e bine şi sănătos pe undeva şi că cineva are grijă de el. Nu crezi că persoana aceea va sări în sus de bucurie că va avea ocazia să pună mâna pe cinci milioane de dolari?

— Persoana aceea va trebui să aştepte mult timp în puşcărie înainte să poată că cheltuiască banii ăia.

— Nu-i adevărat. Uite, mafiotul ăla care a omorât o groază de oameni şi nici măcar nu a stat în închisoare fiindcă i-a ajutat pe poliţişti să îi prindă pe amicii lui. Poate că sunt implicate mai multe persoane. Poate că una dintre ele va mărturisi şi va ajuta poliţia să-ţi găsească fiul. Apoi acea persoană primeşte o înţelegere bună de la procuror şi o sumă frumoasă de la mine. Ascultă, Ted, mie-mi place ideea mea. Puştiul tău va fi pe prima pagină când fosta ta nevastă va fi arestată şi încă multă vreme după ce va începe procesul. Soţul surorii mele, nu e cine ştie ce mare tip, e avocat din oficiu. Dumnezeu să-i ajute pe amărâţii pe care îi apără, dar cunoaşte bine legea. Ştii cât de mulţi bani fac eu. Mi-aş putea permite să plătesc cele cinci milioane de dolari dacă va fi nevoie şi doar oferta în sine mă face o sfântă. Angelina Jolie şi Oprah au parte de atâta publicitate făcând un bine copiilor. De ce nu şi eu? Aşa că să fii la tine în birou la ora trei şi să ai pregătită o declaraţie de presă.

Fără să-şi ia la revedere, Melissa închise telefonul. Ted îşi sprijini capul de tetieră şi închise ochii. „Gândeşte-te”, îşi spuse. „Gândeşte-te. Recapătă-ţi controlul. Ia în considerare consecinţele dacă ea va merge mai departe cu asta. Dacă mi-aş putea permite să îmi dau demisia acum… Dacă mi-aş permite să-i dau papucii… Dacă n-ar trebui să-i suport toanele, istericalele şi ieşirile şi să-i apăr spatele când se face de ruşine…”

Apăsă butonul de reapelare de la telefonul mobil. Aşa cum se aşteptase, Melissa nu îi răspunse. „Lăsaţi un mesaj”, fu răspunsul pe care îl auzi. La semnalul sonor trase aer în piept şi spuse:

— Iubito, începu el pe un ton linguşitor, ştii cât de mult te iubesc şi că fiecare minut din viaţa mea îl dedic misiunii de a te face starul numărul unu, aşa cum meriţi să fii. Dar în acelaşi timp vreau ca publicul să îţi cunoască şi

latura generoasă şi dulce. Nu pot decât să încep prin a-ţi mulţumi pentru această ofertă care mi-a tăiat respiraţia, dar ca iubit, în calitate de cel mai bun prieten al tău şi agent de presă, vreau să te gândeşti să faci această ofertă altfel.

Un bip îi dădu de înţeles că timpul alocat mesajului expirase. Scrâşnind din dinţi, Ted apăsă din nou pe butonul de reapelare.

— Iubito, am o idee care va avea un efect pe termen lung. O să anunţăm mâine conferinţa de presă sau oricând vrei tu să aranjăm întâlnirea. În cadrul ei, tu o să anunţi că donezi cinci milioane de dolari imediat Fundaţiei pentru Copii Dispăruţi. Fiecare părinte al unui copil dispărut te va iubi şi în acest fel nu va trebui să răspunzi persoanelor vulgare care vor încerca să transforme generozitatea ta în ceva ce nu este. Gândeşte-te, dragă. Şi sună-mă.

Ted Carpenter închise telefonul şi reuşi să se stăpânească până ajunse acasă, intră în baie şi vomită. Câteva minute mai târziu, înfrigurat şi cuprins de tremur, intră în dormitor şi ridică telefonul.

Rita Moran răspunse cu o voce mămoasă şi îngrijorată.

— Ted, te-am văzut la ştirile de ultima oră. Arătai oribil. Cum eşti acum?

— La fel de rău. Mă duc în pat. Nu primesc niciun telefon, cu excepţia…

Rita termină propoziţia în locul lui:

— Numai dacă vrăjitoarea nu te sună de pe mătura ei…

— N-o s-o facă o vreme. I-am dat un sfat înţelept şi creierul ei îl filtrează chiar în timp ce vorbim.

— Cum rămâne cu întâlnirea cu nebunul acela de Jaime-boy?

— S-a anulat sau poate doar s-a amânat.

Ştia că Rita îşi dădea seama de implicaţiile financiare create de pierderea acelui potenţial client.

— Poate că doar s-a amânat.

Lui Ted nu îi scăpă îngrijorarea ce se ascundea în vocea ei. Era singura dintre angajaţii lui care cunoştea adevărata măsură în care achiziţia clădirii fusese o cheltuială mult prea mare şi o greşeală teribilă.

— Cine poate şti? zise el. Vorbim mai târziu. Zan e interogată de poliţie chiar acum. Dacă detectivii Collins şi Dean sună cumva, spune-le că mă pot găsi aici.

Îşi dădu hainele jos, rămase în lenjeria de corp, se băgă în pat şi trase păturile în jurul lui până când i se văzu numai capul, în următoarele câteva ore aţipi cu intermitenţe.

Apoi, la ora trei, telefonul îi sună din nou. Era detectivul Collins.

Capitolul 45

Zan îşi amintea foarte limpede amabilitatea cu care detectivii Billy Collins şi Jennifer Dean o trataseră când dispăruse Matthew. În ziua aceea, după izbucnirea lui Ted în legătură cu faptul că îl lăsase pe Matthew în grija unei dădace tinere, chiar îi spuseseră: în astfel de momente, unii oameni pot face faţă unei tragedii numai dând vina pe cineva. Încercaţi să înţelegeţi asta.

Ştia că o interogaseră pe Nina Aldrich, care confirmase întâlnirea lor din acea zi. Când Tiffany Shields se calmase într-un final, le spusese detectivilor că noua dădacă nu apăruse la muncă şi că Zan o sunase în ultima clipă şi o implorase să aibă grijă de Matthew pentru că avea un client important pe care nu putea risca să-l piardă.

Zan le spusese că singurul om despre care simţea cu adevărat că o ura era Bartley Longe, dar încă de pe atunci îşi dăduse seama că ei nu luaseră în calcul această posibilitate. Încercaseră să sugereze că izbucnirea lui Ted

putea ascunde o ostilitate secretă faţă de ea, un scenariu pe care Zan îl respinsese. Le spusese că Ted fusese de acord atât cu prima dădacă a lui Matthew, cât şi cu cea nouă, pe care o angajase chiar înainte ca Matthew să fi dispărut.

Fotografiile. Sigur că fuseseră trucate! Cu noile rezerve de putere pe care i le dăduse convingerea că auzise vocea lui Matthew mai devreme în acea dimineaţă, Zan, împreună cu Charley Shore care o ţinea de braţ, îi urmă pe detectivii Collins şi pe Dean în încăperea unde urma să se desfăşoare interogatoriul.

Îi

Se aşezară cu toţii Charley Shore alături de ea, iar Billy Collins şi Jennifer Dean în faţa lor. În săptămânile de după

I 173

dispariţia lui Matthew, Zan realizase că îi văzuse iniţial pe detectivi ca prin ceaţă. De data asta se uită la ei cu atenţie. Amândoi aveau în jur de patruzeci de ani. Billy Collins avea genul de faţă care se pierdea uşor în mulţime; nu avea trăsături distincte. Ochii erau apropiaţi, iar urechile puţin prea mari pentru faţa prelungă şi îngustă, sprâncenele stufoase. Purtarea îi era reţinută. Părea cam neglijent, ca şi cum nu s-ar mai fi obosit să-şi aranjeze ţinuta. Când se aşezaseră, Billy întrebă binevoitor dacă doreau cafea sau apă.

Pe de altă parte, Jennifer Dean, atrăgătoarea sa parteneră afro-americană, o făcu numaidecât pe Zan să se simtă inconfortabil. Avea un aer dur, hotărât. Zan îşi aminti de căldura atingerii ei când aproape leşinase în ziua aceea la scurt timp după ce ajunsese în Central Park. Jennifer fusese cea care se grăbise spre ea şi o prinsese înainte să cadă. Acum purta un costum verde-închis şi un pulover alb, pe gât. Singura ei bijuterie era o verighetă lată, de aur şi

cercei mici, tot de aur. În părul ei negru ca smoala nu era nicio urmă de fir alb. Fără să zâmbească, se uita fix în ochii lui Zan, ca şi cum o vedea pentru prima oară.

Zan scutură din cap când i se oferise cafea, dar schimbarea neaşteptată din atitudinea lui Dean o alarmă.

— De fapt, aş vrea o cafea, zise ea.

— Sigur, răspunse Collins. Vreţi ceva în ea?

— Nimic, mulţumesc, spuse Zan.

— Mă întorc într-un minut.

Urmă un minut foarte lung. Detectivul Dean nu făcu nicio încercare de a începe o conversaţie.

Cu un gest simplu, Charley Shore îşi puse mâna uşor pe spătarul scaunului lui Zan, o mişcare liniştitoare, care îi transmitea faptul că el o proteja. Dar faţă de ce o proteja?

Billy Collins se întoarse cu un pahar de carton plin cu cafea care era cam sleită.

— Nu avem Starbucks, comentă el.

Zan dădu din cap în semn de mulţumire, în timp ce Collins se aşeză şi îi înmână fotografiile mărite în care apărea o femeie care îl lua pe Matthew adormit din cărucior în Central Park.

— Doamnă Moreland, dumneavoastră sunteţi în aceste fotografii?

— Nu, nu sunt eu, spuse Zan cu fermitate. Poate că arată ca mine, dar nu sunt eu.

— Doamnă Moreland, dumneavoastră sunteţi în fotografia aceasta? întrebă el şi ridică o altă poză.

Zan se uită la ea.

— Da, probabil a fost făcută imediat după ce am ajuns în Central Park, după ce m-aţi sunat şi mi-aţi spus că Mathew a dispărut.

— Observaţi vreo diferenţă la femeile din aceste poze?

— Da. Femeia care îl ia pe Matthew din cărucior este

o impostoare. Cea în care apar eu când am ajuns în parc după răpire este reală. Cu siguranţă că aţi aflat asta până acum. Am fost împreună cu o clientă, Nina Aldrich. Ştiu că aţi verificat imediat.

— Nu ne-aţi spus că, în loc să vă întâlniţi cu doamna Aldrich la casa din Beekman Place unde ea v-a aşteptat mai bine de o oră, dumneavoastră aţi fost în casa ei din East Sixty-ninth Street în toată acea vreme, rosti Jennifer Dean pe un ton acuzator.

— Am fost acolo pentru că acolo mi-a spus să ne întâlnim. Nu am fost surprinsă că a întârziat. Nina Aldrich întârzia mult la toate întâlnirile noastre, fie că erau în casa din oraş pe care o decora sau în apartamentul în care încă locuia.

— Casa din oraş e la câteva minute distanţă de Central Park şi de locul din care a dispărut Matthew, nu-i aşa, doamnă Moreland? întrebă Billy Collins.

— Cred că e la cincisprezece minute de mers pe jos. Când am primit telefonul dumneavoastră am fugit până acolo.

— Doamnă Moreland, doamna Aldrich este sigură că v-a spus să vă întâlniţi la Beekman Place, zise detectivul Dean.

— Nu e adevărat. Mi-a spus să ne întâlnim la casa din oraş, răspunse Zan înfocată.

— Doamnă Moreland, nu încercăm să vă atacăm, zise Collins cu o voce liniştitoare. Aţi spus că doamna Aldrich obişnuia să întârzie mereu la întâlniri.

— Da, aşa era.

— Ştiţi cumva dacă are un telefon mobil? întrebă Collins.

— Da, are telefon mobil, sigur că are, răspunse Zan.

— Aveţi numărul de la telefonul ei mobil?

În timp ce vorbea, Billy Collins sorbi din cafeaua lui

şi se strâmbă.

— E mai rea decât de obicei, comentă el amabil.

Zan îşi dădu seama că încă ţinea paharul în mână, aşa că mai luă o înghiţitură. Ce o întrebase Collins? „Desigur. M-a întrebat dacă aveam numărul de la mobilul Ninei Aldrich”.

— Numărul ei se află în agenda telefonului meu, spuse ea.

— De când n-aţi mai vorbit cu doamna Aldrich? întrebă Dean cu voce de oţel.

— De aproape doi ani. Mi-a scris un bilet despre Matthew şi mi-a spus că ştia că ar fi fost o responsabilitate mult prea mare pentru mine să mă apuc de un proiect atât de serios cum era decorarea casei ei. Asta însemna, desigur, că îi era teamă că eu nu mă puteam concentra la ce aveam de făcut.

— Cine a primit contractul pentru decorarea casei ei? întrebă Collins.

— Bartley Longe.

— Nu este persoana despre care pretindeţi că este responsabilă pentru răpirea lui Matthew?

— Este singurul om pe care-l cunosc care mă urăşte foarte mult şi este gelos pe mine.

— Unde ajungem cu aceste întrebări? întrebă Charley Shore în timp ce o strânse uşor de umăr pe Zan.

— Nu facem decât să ne interesăm dacă doamna Moreland se afla frecvent în legătură cu doamna Aldrich în momentul în care licitase pentru decorarea casei de la oraş.

— Sigur că da, interveni Zan.

Simţi din nou o presiune uşoară a mâinii lui Charley pe umăr.

— Eraţi prietenă cu doamna Aldrich? întrebă Dean.

— Cred că îi puteţi spune o relaţie de afaceri. Îi

plăcea viziunea mea cu privire la casa de la oraş – că aceasta trebuia decorată pentru a pune cel mai bine în valoare sau a scoate în evidenţă unele trăsături arhitectonice tipice acelor case minunate de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea.

— Câte camere are casa aceea? întrebă Jennifer Dean.

„Nu pot să-mi dau seama de ce sunt atât de interesaţi de acea casă", îşi spuse Zan, în timp ce îşi reamintea camerele din casa Aldrich.

— Este foarte mare, zise ea. Doisprezece metri lăţime, ceea ce vă asigur că este neobişnuit. Sunt cinci etaje. La cel de sus acoperişul a fost transformat într-o grădină închisă. Sunt unsprezece camere, iar la subsol există o pivniţă pentru vinuri, o a doua bucătărie şi un spaţiu de depozitare.

— Am înţeles. Deci v-aţi dus acolo ca să vă întâlniţi cu Nina Aldrich. Aţi fost surprinsă că nu a apărut? întrebă Collins.

— Surprinsă? Nu, nu prea. Mereu întârzia. Singura dată când nu s-a întâmplat acest lucru, iar eu am ajuns cu cinci minute mai târziu, mi-a dat de înţeles cât de preţios era timpul ei şi că nu i se întâmpla să fie lăsată să aştepte.

— Faptul că bona care avea grijă de Matthew era răcită şi că nu se simţea bine nu v-a făcut să vă îngrijoraţi într-atât încât să puneţi mâna pe telefon şi să o sunaţi? întrebă Dean.

— Nu.

Zan simţea că se găsea într-un punct mort, că orice spunea o făcea să pară că minţea.

— Nina Aldrich ar fi fost indignată că astfel i-aş fi atras atenţia că era în întârziere.

— Cât de des vă lăsa să aşteptaţi, o oră sau mai mult? întrebă Dean.

— Asta a fost de departe cea mai lungă aşteptare.

— Nu ar fi fost mai normal să sunaţi şi să o întrebaţi dacă nu cumva aţi înţeles greşit ora şi locul întâlnirii?

— Ştiam ora şi locul pe care mi le indicase. Nu îi poţi spune acelei Nina Aldrich că ar fi putut face o greşeală.

— Aşa că aţi stat acolo o oră sau mai mult înainte ca ea să vă sune într-un târziu?

— Am revizuit schiţele şi pozele cu mobila antică, candelabrele şi sfeşnicele pe care voiam să i le arăt. De câteva ori a trebuit să aleg între mai multe opţiuni pe care să le prezint drept primele mele recomandări. Timpul a trecut repede.

— Am înţeles că nu era mobilă aproape deloc acolo, comentă Collins.

— O măsuţă şi două scaune pliante, răspunse Zan.

— Şi aţi stat la măsuţa pliantă mai bine de o oră şi v-aţi uitat pe schiţe?

— Nu. M-am dus sus în dormitorul principal de la etajul trei. Am vrut să verific încă o dată dacă modelele pe care le alesesem se potriveau şi în lumina soarelui. Îmi aduc aminte că ziua aceea a fost neobişnuit de călduroasă şi de însorită.

— Aţi fi auzit dacă doamna Aldrich ar fi venit în timp ce eraţi la etajul trei? întrebă Jennifer Dean.

— Mi-ar fi văzut portofoliul şi schiţele imediat ce ar fi intrat pe uşă, răspunse Zan.

— Aveaţi o cheie de la casă, doamnă Moreland?

— Sigur că da. Lucram la planurile pentru decorarea întregii case, de sus până jos. M-am tot dus pe acolo, cu regularitate, timp de câteva săptămâni.

— Înseamnă că ştiţi casa destul de bine, nu-i aşa?

— Cred că este evident, se răsti Zan.

— Inclusiv subsolul cu a doua bucătărie, pivniţa pentru vinuri şi spaţiul de depozitare. Plănuiaţi să îl

decoraţi şi pe acesta din urmă?

— Spaţiul acela era mare, întunecos şi aproape inaccesibil. Era mai mult un fel de pivniţă secundară la care se ajungea printr-o uşă din spatele pivniţei pentru vinuri. Erau multe alte spaţii de depozitare în debaralele din casă. Am sugerat să vopsim acel spaţiu, să îi facem un sistem de iluminare bun şi să punem câteva rafturi pentru a depozita diverse lucruri de genul schiurilor nepoţilor doamnei Aldrich.

— Ar fi fost o ascunzătoare destul de bună dacă cineva voia să ascundă ceva… sau pe cineva… nu-i aşa? întrebă Jennifer Dean.

— Nu răspunde la această întrebare, Zan, îi ordonă Charley Shore.

Billy Collins nu păru deranjat.

— Doamnă Moreland, când i-aţi dat doamnei Aldrich înapoi cheia?

— La două săptămâni după ce a dispărut Matthew. S-a întâmplat când mi-a scris biletul în care îmi spunea că se gândea că stresul provocat de dispariţia lui Matthew ar fi prea mult pentru mine ca să pot face faţă contractului.

— În cele două săptămâni aţi crezut că mai aveaţi încă de făcut acea treabă?

— Da.

— Aţi fi făcut faţă ţinând cont de faptul că fiul dumneavoastră dispăruse?

— Da, aş fi făcut faţă. De fapt, faptul că mă concentram asupra contractului era singurul mod în care am crezut că puteam să-mi păstrez luciditatea.

— Înseamnă că v-aţi dus în casa aceea goală de multe ori după ce fiul dumneavoastră a dispărut.

— Da.

— V-aţi dus acolo ca să-l vizitaţi pe Matthew?

Zan sări în picioare.

— Sunteţi nebuni? îi întrebă. Încercaţi să sugeraţi că mi-am răpit propriul copil şi că l-am ascuns în acea încăpere?

— Zan, stai jos, zise Charley Shore cu hotărâre.

— Doamnă Moreland, după cum aţi spus de multe ori, aceea este o casă mare. De ce credeţi că sugerăm că l-aţi ascuns pe Matthew în spaţiul de depozitare?

— Pentru că dumneavoastră aţi sugerat acest lucru, ţipă Zan. Aţi insinuat că mi-am furat copilul, că l-am adus în casa aceea şi că l-am ascuns acolo. De ce vă pierdeţi timpul? De ce nu aflaţi mai bine cine a trucat pozele acelea ca să facă să pară că eu l-am luat pe Matthew din cărucior? Nu înţelegeţi că aceea e cheia găsirii lui?

Detectivul Dean îi răspunse:

— Doamnă Moreland, oamenii noştri de la Departamentul tehnic s-au uitat cu foarte multă atenţie pe fotografii. Nu sunt „trucate”, aşa cum spuneţi dumneavoastră. Pozele acelea nu au fost modificate.

Oricât ar fi încercat, Zan nu mai fu în stare să îşi reprime suspinele care îi zguduiau umerii.

— Cineva se dă drept mine. De ce se întâmplă asta? strigă ea. De ce nu mă ascultaţi? Bartley Longe mă urăşte. Din momentul în care mi-am deschis propria firmă, eu i-am furat afacerea. Şi, în plus, e un afemeiat. Obişnuia să se dea la mine când am lucrat pentru el. Este cel mai vulgar gen de om. Nu suportă să fie respins. Acesta a fost un motiv în plus ca să mă urască.

Nici detectivul Collins, nici Dean nu lăsară să se vadă vreo emoţie. Apoi, când Zan, cu faţa înlăcrimată îngropată în palme, reuşi să îşi înăbuşe reacţia agitată la întrebările persistente, Jennifer Dean spuse:

— Doamnă Moreland, aceasta este o nouă turnură pe care o ia povestea dumneavoastră. Niciodată nu aţi menţionat până acum că Bartley Longe v-ar fi făcut

avansuri sexuale.

— Nu am făcut-o pentru că nu am crezut că era important la acea vreme. Era numai o parte din puzzle.

— Zan, de câte ori ai leşinat şi ai avut lacune de memorie după ce părinţii tăi au murit? întrebă Collins cu o voce ce devenise preocupată şi binevoitoare.

Zan încercă să-şi şteargă lacrimile şi realiză că măcar el nu era în mod evident împotriva ei.

— Totul a fost ca prin ceaţă în acele şase luni, zise ea. Apoi am început să reuşesc să gândesc mai clar şi am realizat că am fost nedreaptă cu Ted. El îmi suportase toanele înecate în lacrimi şi zilele pe care mi le petreceam stând în pat şi renunţa la tot ca să fie cu mine când ar fi trebuit să se afle la nesfârşitele evenimente, lansări sau festivităţi de premiere ale clienţilor lui. Când ai o firmă de relaţii publice nu poţi neglija astfel de lucruri.

— I-aţi spus că intenţionaţi să-l părăsiţi imediat ce v-aţi decis să faceţi acest lucru?

— Am ştiut că el va fi îngrijorat pentru mine şi că va încerca să mă convingă să nu o fac. Am căutat şi am găsit un apartament mic. Mama şi tata aveau asigurări de viaţă. Nu era o avere, în total erau cincizeci de mii de dolari, dar mi-au oferit o siguranţă pentru a o lua de la capăt. Şi am făcut un mic împrumut.

— Care a fost reacţia soţului dumneavoastră când i-aţi spus în cele din urmă că îl părăseaţi şi că voiaţi să divorţaţi?

— Trebuia să plece în California la premiera filmului actriţei Marisa Young. Plănuia să angajeze o asistentă care să stea cu mine. În acel moment i-am spus că îi eram pe veci recunoscătoare, dar că nu mai puteam să fiu o povară pentru el, că mariajul nostru nu era decât un act de binefacere din partea lui, dar că atunci îmi dădusem seama de asta şi că voiam să-i ofer libertatea înapoi. I-am spus că

mă hotărâsem să mă mut. A fost destul de binevoitor ca să mă ajute să mă instalez.

„Cel puţin nu mă acuză când mă întreabă despre Ted”, îşi spuse ea.

— În ce moment aţi realizat că eraţi însărcinată cu Matthew?

— Nu am avut menstruaţie timp de câteva luni după ce mi-au murit părinţii. Doctorul mi-a spus că nu era un lucru ieşit din comun în situaţii extreme. Apoi perioadele de menstruaţie au fost dereglate. Aşa că abia după câteva luni după ce l-am părăsit pe Ted am realizat că îl aşteptam pe Matthew.

— Care a fost reacţia dumneavoastră când v-aţi dat seama că eraţi însărcinată? întrebă Dean.

— Şocată şi apoi foarte fericită.

— Deşi făcuseraţi un împrumut la bancă pentru a vă începe propria afacere? întrebă Collins.

— Ştiam că o să fie greu, dar nu mă deranja acest lucru. Sigur că i-am spus lui Ted, dar am adăugat că nu trebuia să se simtă responsabil din punct de vedere financiar.

— De ce nu? El era tatăl, nu-i aşa?

— Sigur că era, răspunse Zan mânioasă.

— Şi are o firmă de relaţii publice de succes, sublinie Dean. Aţi mers până într-acolo încât să-i spuneţi că nu voiaţi ca el să aibă ceva de-a face cu copilul dumneavoastră?

— Copilul *nostru*, zise Zan. Ted a insistat să plătească pentru dădaca pe care trebuia să o angajez, până aveam să pun afacerea pe picioare, şi să pună banii pe care i-ar fi plătit în mod normal pentru întreţinere într-un cont mutual pentru Matthew, dacă eu nu aveam nevoie de ajutor financiar.

— Creaţi o imagine destul de roz, doamnă Moreland,

observă cu sarcasm Jennifer Dean. Nu era evident că tatăl lui Matthew era îngrijorat în legătură cu perioadele lungi de timp pe care Matthew le petrecea cu dădaca? De fapt, v-a dat de înţeles că era dispus să preia custodia exclusivă a lui Matthew când aţi devenit din ce în ce mai ocupată cu afacerea dumneavoastră?

— Este o minciună! ţipă Zan. Matthew a fost viaţa mea. La început am avut doar o secretară cu jumătate de normă şi, cu excepţia cazurilor în care aveam un client în birou sau plecam la întâlniri, Gretchen, dădaca, îl aducea pe Matthew la birou în drum spre şi dinspre parc. Uitaţi-vă la calendarul meu cu întâlniri din momentul în care s-a născut Matthew şi până când a dispărut. Am fost acasă cu el aproape în fiecare seară. Nu voiam să ies fără el. Îl iubeam atât de mult.

— Îl iubeaţi atât de mult, răbufni Dean. Deci credeţi că e mort.

— Nu este mort. M-a strigat de dimineaţă!

Detectivii nu îşi putură ascunde mirarea.

— V-a strigat de dimineaţă? întrebă Billy Collins.

— Adică… foarte devreme în această dimineaţă, i-am auzit vocea.

— Zan, hai să plecăm, zise Charley Shore, el însuşi în mod evident năucit. Interogatoriul a luat sfârşit.

— Nu. O să explic. Părintele Aiden a fost foarte bun cu mine când ne-am întâlnit aseară. Ştiu că nici măcar Alvirah şi Willy nu cred că nu sunt eu cea din fotografiile din Central Park. Dar părintele Aiden mi-a dat un sentiment de pace care nu m-a părăsit toată noaptea. Apoi, exact când m-am trezit, am auzit vocea lui Matthew atât de clar de parcă era în încăpere şi atunci am ştiut că e încă în viaţă.

De data aceea, când Zan se ridică în picioare, împinse scaunul în spate atât de brusc încât acesta se

răsturnă.

— E viu! ţipă ea. De ce mă torturaţi? De ce nu-l căutaţi pe băieţelul meu? De ce nu mă credeţi că în acele poze nu sunt eu? Credeţi că sunt nebună. Voi sunteţi orbi şi proşti. Vocea îi devenise isterică şi ţipă: „Nimeni nu e atât de orb precum cei care nu vor să vadă”. În caz că nu ştiţi, este un citat din Ieremia, din Biblie. În urmă cu doi ani, când voi doi nu m-aţi ascultat în legătură cu Bartley Longe, l-am căutat, zise Zan şi se întoarse spre Charley Shore. Sunt arestată? întrebă ea. Dacă nu, hai să plecăm dracu’ de aici.

Capitolul 46

Alvirah sunase la biroul lui Zan şi aflase de la Josh că Charley Shore o dusese la secţia de poliţie pentru interogatoriu. Şi apoi Josh îi spusese despre biletul numai dus spre Buenos Aires pe care Zan îl comandase odată cu comenzile pentru marfă. Cu inima frântă, Alvirah îl puse la curent pe Willy despre acea conversaţie când acesta se întoarse de la obişnuita plimbare prin Central Park. 1 O, Willy, mă simt atât de neajutorată, oftă ea. Nu e nicio îndoială cu privire la pozele acelea. Acum Zan şi-a cumpărat un bilet dus la Buenos Aires şi comandă lucruri pentru un contract pe care încă nu îl are.

f. Poate crede că se strânge laţul şi plănuieşte să scape, sugeră Willy. Ascultă, Alvirah, dacă într-adevăr l-a luat pe Matthew din cărucior, poate că el e în America de Sud cu vreo prietenă. 1 Nu ţi-a pomenit Zan că vorbeşte mai multe limbi străine printre. Care şi spaniola?

— Da. S-a mutat de colo, colo cu părinţii destul de mult când era mai mică. Dar, Willy, e ca şi cum ai spune că Zan este o, complotistă. Eu nu cred asta. Cred că problema e că are pierderi

Îde memorie sau o personalitate multiplă. Am citit mult despre oameni care sunt aşa. Pur şi simplu, o

personalitate nu are nici i; cea mai vagă idee ce face cealaltă. Îţi aminteşti cartea *Cele trei feţe ale lui Eve1*? în femeia aceea erau, de fapt, trei oameni diferiţi şi niciunul nu ştia nimic despre celălalt. Poate că altă perso. Inalitate a lui Zan l-a luat pe Matthew din cărucior. Poate că l-a

H, 1 The Three Faces of Eve, scrisă de Corbett H. Thigpen în 1957 şi ecranizată în B acelaşi an (n.tr.)

1 183 dat unei prietene care l-a dus în America de Sud şi acea personalitate plănuieşte să se ducă la el.

— Pentru mine toată treaba asta cu personalitatea multiplă sună ca un fel de hocus-pocus, dragă, spuse Willy. Aş face orice pentru Zan, dar, sincer, cred că e bolnavă mintal. Nu pot decât să sper că, atunci când a acţionat iraţional, nu i-a făcut nimic rău micuţului.

În timp ce Willy îşi făcea plimbarea de dimineaţă, Alvirah făcuse curat în apartament. Deşi transformase aproape toţi banii pe care îi câştigase la loterie în obligaţiuni extrem de sigure şi acţiuni solide, astfel încât să aibă un venit frumos provenit din dividende, nu fusese niciodată în stare să angajeze o femeie pentru curăţenie. Sau cel puţin, când încercase o dată la îndemnul lui Willy, realizase imediat că ea era de trei ori mai rapidă şi de zece ori mai eficientă decât persoana pe care o angajaseră să vină la ei săptămânal.

Apartamentul cu trei camere care dădea în Central Park South strălucea de curăţenie, iar soarele care apăruse în sfârşit sclipea vesel în suprafeţele lucioase ale măsuţei de cafea acoperite cu sticlă şi în oglinda de pe peretele din spate, în care se reflecta priveliştea spre parc. Datul cu aspiratorul, ştersul prafului şi spălatul cu mopul prin bucătărie o ajutaseră pe Alvirah să se calmeze, iar în timp ce muncise îşi pusese „mintea la contribuţie”, aşa cum spunea obiceiului de a se gândi profund pentru a găsi soluţii la diverse probleme.

Era aproape ora unsprezece. Porni televizorul pe postul de ştiri chiar la timp pentru a o vedea pe Zan în timp ce ieşea din maşină şi pe Charley Shore încercând să îi facă loc printre reporteri. Când Zan se opri şi începu să vorbească la microfon observă stupoarea de pe faţa lui Charley.

— O, Willy, oftă Alvirah, oricine o aude acum pe Zan va crede că ea ştie exact unde este Matthew. Pare atât de sigură că el e în viaţă.

Willy se aşezase în fotoliu cu ziarele de dimineaţă, dar îşi ridică privirea la auzul vocii lui Zan.

— Pare atât de sigură pe ea pentru că ştie unde e puştiul, dragă, spuse el cu empatie. Eu cred că, ţinând cont de spectacolul pe care l-a dat când a adus-o aici Charley aseară, este o actriţă al naibii de bună.

— Cum s-a comportat în maşină când ai dus-o acasă?

Willy îşi trecu degetele prin părul des şi alb şi se încruntă, încercând să-şi amintească.

— La fel ca şi aici, ca o căprioară rănită. A zis că i-am devenit cei mai buni prieteni şi că nu ştie ce s-ar fi făcut fără noi.

— Atunci, dacă l-a ascuns undeva pe Matthew, nici ea nu ştie unde e, rosti Alvirah sigură pe ea şi apăsă pe butonul telecomenzii, închizând televizorul. Sunt foarte curioasă ce impresie şi-a făcut părintele Aiden despre Zan. Când a spus că se va ruga pentru ea, am auzit ce i-a cerut ea, să se roage pentru Matthew şi că Dumnezeu a uitat că mai există. Mi-a frânt inima. Tot ce mi-am dorit în acel moment a fost s-o iau în braţe şi s-o strâng la piept.

— Alvirah, pun pariu pe orice că Zan va fi arestată, zise Willy. Ar trebui să te pregăteşti pentru varianta asta.

— O, Willy, ar fi cumplit. Crezi că o să-i dea drumul pe cauţiune?

— Nu ştiu. Cu siguranţă n-o să le placă faptul că şi-a

cumpărat un bilet doar dus spre America de Sud şi acesta ar putea fi un motiv suficient de bun ca s-o ţină închisă.

Telefonul sună. Era Penny Hammel, care sunase să spună că ea şi Bernie vor fi încântaţi să vină la întâlnirea Grupului de Suport al Câştigătorilor de la Loterie ce urma să aibă loc marţi după-amiaza. Ţinând cont de cât de îngrijorată era pentru Zan, Alvirah îşi dori să fi amânat întâlnirea Grupului de Suport, dar vocea veselă a lui Penny îi îmbunătăţi starea de spirit. Ea şi Penny erau ca nişte surori şi semănau în foarte multe privinţe. Amândouă purtau mărimea „L” la haine şi aveau simţul umorului dezvoltat. Amândouă îşi administrau cu chibzuinţă câştigul la loterie cu care se treziseră dintr-odată. Amândouă aveau căsnicii fericite. Desigur, Penny avea trei copii şi şase nepoţi, iar Alvirah nu fusese niciodată binecuvântată cu un copil. Oricum, se considera o mamă de împrumut pentru Brian, nepotul lui Willy, şi o bunică de împrumut pentru copiii lui Brian. În plus, nu îşi irosise niciodată timpul plângându-şi de milă pentru ceva pe care nu avea cum să schimbe.

— Ai rezolvat ceva mistere în ultima vreme, Alvirah? întrebă Penny.

— Niciunul, recunoscu Alvirah.

— Te-ai uitat la ştiri, la acea Zan Moreland care şi-a răpit propriul copil? Eu nu m-am putut dezlipi de televizor.

Alvirah nu voia să înceapă o discuţie cu vorbăreaţa Penny despre Zan Moreland şi nici să recunoască faptul că o cunoştea bine.

— Este un caz destul de trist, rosti ea cu precauţie.

— Aşa zic şi eu, fu de acord Penny. Dar am o poveste amuzantă pentru tine să-ţi spun săptămâna viitoare. Am crezut că eram pe cale să descopăr un trafic de droguri sau ceva la fel de îngrozitor, dar apoi mi-am dat seama că m-am lăsat dusă de val degeaba. Mă rog, cred că niciodată

nu o să scriu o carte despre rezolvarea misterelor, aşa cum ai făcut tu. Ţi-am spus vreodată că titlul „De la compoturi la comploturi” mi s-a părut al naibii de inspirat?

„De fiecare dată când ne vedem îmi spui asta”, gândi Alvirah cu indulgenţă, dar cu voce tare spuse:

— Şi eu sunt destul de încântată de titlu. Cred că e interesant.

— Oricum, poate că o să te amuzi când o să auzi despre infracţiunea care nu s-a întâmplat. Cea mai bună prietenă a mea din zonă e Rebecca Schwartz. E agent imobiliar.

Alvirah ştia că îi era imposibil să întrerupă discuţia cu Penny astfel încât să nu pară nepoliticoasă. Traversă sufrageria cu telefonul în mână până la fotoliul pe care stătea Willy. Acesta încerca să rezolve integrama zilei. Îl bătu uşor pe umăr. Când el îşi ridică privirea, ea îi mimă cu buzele numele „Penny Hammel”.

Willy dădu din cap, se îndreptă spre uşa de la intrare şi ieşi pe hol.

— Oricum, Rebecca a închiriat o casă lângă mine unei femei tinere şi îţi spun imediat de ce mi s-a părut că e ciudată.

Willy sună la uşă şi ţinu degetul pe butonul soneriei îndeajuns de mult încât să fie sigur că Penny va auzi.

— O, Penny, nu vreau să te întrerup, dar sună cineva la uşă, iar Willy nu-i acasă. Abia aştept să te văd marţea viitoare. Pa, dragă. Nu-mi place să mint, îi spuse ea lui Willy. Dar sunt prea îngrijorată pentru Zan ca să ascult poveştile lungi ale lui Penny şi n-a fost de fapt o minciună că nu erai în apartament. Erai afară, pe hol.

— Alvirah, zâmbi Willy, am zis-o şi o s-o mai spun: ai fi fost un avocat foarte bun.

Capitolul 47

La ora unsprezece dimineaţa, Toby Grissom ieşi din

motelul „Ieftin şi Bun” unde îşi petrecuse noaptea, în Lower East Side şi se îndreptă spre Forty-second Street de unde putea lua un autobuz spre Aeroportul LaGuardia. Avionul decola abia la ora cinci, dar nu mai putea sta în cameră şi, oricum, nu voia să mai zăbovească.

Vremea era rece, dar ziua era senină şi însorită. Era genul de zi în care Toby obişnuia să facă plimbări lungi. Desigur, totul se schimbase când începuse chimioterapia. Îl dăduse complet peste cap şi ajunsese să se întrebe dacă mai avea rost să urmeze tratamentul dacă acesta nu făcea altceva decât să îi alunge durerea.

„Mai bine doctorul mi-ar da medicamente sau ceva de genul ăsta, ca să nu mai fiu atât de obosit”, îşi spuse el în timp ce îşi târa picioarele pe Avenue B. Se uită în jos la geanta de pânză ca să fie sigur că nu o uitase. În ea se găsea plicul cu pozele lui Glory. Erau cele mai recente pe care i le trimisese înainte să dispară.

Întotdeauna purta la el vederea pe care i-o trimisese Glory în urmă cu şase luni, împăturită în portofel. Îl făcea să o simtă aproape de el, dar de când venise la New York, senzaţia că ea avea necazuri i se accentuase.

Tipul acela, Bartley Longe, fusese o piază-rea. Îţi puteai da seama de asta numaidecât. Sigur, purta haine despre care orice prost putea să-şi dea seama că erau scumpe, şi era arătos, dar în genul cu nas şi buze subţiri. „Când se uită la tine, e ca şi cum ai fi noroiul de sub talpa lui. Bartley Longe şi-a făcut operaţii estetice”, îşi spuse Toby. Nu ca acele staruri rock cu părul vâlvoi, care îi fac să arate ca o adunătură de vagabonzi. Pun pariu că l-a costat câteva sute de dolari numai să se tundă. Cam câţi bani dau politicienii ca să se bărbierească”. Apoi, Toby se gândi la mâinile lui Longe. „N-ai zice că a făcut vreodată o treabă cinstită în toată viaţa lui”.

Toby îşi dădu seama că gâfâia ca să tragă aer în

piept. Mergea aproape de bordură. Îşi făcu loc încet printre valurile de pietoni până ajunse la cea mai apropiată clădire, se sprijini de ea, îşi lăsă jos geanta şi îşi scoase inhalatorul.

După ce îl folosi, trase de câteva ori aer în piept ca să forţeze mai mult oxigen în plămâni. Apoi zăbovi câteva minute până când se simţi în stare să-şi reia mersul. În timp ce aştepta, se uită la trecători. „Sunt tot felul de oameni în New York”, îşi spuse el. Mai mult de jumătate dintre ei vorbeau la telefon, chiar şi cei care împingeau cărucioare. „Bla, bla, bla… Ce dracu’ au să-şi spună atâta unul altuia?” Un grup de tinere, în vârstă de vreo douăzeci de ani, trecu pe lângă el. Vorbeau şi râdeau, iar Toby se uită fix la ele cu tristeţe. Erau bine îmbrăcate. Toate aveau cizme care parcă nu se mai terminau, de la glezne până mult peste genunchi. „Cum naiba pot purta tocurile astea al naibii de înalte?” se întrebă el. Unele dintre ele aveau părul scurt, altele îl purtau mai lung de umeri. Dar toate arătau ca şi cum tocmai ar fi ieşit de la duş. Erau atât de curate încât luceau. „Probabil că toate au slujbe bune, în magazine sau birouri”, se gândi el.

Toby se urni din loc. „Acum înţeleg de ce Glory a vrut să vină la New York. Îmi doresc doar să-şi fi luat o slujbă la un birou în I loc să încerce să devină actriţă. Cred că asta a băgat-o în bucluc.

I Ştiu sigur că are necazuri şi că e vina acelui tip, Longe”.

Toby îşi aduse aminte cum tenişii lui lăsaseră pete pe covor în recepţia firmei lui Longe. „Sper să nu iasă prea curând”, îşi spuse el în timp ce se ferea de o femeie fără adăpost care împingea un căruţ încărcat cu haine şi ziare vechi. „Şi biroul lui Longe arată fals, medită Toby. Foarte formal. Ai zice că eşti la Buckingham Palace, dar nu are nicio hârtie pe masa de lucru. Unde face toate planurile

acelea luxoase ale caselor pe care le decorează?”

Adâncit în gânduri, Toby aproape că păşi în stradă după ce

I

lumina semaforului se făcu roşie. Fu nevoit să sară înapoi ca să evite să fie şters de un autobuz pentru turişti. „Ar fi bine să am grijă pe unde calc. N-am venit la New York ca să fiu făcut afiş de un autobuz”.

Gândurile i se întoarseră imediat la Bartley Longe. „Nu m-am născut ieri. Ştiu de ce Longe a vrăjit-o pe Glory ca să meargă la casa lui de la ţară. Ăsta era felul în care îi spunea casei din Connecticut – casa de la ţară. Glory era o fată dulce, inocentă, când a venit la New York. Longe nu a dus-o pe Glory în Connecticut ca să joace zaruri. A profitat de ea. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi măritat cu Rudy Scheli când a terminat liceul. Era nebun după ea. Rudy a început să muncească după ce a împlinit optsprezece ani şi în prezent are o afacere cu instalaţii sanitare. Şi o casă mare. S-a însurat anul trecut. De câte ori dau peste el întreabă de Glory. Sunt sigur că încă ţine la ea”.

Toby îşi dădu seama că nu era departe de Secţia 13 de Poliţie, unde se întâlnise în ziua precedentă cu detectivul Johnson. Îi trecu un gând prin minte. „Tipul acela nici măcar nu mi-a cerut vederea lui Glory. Ea a scris-o cu litere de tipar, iar eu am crezut că a făcut asta pentru că vederea era mică, iar scrisul ei de mână era cam mare, cu toate acele bucle. Dar dacă nu ea a trimis acea vedere? Dacă cineva s-a gândit că urma să-mi fac griji în legătură cu ea şi s-a hotărât să mă facă să nu o caut? Poate că persoana aceea ştie că sunt pe ducă. Mă duc din nou la detectivul acela, Johnson, şi o să mă aşez la biroul lui de care este atât de încântat”, se hotărî Toby, „şi o să îl rog să verifice amprentele de pe vedere. Apoi o să-i spun că vreau să-l cheme pe domnul Bartley Longe cât mai repede, dacă

n-a făcut-o deja. Detectivul Johnson crede că mă prosteşte? Probabil că tot ce va face va fi să-l sune pe Longe şi să îşi ceară scuze pentru deranj şi să-i spună despre bătrânul ăsta care a venit la el şi că trebuie să urmărească pista. Şi atunci o să-l întrebe dacă a cunoscut-o pe Glory şi care era natura relaţiei lor. Longe o să-i vândă acelaşi rahat despre cât de mult a încercat să contribuie la cariera lui Glory şi că nu mai ştie nimic despre ea. Şi detectivul Johnson, care va sta la biroul lui de la fereastră, se va scuza că l-a deranjat pe domnul Longe şi asta va fi tot. Dacă o să pierd zborul, o să-l pierd şi gata", îşi spuse Toby în timp ce dădea colţul clădirii şi se îndrepta spre Secţia 13. „Dar nu mă pot duce acasă până când detectivul acela nu verifică amprentele de pe vedere şi până ce nu va sta de vorbă faţă-n faţă cu nenorocitul ăla de Longe şi nu-l va pistona ca să spună când a văzut-o ultima oară pe Glory".

Capitolul 48

— Doamnă Moreland, nu sunteţi arestată, cel puţin nu deocamdată, îi spuse Billy Collins lui Zan când ea se îndrepta spre uşă. Dar vă sugerez să aşteptaţi.

Zan se uită la Charley Shore, iar el aprobă din cap. Când ea se aşează din nou pe scaun, ceru un pahar cu apă ca să câştige un răgaz. În timp ce-l aştepta pe Collins să i-l aducă, încercă să se stăpânească astfel încât să nu mai aibă o altă ieşire nervoasă. Charley îşi pusese imediat mâna pe spătarul scaunului ei şi pentru un scurt moment îi strânse umărul cu mâna. Dar de data aceasta gestul nu i se mai păru liniştitor. „De ce nu obiectase la insinuările lor?" se întrebă ea. „Nu, nu erau insinuări. Erau acuzaţii. Ce folos că am un avocat dacă nu mă apără de aceşti oameni?" îşi întoarse scaunul puţin spre stânga astfel încât să evite să se uite direct la detectivul Dean, apoi îşi dădu seama că aceasta se uita într-un carneţel pe care îl scosese din buzunar.

Billy Collins se întoarse cu un pahar cu apă şi se aşează la masă, în faţa lui Zan.

— Doamnă Moreland…

Zan îl întrerupse:

— Aş vrea să discut cu avocatul meu în particular, zise ea.

Collins şi Dean se ridicară imediat.

— Mergem să bem o cafea, îi spuse Collins. Ne întoarcem într-un sfert de oră.

A doua uşă se închise, iar Zan îşi întoarse brusc scaunul către Charley Shore.

— De ce i-ai lăsat să mă atace cu acele acuzaţii? întrebă ea. De ce nu-mi iei apărarea? Nu faci altceva decât să stai acolo, să mă mângâi pe umăr şi să îi laşi să sugereze că mi-am răpit copilul şi l-am dus în casa aceea şi l-am închis în subsol.

— Zan, înţeleg ce simţi, zise Charley Shore. Sunt nevoit să procedez astfel. Trebuie să ştiu tot ce vor folosi împotriva ta la proces. Dacă nu puneau întrebările acelea, nu am fi avut cum să începem să ne construim apărarea.

— Crezi că o să mă aresteze?

— Zan, îmi pare rău să-ţi spun, eu cred că vor obţine un mandat pentru arestarea ta. Poate că nu astăzi, dar cu siguranţă o vor face în următoarele zile. Sunt curios însă ce acuzaţii îţi vor aduce. Obstrucţionarea justiţiei? Sperjur? Privarea fostului soţ de drepturile părinteşti? Nu ştiu dacă vor merge atât de departe încât să te acuze de răpire din moment ce eşti mama copilului, dar s-ar putea şi asta. Tocmai le-ai spus că Matthew a vorbit cu tine astăzi.

— Au înţeles ce-am vrut să spun.

— Crezi că au înţeles ce ai vrut să spui. Poate că au crezut că ai vorbit cu Matthew la telefon. Charley observă expresia şocată de pe faţa lui Zan şi adăugă: Zan, trebuie să luăm în calcul cel mai rău scenariu. Nu vreau decât să

ai încredere în mine.

Îşi petrecură următoarele zece minute în tăcere. Când detectivii se întoarseră în încăpere, Collins întrebă:

— Mai aveţi nevoie de timp?

— Nu, răspunse Charley Shore.

— Atunci haide să discutăm despre Tiffany Shields, doamnă Moreland. Cât de des făcea pe dădaca lui Matthew?

Era o întrebare neaşteptată, dar era uşor de răspuns.

— Nu prea des, doar uneori. Tatăl ei este administratorul blocului în care am locuit când s-a născut Matthew şi până la şase luni după dispariţia lui. Bona lui iniţială, Gretchen, era liberă în weekenduri, ceea ce mie-mi convenea pentru că îmi plăcea să mă ocup de Matthew. Dar după ce a depăşit perioada în care a fost bebeluş, Tiffany stătea cu el în serile în care eu ieşeam după ce el se culca.

— Vă plăcea de Tiffany? întrebă detectivul Dean.

— Sigur că da. Mi s-a părut foarte inteligentă, drăguţă şi se vedea că ţinea la Matthew. Uneori, în weekenduri, când îl duceam în parc, venea şi ea ca să-mi ţină de urât.

— Eraţi atât de bune prietene încât îi făceaţi cadouri? întrebă Collins.

— Nu le-aş numi cadouri. Tiffany are cam aceleaşi măsuri ca şi mine şi, uneori, când făceam curăţenie prin şifonier şi îmi dădeam seama că aveam o jachetă, o eşarfă sau o bluză pe care nu le mai purtam de ceva vreme mă gândeam că i-ar fi făcut plăcere să i le dau ei, aşa că i le ofeream.

— Vi se părea o bonă grijulie?

— Nu mi-aş fi lăsat copilul cu ea dacă nu aş fi crezut acest lucru. Asta, desigur, până în acea zi îngrozitoare când a adormit în parc.

— Ştiaţi că Tiffany era răcită, că nu se simţea bine şi că nu voia să facă pe dădaca în acea zi? întrebă detectivul Dean pe un ton răstit. Nu era nimeni altcineva pe care aţi fi putut suna ca să vă ajute?

— Nimeni care să fi stat îndeajuns de aproape de mine şi să poată lăsa totul baltă şi să dea o fugă. În plus, aproape toţi prietenii mei sunt în acelaşi domeniu ca mine. Lucrează. Trebuie să înţelegeţi că eram disperată. Nu suni pe cineva ca Nina Aldrich ca să anulezi o întâlnire în ultimul moment. Muncisem nenumărate ore la schiţele şi planurile pentru casa ei din oraş şi nu ar fi fost exclus să refuze colaborarea cu mine dacă aş fi sunat-o. Tot ce îmi doresc acum este s-o fi făcut.

Zan ştia că, deşi încerca să urmeze instrucţiunile lui Charley Shore, fiindcă el avea nevoie să ştie ce urmăreau detectivii cu întrebările lor, era imposibil să-şi ascundă tremurul nervos din voce. De ce îi puneau toate acele întrebări despre Tiffany Shields?

— Deci Tiffany a acceptat până la urmă să vă ajute şi a venit la dumneavoastră acasă? întrebă detectivul Dean pe un ton plat şi fără nicio urmă de emoţie.

— Da.

— Unde era Matthew?

— Dormea în cărucior. Pentru că era foarte cald noaptea, lăsasem fereastra deschisă, iar el se trezise în acea dimineaţă la ora cinci din cauza zgomotului făcut de maşinile de salubrizare. De obicei dormea până la şapte, dar în acea dimineaţă nu a mai adormit, aşa că ne-am trezit şi am luat micul dejun foarte devreme. De aceea i-am dat să mănânce mai devreme de prânz şi, pentru că Tiffany urma să vină să-l ia, l-am pus în cărucior şi a adormit instantaneu.

— Ce oră credeţi că era când l-aţi pus în cărucior? întrebă Collins.

— În jurul prânzului. După ce i-am dat de mâncare.

— Şi la ce oră a ajuns Tiffany la dumneavoastră?

— Pe la doisprezece şi jumătate.

— El adormise când Tiffany a venit să-l ia şi dormea şi când a fost ridicat din cărucior aproximativ o oră şi jumătate mai târziu, spuse Jennifer Dean cu o undă de sarcasm în voce. Dar nu v-aţi obosit să-l legaţi, nu-i aşa?

— Intenţionasem să-l leg când a venit Tiffany.

— Dar nu aţi făcut-o.

— L-am acoperit pe Matthew cu o pătură uşoară, din bumbac. Am rugat-o pe Tiffany să se asigure că legăturile erau prinse înainte de a ieşi din apartament.

— Eraţi prea grăbită pentru a vă asigura că singurul dumneavoastră copil este în siguranţă în cărucior?

Zan realiză că mai avea puţin şi începea să ţipe la detectiv de frustrare. „Ea răstălmăceşte tot ce spun”, îşi zise. Dar simţi din nou pe umăr presiunea mâinii lui Charley Shore şi îşi dădu seama că el o avertiza. Se uită fix la faţa impasibilă a lui Dean.

— Când a venit Tiffany se vedea clar că nu se simţea bine. I-am spus că lăsasem o pătură în plus în coşul cărucior ului astfel încât, dacă nu găsea o bancă liberă într-un loc liniştit unde Matthew putea să doarmă nederanjat, putea să o întindă pe iarbă şi să stea pe ea.

— Nu i-aţi oferit şi un Pepsi? întrebă detectivul Collins.

— Ba da. Tiffany a spus că-i era sete.

— Ce mai era în Pepsi? întrebă Dean rapid.

— Nimic. Unde vreţi să ajungeţi? replică Zan.

— I-aţi mai dat ceva lui Tiffany Shields? Ea crede că i-aţi pus ceva în sucul acela ca să o faceţi să adoarmă imediat ce s-a aşezat pe iarbă în Central Park. Şi că i-aţi dat un sedativ în locul unui medicament contra răcelii.

— Cred că sunteţi nebuni, strigă Zan.

— Nu, nu suntem, rosti detectivul Dean pe un ton dispreţuitor. Pozaţi într-o persoană bună la suflet, doamnă Moreland. Dar nu cumva acest copil stătea în calea preţioasei dumneavoastră cariere? Am şi eu copii. Acum sunt la liceu, dar îmi aduc aminte ce coşmar a fost când se trezeau prea devreme şi nu le puteai intra în voie tot restul zilei. Cariera era tot ce conta pentru dumneavoastră, nu-i aşa? Această neaşteptată comoară venită din Ceruri se transformase într-o pacoste şi v-aţi dat seama că aveaţi ocazia ideală ca să rezolvaţi problema. Detectivul Dean se ridică şi arătă acuzator spre Zan: V-aţi dus în mod intenţionat la casa din oraş a Ninei Aldrich, deşi ea vă aştepta la locuinţa din Beekman Place. V-aţi dus cu toate schiţele şi mostrele şi le-aţi lăsat acolo. Apoi aţi mers în parc ştiind că nu mai era mult şi Tiffany avea să-şi piardă cunoştinţa. Aţi avut o ocazie şi aţi profitat de ea. V-aţi luat copilul şi l-aţi dus în casa aceea drăguţă şi goală şi l-aţi ascuns în debaraua din spatele pivniţei. Întrebarea e: Ce aţi făcut cu el, doamnă Moreland? Ce aţi făcut cu el?

— Obiectez! strigă Charley Shore şi o ridică pe Zan de mână. Noi plecăm, zise el. Aţi terminat cu noi?

Billy Collins zâmbi cu indulgenţă.

— Da, domnule avocat. Dar vrem numele şi adresele celor doi oameni pe care i-aţi menţionat: Alvirah şi preotul. Şi permiteţi-mi să vă fac o sugestie: poate că dacă doamna Moreland va mai auzi vocea fiului ei din nou, destul de curând, îi poate transmite – şi oricui s-ar afla cu el – că e momentul să vină acasă.

Capitolul 49

Afacerea cu imobiliare din Middletown, la fel ca în cea mai mare parte din ţară, mersese mizerabil în ultimele luni. Rebecca Schwartz avea gânduri sumbre în timp ce se aşează la birou şi se uită în stradă. Ferestrele erau pline cu fotografii lipite ale caselor scoase la vânzare. Câteva aveau

imprimat cuvântul „Vândut”, dar unele dintre ele fuseseră vândute cu cinci ani în urmă.

Rebecca se pricepea foarte bine să laude casele care erau disponibile. Cea mai mică şi mai sărăcăcioasă, din Cape Cod, era descrisă pe fluturaşii publicitari pe care îi împărţea în oraş ca „plăcută, intimă şi fermecătoare”. Odată ce îi convingea pe potenţialii cumpărători să arunce o privire la o astfel de casă le făcea un tablou verbal despre cum urma să arate când un restaurator talentat va scoate la iveală frumuseţea latentă a locului. Dar chiar şi cu cele mai spectaculoase abilităţi de a evidenţia virtuţile ascunse ale unei case care avea nevoie de multă muncă, afacerea Rebeccăi se afla pe o pantă descendentă vertiginoasă.

Aşa cum anticipase, era încă o zi deloc fructuoasă şi încerca să-şi reamintească faptul că îi era mult mai bine faţă de mulţi oameni din ţară. Spre deosebire de alte persoane aflate la vârsta de cincizeci şi nouă de ani care o duceau greu, ea îşi putea permite să se întreţină până când starea economiei avea să se îmbunătăţească. Singură la părinţi – ambii decedaţi – moştenise de la ei casa cu etaj, care fusese căminul ei toată viaţa, şi venitul din închirierea a doua proprietăţi pe care ei le deţinuseră pe Main Street. „Nu e vorba doar de bani”, îşi spuse ea. „Îmi place să vând case. Îmi place să văd încântarea oamenilor în ziua în care se mută. Chiar dacă locuinţele necesită multă muncă, e un nou capitol în vieţile lor. Întotdeauna le duc un cadou noilor proprietari, în ziua mutării. O sticlă de vin sau brânză cu biscuiţi. Asta numai dacă nu sunt cumva iubitori de ceai. În acel caz le duc o cutie cu pliculeţe Lipton şi o prăjitură”.

Secretarea ei cu jumătate de normă, Janie, nu avea să sosească la muncă până la ora douăsprezece. Celălalt agent imobiliar, Millie Wright, care lucra cu ea pe bază de

comision, fusese nevoită să renunţe şi să-şi ia o slujbă la A & P. Imediat ce piaţa avea să se revigoreze, îi promisese Rebeccăi că se va întoarce.

Rebecca era atât de afundată în gânduri încât tresări când sună telefonul.

— Schwartz Imobiliare, Rebecca la telefon, zise ea încrucişându-şi degetele ca să-i poarte noroc şi să fie un potenţial client, nu doar altcineva care voia să-şi vândă casa.

— Rebecca, sunt Bill Reese.

„Bill Reese…”, se gândi Rebecca şi apoi simţi un val de speranţă. Bill Reese se întorsese de două ori în anul precedent ca să vadă ferma Owens, însă se decisese până la urmă să nu o cumpere.

— Bill, mă bucur să te aud, spuse ea.

— S-a vândut cumva ferma Owens? întrebă Reese.

— Nu, încă nu, răspunse Rebecca şi trecu numaidecât la jargonul tipic agenţilor imobiliari. Avem câţiva oameni foarte interesaţi de ea, iar unul dintre ei pare pregătit să înainteze o ofertă.

Reese râse.

— Hai, Rebecca, nu încerca să mă duci de nas. Pe onoarea ta de cercetaş, câţi potenţiali cumpărători sunt hotărâţi să o cumpere la ora actuală?

Rebecca şi-l imagină pe Bill Reese şi râse odată cu el. Era un tip solid, deştept şi plăcut, în vârstă de aproape patruzeci de ani, cu doi copii mici. Contabil, trăia şi lucra în Manhattan, dar fusese crescut la o fermă şi anul trecut îi spusese că îi era dor de acel stil de viaţă. „Vreau să cultiv diverse, îi spusese el. Şi aş vrea ca micuţii mei să se poată distra, să-şi petreacă weekendurile în preajma cailor, la fel cum am făcut eu”.

— Nu am nicio ofertă pentru ferma lui Sy, recunoscu ea, dar îţi spun ceva, şi nu e doar un text de reclamă: este

o proprietate foarte frumoasă, iar după ce o să scapi de jaluzelele alea care întunecă locul şi de mobila veche, după ce zugrăveşti şi utilezi bucătăria, o să ai o casă drăguţă şi spaţioasă de care o să fii foarte mândru. Perioada aceasta proastă de pe piaţă nu o să dureze la nesfârşit, şi cineva o să vină, mai devreme sau mai târziu, şi o să realizeze că opt hectare de proprietate de primă mână cu o casă solidă reprezintă o investiţie solidă.

— Rebecca, tind să fiu de acord cu tine. Iar Theresa şi copiii s-au îndrăgostit de ea. Crezi că Sy va mai lăsa din preţ?

— Crezi că un aligator va începe să cânte romanţe?

— E-n ordine. Te-am înţeles, râse Bill Reese. Uite, facem un drum până acolo duminică şi, dacă e aşa cum ne-o amintim, o să luăm legătura.

— Acum avem un chiriaş acolo, zise Rebecca. E un contract de închiriere pe un an, şi ea a plătit în avans, dar nu contează. În contract spune clar că, după ce anunţăm cu o zi înainte, putem arăta locul unui potenţial client, iar dacă locul se vinde chiriaşul trebuie să plece în treizeci de zile. Sigur, banii pentru perioada rămasă îi vor fi returnaţi. Dar nu o să fie nicio problemă. Deşi femeia aceea a semnat contractul pe un an, mi-a spus că nu intenţionează să stea decât trei luni.

— E în regulă, zise Reese. Dacă ne hotărâm să cumpărăm, vreau să vin de la începutul lunii mai ca să mă pot ocupa de plantări. E bine dacă ne întâlnim duminică, la ora unu, la tine la birou?

— S-a făcut, spuse Rebecca veselă.

Dar după ce închise, o parte din încântare dispăru. Nu îi plăcea deloc ideea că trebuia să o sune pe Gloria Evans şi să-i spună că s-ar putea să fie nevoită să se mute. Pe de altă parte, se linişti Rebecca, contractul era clar, iar Gloria Evans ar avea treizeci de zile la dispoziţie ca să

elibereze casa. „Îi pot arăta alte locuinţe”, îşi spuse Rebecca, „şi sunt sigură că o să pot găsi una pe care să o pot închiria doar pentru o lună sau două. A zis că nu are nevoie decât de trei luni ca să-şi termine cartea. O să subliniez faptul că o să primească banii înapoi pentru restul perioadei în care nu se va folosi de casa lui Sy”.

Gloria Evans răspunse din prima. Părea iritată după vocea cu care răspunse.

„Am o veste bună şi o veste proastă”, îşi spuse Rebecca în timp ce trăgea aer în piept ca să înceapă să explice evoluţia lucrurilor.

— Duminica asta? Adică oamenii ăia o să bântuie pe aici duminică? întrebă Gloria Evans.

Rebeccăi nu-i scăpă neliniştea evidentă din vocea ei.

— Doamnă Evans, vă pot arăta cel puţin şase case foarte frumoase care sunt mai moderne şi puteţi economisi mulţi bani dacă închiriaţi cu luna.

— La ce oră o să vină oamenii aceia duminică? întrebă Gloria Evans.

— Cândva după ora unu.

— Înţeleg. Când am fost dispusă să plătesc pe un an pentru numai trei luni cât intenţionez să stau în casa aceasta puteaţi să-mi spuneţi că era posibil să aduceţi oameni care să mărşăluiască pe aici.

— Doamnă Evans, era stipulat clar în contractul pe care l-aţi semnat.

— V-am întrebat despre asta. Mi-aţi spus că nu trebuia să-mi fac griji că cineva ar putea veni în următoarele trei luni cât intenţionam să stau aici. Aţi spus că piaţa avea să fie moartă cel puţin până la începutul lunii iunie.

— Sincer, chiar am crezut asta. Dar Sy Owens nu v-ar fi permis să închiriaţi casa fără acea stipulare din contractul de închiriere.

Rebecca îşi dădu seama că vorbea singură. Gloria Evans închisese. „Ghinionul ei”, îşi spuse când ridică receptorul ca să-i dea lui Sy vestea cea bună, că s-ar putea să-i vândă casa.

Reacţia lui a fost exact aşa cum se aştepta.

— I-ai dat de înţeles, sper, că n-am de gând să las din preţ nici măcar cinci cenţi, nu-i aşa, Rebecca? întrebă el.

— Sigur că asta i-am spus, răspunse ea şi adăugă în gând: „Zgârie-brânză!”

Capitolul 50

Detectivul Wally Johnson se uită la vederea jerpelită pe care i-o înmânase Toby Grissom.

— De ce credeţi că nu fata dumneavoastră a scris această carte poştală? întrebă el.

— Eu nu spun că nu ea a scris-o. După cum am zis, am început să mă gândesc la faptul că, fiind scrisă cu litere de tipar, poate că nu a scris-o ea, poate că cineva i-a făcut ceva şi apoi a încercat să facă să pară că ea e încă în viaţă. Scrisul de mână al lui Glory este mare, frumos, cu multe bucle, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, şi de-aia nu mi-am dat seama până acum că poate nu ea a trimis vederea.

— Spuneţi că aţi primit-o în urmă cu şase luni, zise Johnson.

— Da. Aşa e. Şi dumneavoastră nu mi-aţi cerut-o, dar m-am gândit că poate ar trebui să verificaţi amprentele de pe ea.

— Câte persoane au atins-o, domnule Grissom?

— Au atins-o? Nu ştiu. Am arătat-o la câţiva prieteni din Texas şi fetelor cu care a locuit Glory aici, la New York.

— Domnule Grissom, sigur că o să verificăm amprentele, dar vă spun de pe acum că, indiferent dacă a trimis-o fata dumneavoastră sau altcineva, nu o să putem niciodată să ne dăm seama. Gândiţi-vă. Aţi arătat-o prietenilor şi colegelor de apartament ale lui Glory. Înainte

de asta au atins-o mai mulţi funcţionari poştali printre care şi poştaşul dumneavoastră. Prea mulţi oameni au pus mâna pe vederea aceea.

Toby văzu colajul de poze din colţul biroului lui Johnson şi arătă spre el.

— S-a întâmplat ceva cu fetiţa mea, zise el. Ştiu sigur. Apoi, cu o voce în care se regăsea o urmă de sarcasm, întrebă: L-aţi sunat pe Bartley Longe, tipul acela care o ducea la casa lui de la ţară?

— Am avut sarcini mai presante aseară. Domnule Grissom, vă asigur că printre priorităţile mele se numără şi o discuţie cu el.

— Nu mă asiguraţi de nimic, detectiv Johnson, îi spuse Toby. Nu plec nicăieri până nu ridicaţi receptorul şi nu stabiliţi o întâlnire cu Bartley Longe. Dacă am pierdut avionul, e în regulă. Pentru că intenţionez să stau aici până când o să vă vedeţi cu tipul ăla. Şi dacă vreţi să mă arestaţi e în regulă. Trebuie să înţelegeţi. Nu o să plec din secţia de poliţie până când nu mergeţi la Longe. Şi nu mergeţi la el cu pălăria în mână cerându-vă scuze pentru deranj şi spunând că tatăl ei este o ciumă. Mergeţi cu fruntea sus şi obţineţi nişte nume ale oamenilor din industria cinematografică cărora nenorocitul acela pretinde că le-a prezentat-o pe Glory şi aflaţi de la ei dacă au întâlnit-o vreodată.

„Sărmanul”, îşi spuse Wally Johnson. „Nu am tupeul să-i frâng inima şi să-i spun că fata lui probabil că este acum prostituată de lux cu vreun prieten mare mahăr”. În schimb, Johnson ridică receptorul şi ceru numărul lui Bartley Longe. Când recepţionera răspunse el, se prezentă şi spuse:

— Domnul Longe este acolo? Este foarte important să discut cu el imediat.

— Nu ştiu sigur dacă mai e în birou, începu

recepţionera.

„Dacă ea nu e sigură că el e în birou, asta înseamnă că el chiar este în birou”, îşi spuse Johnson. Aşteptă, şi un moment mai târziu recepţionera reveni la telefon.

— Mă tem că a plecat, dar pot să vă preiau eu mesajul, rosti ea pe un ton liniştitor.

— Mă tem că nu am de gând să las un mesaj, răspunse Johnson ferm. Ştim amândoi că Bartley Longe este acolo. Pot ajunge în douăzeci de minute. Este absolut esenţial să îl văd acum. Tatăl lui Brittany La Monte se află în biroul meu şi are nevoie de nişte răspunsuri despre dispariţia ei.

— Aşteptaţi puţin… După o pauză scurtă, recepţionera continuă: Dacă puteţi veni aici, domnul Longe o să vă aştepte.

— Este bine.

Johnson închise telefonul şi se uită cu o expresie plină de compasiune la Toby Grissom, observând epuizarea din ochii bătrânului şi ridurile adânci de pe faţă.

— Domnule Grissom, aş putea lipsi chiar şi câteva ore. De ce nu mergeţi să mâncaţi ceva şi apoi să vă întoarceţi aici? La ce oră aţi spus că aveţi avion?

— La ora cinci.

— Acum e trecut puţin de douăsprezece. Îl pot ruga pe unul dintre băieţi să vă conducă la Aeroportul LaGuardia după ce vă spun ce-am făcut. O să discut cu Longe, aşa cum aţi sugerat, o să iau o listă de oameni pe care el a pretins că ea i-a cunoscut la el acasă. Dar nu are deloc sens să rămâneţi în New York. Mi-aţi spus că ar trebui să urmaţi tratamentul de chimioterapie. Nu ar trebui să săriţi peste şedinţe. Ştiţi că nu ar trebui.

Toby se simţi dintr-odată de parcă îl părăsea toată vlaga. Lunga plimbare prin frig îşi spusese cuvântul, chiar dacă se bucurase de ea. Şi îi era foame.

— Cred că aveţi dreptate, zise el. Trebuie să fie vreun McDonald’s prin apropiere, apoi adăugă zâmbind: Poate că o să-mi fac cinste cu un Big Mac.

— Este o idee foarte bună, fu de acord Wally Johnson în timp ce se ridică şi se întinse după poza cu Glory de pe birou. Nu e nevoie să îi duceţi asta, spuse Grissom nervos. Tipul ăla ştie exact cum arată Glory. Credeţi-mă pe cuvânt, ştie.

Wally Johnson aprobă din cap.

— Aveţi dreptate. Dar o s-o iau cu mine când o să discut cu oamenii care au întâlnit-o pe Glory acasă la Bartley Longe.

Capitolul 51

— Plec pentru vreo oră, îi spuse Kevin Wilson lui Louise Kirk şi nu răspunse întrebării evidente care se citea în ochii ei despre locul în care se ducea.

Ştia că, după răspunsul lui tăios la remarcile ei despre Zan Moreland, ea nu mai îndrăznea să îi pună întrebări. Mai ştia şi că mai târziu, dacă îi dădea un bon de la masa de prânz, ea îl va studia cu atenţie ca să vadă dacă nu cumva el notase numele vreunui client sau dacă plătise cu cârdul personal.

Mai veniseră încă două noi transporturi în acea dimineaţă. Unul conţinea role de tapet, iar celelalte cutii erau cu lămpi pentru mese. Louise reuşi să mai strecoare o întrebare:

— Vrei ca toate livrările din partea lui Zan Moreland să fie puse în cel mai mare apartament? Adică, mi-am dat seama că unele dintre ele sunt pentru cel mijlociu.

— Pune totul la un loc, zise Kevin şi se întinse după geaca din fâş.

Louise ezită şi apoi spuse:

— Kevin, ştiu că întrec măsura, dar pun pariu că te duci la i biroul lui Zan Moreland. Ca prietenă, te implor, nu

te lăsa prins în ceva ce are legătură cu fata aia. Adică, e foarte atrăgătoare, J oricine are ochi poate vedea asta, dar cred că e bolnavă mintal. J Când s-a dus la poliţie în dimineaţa asta, le-a spus reporterilor că fiul ei trăieşte. Dacă ştie asta, ştie şi unde e şi a jucat teatru timp de doi ani. Pe internet au apărut linkuri cu unele înregistrări video care au apărut în presă a doua zi după ce a dispărut copilul ei din Central Park. O arată în parc lângă căruciorul gol. Se l poate vedea clar că e aceeaşi femeie ca aceea din pozele pe care le-a făcut turistul.

Louise se opri ca să tragă aer în piept.

— Altceva? întrebă Kevin pe un ton plat.

Louise ridică din umeri.

— Ştiu că eşti supărat pe mine şi nu te învinovăţesc. Dar ca prietenă şi ca secretară, nu vreau să te văd că suferi. Şi, dacă te încurci cu ea, îţi vei face rău atât din punct de vedere profesional, cât şi personal.

— Louise, nu mă încurc. Îţi spun unde mă duc. La biroul Alexandrei Moreland. Am vorbit cu asistentul ei, care pare un tip de treabă. Aş vrea să lămuresc toate astea cu cât mai puţin tam-tam posibil. Sincer, nu-mi place Bartley Longe. L-ai auzit când a sunat. E precum pisica după ce a înghiţit canarul, presupune din start că nici prin cap nu-mi trece acum să am de-a face cu Zan Moreland. Mâna lui Kevin se întinse spre uşă, dar se întoarse şi adăugă: Am studiat şi am comparat propunerile lor şi îmi place mai mult a ei. Aşa cum a spus Zan, planurile lui Bartley Longe nu oferă acea senzaţie de acasă. Este prea grandios. Apropo, asta nu înseamnă că o s-o angajez pe Moreland. Dar înseamnă că s-ar putea să îi accept propunerea, să-i folosesc materialele, să închei un gen de înţelegere financiară cu ea pentru toată munca pe care a depus-o şi să caut pe altcineva care să o execute, înţelegi ce vreau să spun?

Louise Kirk nu rezistă să nu revină cu o înţepătură:

— Înţeleg, dar este raţional?

Josh se pregătise sufleteşte pentru întâlnirea cu Kevin Wilson. Îşi pusese povestea la punct. El şi Zan credeau că un hacker intrase în computerul lor, iar ei îl dăduseră la verificat. Imediat ce aveau dovada că un hacker plasase toate acele comenzi, puteau insista ca furnizorii care livraseră bunurile să le ia imediat înapoi.

„Astfel o să câştigăm timp", se gândi el. „Nu e niciun hacker. Zan a comandat toate acele lucruri de pe laptopul ei. Cine altcineva ar fi putut şti exact ce să comande? Probabil că şi acea scrisoare fusese scrisă tot la laptopul ei".

Telefonul sună. Era recepţia, care îl anunţa că sosise domnul Kevin Wilson şi întreba dacă era în regulă să-l trimită sus.

*

Kevin nu ştia la ce se putea aştepta, dar nu era pregătit să vadă că Moreland Interiors se afla într-un birou relativ mic, plin cu role de mochetă puse una peste alta ce ajungeau aproape până la tavan şi care ocupau o jumătate din podea. Observă că mobila fusese evident împinsă cât de mult fusese posibil spre peretele de vizavi ca să se facă loc pentru toată marfa. Nu se aşteptase nici ca Josh Green să fie atât de tânăr. „Nu are mai mult de treizeci de ani", îşi spuse Kevin când îi întinse mâna şi i se prezentă.

Recunoscu numele furnizorului imprimat pe hârtia groasă care învelea mocheta.

— Şi aceste lucruri sunt tot pentru apartamentele-model?

— Domnule Wilson, începu Josh.

— Nu e nevoie de formalităţi. Zi-mi Kevin.

— În regulă, Kevin. Uite ce s-a întâmplat: un hacker probabil ne-a spart computerul şi a plasat toate acele

comenzi. E singura explicaţie pe care o pot găsi.

— Ştiai că am primit trei livrări de dimineaţă şi până acum la 701 Carlton Place? întrebă Kevin. Apoi, când văzu expresia uimită de pe faţa tânărului, zise: înţeleg că n-ai ştiut.

— Nu, n-am ştiut.

— Josh, ştiu că Zan s-a dus de dimineaţă la poliţie împreună cu avocatul ei. Crezi că ajunge în curând?

— Nu ştiu, răspunse Josh fără să facă vreun efort ca să-şi ascundă îngrijorarea din voce.

— De cât timp lucrezi cu ea? întrebă Kevin.

— De aproape doi ani.

— Am ales-o pentru licitaţia pentru apartamentele-model pentru că am fost oaspete într-o casă din Darien, Connecticut, § şi într-un apartament de pe Fifth Avenue, două locuinţe diferite pe care ea tocmai le terminase de decorat în urmă cu şase luni.

— Acelea sunt casa Campion şi apartamentul Lyons.

— Ai participat activ la munca de acolo? întrebă Kevin.

„Unde vrea oare să ajungă?", se întrebă Josh.

— Da. Desigur, Zan este designerul, iar eu sunt asistentul ei. I Din moment ce am decorat ambele locuinţe în acelaşi timp, ne-am împărţit, în mod alternativ, activităţile de zi cu zi pentru fiecare proiect în parte.

206 m

— Înţeleg.

„Îmi place tipul ăsta", îşi spuse Kevin. „Merge drept la ţintă. Oricare ar fi problemele lui Zan Moreland, ea a proiectat exact lucrurile de care au nevoie acele apartamente. Nu vreau să am de-a face cu Bartley Longe, iar planurile lui nu-mi plac la fel de mult. Şi nu mai pot să invit alţi designeri să trimită planuri. Consiliul de administraţie face deja scandal din cauza întârzierilor

apărute la finisarea apartamentelor-model”.

Uşa se deschise în spatele lui. Se întoarse şi o văzu pe Zan Moreland intrând în birou cu un bărbat în vârstă despre care el ghici că era avocatul. Zan îşi muşca buza în încercarea de a-şi reprima suspinele care îi zguduiau umerii. Avea ochii umflaţi de plâns, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

Kevin îşi dădu seama că nu avea ce căuta acolo. Se uită la Josh.

— O să sun la Starr Carpeting, spuse el, şi o să le spun să ia toate lucrurile astea şi să le livreze la Carlton Place. Dacă mai vin livrări ca astea, nu le accepta. Trimite-le la Carlton Place, la fel şi facturile. Ţinem legătura.

Zan se întorsese cu spatele la el. Ştia că era prea jenată şi că nu voia s-o vadă plângând. Ieşi fără să-i vorbească, dar în timp ce aştepta liftul îşi dădu seama că, mai mult decât orice, simţea nevoia să se întoarcă şi să o ia în braţe.

„Raţiune şi simţire”, îşi spuse ironic, în timp ce uşa liftului se deschise şi păşi înăuntru. „Să vezi ce-o să zică Louise când o afla ce-am făcut!”

Capitolul 52

Melissa ascultase cu furie crescândă mesajul lui Ted care sugera că, în loc să ofere o recompensă de cinci milioane de dolari pentru informaţia ce ajuta la întoarcerea lui Matthew, mai bine făcea o donaţie la Fundaţia pentru Copii Dispăruţi.

— Oare chiar vorbeşte serios? o întrebă pe Bettina, asistenta ei personală.

Bettina, o femeie isteaţă şi îngrijită, de circa patruzeci de ani, cu o coamă de păr negru şi lucios, venise la New York din Vermont la douăzeci de ani, sperând să urmeze o carieră de cântăreaţă rock. Nu îi luase mult ca să realizeze că vocea ei destul de bună nu avea să o ducă

nicăieri în lumea muzicii, aşa că devenise, în schimb, asistentă personală a unei editorialiste bârfitoare. Melissa observase eficienţa Bettinei şi îi oferise mai mulţi bani casă lucreze pentru ea. Bettina o lăsase baltă rapid pe editorialista care, în timp ce înainta în vârstă, începuse să se bazeze tot mai mult pe ea.

Sentimentele Bettinei variau între împărtăşirea dezgustului resimţit de Ted faţă de Melissa şi încântarea nemaipomenită că făcea parte din viaţa unei celebrităţi. În plus, când Melissa era în toane bune, lua pentru Bettina câte o geantă cadou scumpă, dintre cele care erau menite numai pentru staruri, la un concert sau la festivităţile de premiere, pe lângă cea pe care şi-o cumpăra pentru sine.

În clipa în care Bettina intrase în apartamentul Melissei, la ora nouă în acea dimineaţă, îşi dăduse seama că avea să fie o zi lungă. Melissa îi spuse imediat despre ideea ei de a oferi recompensa pentru întoarcerea în siguranţă a lui Matthew.

— Ai observat că am zis „întoarcerea în siguranţă”? întrebase Melissa. Aproape toată lumea crede că micuţul e mort, aşa că o să-mi fac o publicitate frumoasă şi n-o să mă coste niciun bănuţ.

Răspunsul negativ al lui Ted o înfuriase pe Melissa. Apoi, când el sugerase ca ea s-a doneze banii unei fundaţii, devenise albă ca varul.

— Vrea să dau cinci milioane de dolari unei fundaţii. E nebun? o întrebă pe Bettina.

Bettinei îi plăcea de Ted. Ştia cât de mult se străduise să o promoveze pe Melissa.

— Nu cred că e nebun, spuse ea pe un ton liniştitor. Te va face să pari foarte, foarte generoasă, ceea ce, desigur, vei fi, dar va trebui să scrii cecul în faţa camerelor de filmat.

— Ceea ce nu intenţionez să fac, se răsti Melissa

dând la o parte părul blond care îi atârna până aproape de talie.

— Melissa, eu sunt aici să fac tot ce vrei. Ştii asta, spuse Bettina. Dar Ted are dreptate. De când sunteţi împreună, le-ai spus tuturor că tu crezi că fiul lui a fost răpit şi ucis de un agresor sexual de minori. Faptul că oferi acum o recompensă pentru informaţia ce poate duce la întoarcerea lui în siguranţă ar fi ca şi cum ai implora să primeşti comentarii răutăcioase la show-urile de noroc şi pe internet.

— Bettina, am de gând să fac acea ofertă. Anunţă o conferinţă de presă la ora unu mâine. Ştiu exact ce o să zic. O să spun că, deşi întotdeauna am simţit că Matthew nu mai e în viaţă, această nesiguranţă îl distruge pe tatăl lui Matthew, logodnicul meu, Ted Carpenter. Această ofertă ar putea face pe cineva să iasă în faţă, poate cineva a cărui rudă sau prietenă îl creşte pe Matthew ca pe propriul copil.

— Şi dacă într-adevăr cineva va face un pas în faţă, eşti pregătită să-i scrii un cec de cinci milioane de dolari, Melissa? întrebă Bettina.

— Nu fi prostuţă. În primul rând, sărmanul copil probabil e mort. În al doilea rând, dacă cineva ştie cu adevărat unde este şi nu a zis nimic atâta vreme, acea persoană este considerată un fel de complice şi de aceea nu poate profita de infracţiune, înţelegi? Toată lumea crede că sunt un cap sec, dar o să primim sute de indicii din toată lumea şi fiecare dintre ei va spune că Melissa Knight a promis o recompensă.

Se aflau în livingul din apartamentul mare, de la ultimul etaj din Central Park West. Înainte să-i răspundă Melissei, Bettina se duse la fereastră şi se uită în jos în parc. „Totul a început acolo”, îşi spuse ea. „Într-o după-amiază însorită de iunie, în urmă cu aproape doi ani. Dar

Melissa are dreptate. Micuţul acela este probabil mort. O să aibă parte de publicitate pe gratis, nu o s-o coste niciun bănuţ”.

Capitolul 53

— Ei bine, am scuturat zgarda lui Moreland, observă Billy Collins cu satisfacţie în timp ce el şi Jennifer Dean mâncau sandvişuri calde cu păstramă şi beau cafea la localul lor preferat de pe Columbus Avenue.

Detectiv Dean luă ultima înghiţitură din prima jumătate a sandvişului înainte de a răspunde.

— Ce mă sperie este că acest caz e aproape prea… perfect. Crezi că Moreland a vorbit serios când a spus că a auzit vocea fiului ei într-un gen de vis sau crezi că a vorbit cu el la telefon?

— Fie că a fost la telefon sau în vis, a zis că băiatul este în viaţă şi eu cred că e aşa, spuse cu hotărâre Billy Collins. Întrebarea este unde se află şi dacă persoana care îl ascunde se va panica din cauza publicităţii ce se face acum în jurul cazului. Eu îmi mai iau o cafea. Mai vrei una?

— Nu, am băut destulă cofeină pe ziua de azi. Ce-ar fi să încerc din nou la Alvirah Meehan să văd dacă s-a întors? Soţul ei a zis că ar fi trebuit să termine până acum la coafor.

Alvirah răspunse chiar ea la telefon.

— Veniţi, dacă vreţi, dar nu ştiu dacă o să vă pot ajuta, spuse ea cu precauţie. Eu şi soţul meu suntem prieteni buni cu Zan încă de când ne-a decorat apartamentul, în urmă cu un an şi jumătate. Asta a fost după ce a dispărut fiul ei. Este o tânără minunată şi o iubim.

— Haideţi că trecem oricum. Sunteţi practic după colţ, zise Jennifer Dean când Billy se întoarse cu a doua cafea.

Zece minute mai târziu parcau pe aleea semicirculară

de pe Central Park South 211. Era îndeajuns de Iată astfel încât să poată trece şi alte autovehicule, iar când Tony, portarul, văzu că Billy pune legitimaţia de poliţie cu faţa în sus pe parbriz nu obiectă în niciun fel că lăsa maşina acolo.

— Doamna Meehan a spus să mergeţi direct sus când ajungeţi, le spuse el. Este apartamentul 16B.

— Îţi dai seama că unii dintre băieţii noştri o cunosc pe Alvirah Meehan? îl întrebă Jennifer pe Billy când urcau cu liftul. Este femeia de serviciu care a câştigat la loterie, a devenit detectiv amator şi chiar a scris o carte de memorii despre asta.

— Exact ce ne lipsea, un detectiv amator implicat în acest caz, comentă Billy când liftul se opri la etajul şaisprezece.

Dar, după două minute petrecute în casa lui Alvirah şi a lui Willy, la fel ca toţi cei care abia îi cunoşteau, avu senzaţia că erau prieteni de o veşnicie. Willy îi amintea lui Billy de pozele cu bunicul său, un om masiv cu părul ca de nea, care fusese poliţist toată viaţa. Alvirah avea coafura proaspăt făcută şi purta pantaloni subţiri şi un pulover cu nasturi. Billy ştia că hainele ei nu proveneau de la reducerile de ocazie din magazinele de cartier şi, totuşi, ţinuta lui Alvirah îi amintea de o menajeră tipică a celor care aveau ceva bani.

Fu surprins când Jennifer acceptă cafeaua pe care Alvirah i-o oferise. Nu era ceva ce făceau de obicei, dar bănuia că nu ar fi fost înţelept să-şi facă din Alvirah un inamic, care mărturisise deschis încă de la telefon că era bună prietenă cu Zan Moreland. „Şi probabil că îi va lua apărarea”, se gândi el.

„Am avut dreptate”, îşi spuse Billy câteva minute mai târziu, în timp ce Alvirah vorbea despre tristeţea pe care credea că o simţise Zan când dispăruse fiul ei.

— Am cunoscut o mulţime de oameni, spuse Alvirah cu înflăcărare, şi sunt unele lucruri pe care nu le poţi simula. Suferinţa pe care am văzut-o în ochii acelei fete m-a făcut să plâng.

— Vorbea des despre Matthew? întrebă încet Jennifer Dean.

— Să zicem că niciodată nu aduceam vorba despre el. Eram editorialist colaborator la *New York Globe* la vremea la care a dispărut Matthew şi am scris un editorial în care imploram pe oricine îl luase să înţeleagă agonia prin care treceau părinţii lui. Am sugerat ca acea persoană să-l aducă pe Matthew la un mall şi să-i arate un agent de pază. Apoi să-i spună băiatului să închidă ochii, să numere până la zece şi apoi să se ducă la agent, să-i spună numele, iar agentul o va găsi pe mămica lui.

— Matthew avea puţin peste trei ani când a dispărut, obiectă Billy. Nu toţi copiii de această vârstă pot număra până la zece.

— Citisem în ziar că mama lui declarase că de-a v-aţi ascunselea era jocul lor preferat. De fapt, Zan chiar a vorbit o dată despre Matthew şi a spus că, atunci când a primit telefonul care o anunţa că el dispăruse, se rugase ca băiatul să se fi trezit şi să se fi dat singur jos din cărucior într-o tentativă de a se juca de-a v-aţi ascunselea cu Tiffany, zise Alvirah şi făcu o mică pauză. Mi-a spus că Matthew putea număra până la cincisprezece. Evident, era un copil foarte deştept.

— Aţi văzut astăzi, la televizor sau în ziare, fotografiile cu Zan Moreland care îl ia pe Matthew din cărucior, doamnă Meehan? întrebă Jennifer Dean.

— Am văzut pozele unei femei care arată ca Zan şi ia copilul din cărucior, răspunse Alvirah cu precauţie.

— Credeţi că este Zan Moreland în acele poze, doamnă Meehan? întrebă Billy Collins.

— Mi-ar plăcea să-mi spuneţi Alvirah. Toată lumea îmi spune aşa.

„Vrea să câştige timp”, îşi spuse Collins.

— Haideţi să zicem în felul următor, începu Alvirah. Cu siguranţă arată ca şi cum femeia din acele poze este Zan. Nu cunosc prea multe despre tehnică pentru că evoluează prea repede în ziua de azi. Poate că acele poze au fost modificate. Ştiu că Zan Moreland este distrusă din cauza dispariţiei fiului ei. A fost aici aseară şi era înnebunită de supărare. Ştiu că are prieteni, atât aici, cât şi peste hotare, care au invitat-o să îi viziteze în vacanţe. A preferat să stea singură acasă. Nu a suportat să plece.

— Ştiţi în ce ţări locuiesc prietenii ei? întrebă repede Jennifer Dean.

— Păi, sunt din ţările în care au locuit părinţii ei, răspunse Alvirah. Ştiu că unul este în Argentina. Altul este în Franţa.

— Îmi aduc aminte că părinţii ei locuiau în Italia când au murit în acel accident, interveni Willy.

Billy Collins îşi dădu seama că nu mai aveau ce să afle de la Alvirah sau de la Willy. „Cred că în pozele acelea este Zan

Moreland”, îşi spuse el când se ridică, „dar nu o să recunoască acest lucru”.

— Detectiv Collins, zise Alvirah, înainte de a pleca, trebuie să înţelegeţi că în pozele acelea chiar apare Zan care îl ia pe Matthew din cărucior, dar ea nu ştie că a făcut-o. Aş putea jura asta.

— Sugeraţi că ar putea avea personalitate multiplă? întrebă Collins.

— Nu sunt sigură dacă asta sugerez, zise Alvirah. Dar ştiu cu certitudine că Zan nu se preface. În mintea ei şi-a pierdut copilul. Ştiu că a cheltuit toţi banii pe detectivi particulari şi pe clarvăzători ca să încerce să-l găsească.

Dacă ar fi jucat un joc, nu ar fi mers atât de departe. Dar nu joacă un joc.

— Încă o întrebare, doamnă Meehan… Alvirah. Zan Moreland a menţionat numele părintelui Aiden O'Brien. Se întâmplă să-l cunoaşteţi?

— O, da, este un prieten drag. Este un călugăr franciscan de la Biserica Sf. Francisc din Assisi de pe Thirty-first Street. Zan l-a cunoscut aseară aici. Tocmai se pregătea să plece când el a intrat. I-a spus că se va ruga pentru ea şi cred că i-a oferit puţină alinare.

— Nu-l mai întâlnise înainte?

— Nu cred. Deşi ştiu că a trecut pe la Sf. Francisc înainte să ajung eu acolo, luni seara, ca să aprind o lumânare. Părintele O'Brien fusese în confesional în acea seară, în capelă.

— Zan Moreland fusese la confesiune? întrebă Billy.

— O, nu ştiu, şi, desigur, nu am întrebat. Dar poate aţi fi interesaţi că am observat un tip care mi s-a părut că se purta ciudat Adică îngenunchease în faţa altarului Sf. Antoniu, cu mâinile pe faţă. Dar în clipa în care părintele Aiden a ieşit din Camera de Reconciliere a sărit ca ars şi nu şi-a luat ochii de la părintele Aiden până când acesta nu a ieşit din capelă.

— Doamna Moreland era încă în biserică atunci când s-a întâmplat acest lucru?

— Nu, răspunse Alvirah sigură pe ea. Am aflat că fusese acolo pentru că ieri-dimineaţă m-am dus înapoi şi am cerut să mă uit la înregistrarea de pe camerele de supraveghere. Am vrut să văd dacă îl puteam observa pe tipul acela, în caz că apărea vreo problemă. Nu l-am putut distinge în mulţime, dar am zărit-o pe Zan intrând. Asta era la cincisprezece minute înainte să ajung eu. Înregistrările au arătat că ea nu a stat decât câteva minute. Tipul pe care am încercat să-l văd a plecat înaintea

mea, dar nu am reuşit să-l observ clar în mulţimea care intra în biserică.

— Credeţi că era neobişnuit pentru doamna Moreland să meargă acolo?

— Nu. Ziua următoare era aniversarea lui Matthew. M-am gândit că poate dorise să aprindă o lumânare pentru el la Sf. Antoniu. Este sfântul la care oamenii se roagă atunci când le este dor de cineva.

— Înţeleg. Vă mulţumesc amândurora pentru timpul acordat, spuse Billy Collins în timp ce el şi Jennifer Dean se ridicară ca să plece.

— Ei bine, asta nu ne-a dus prea departe, comentă Dean când coborau cu liftul.

— Poate da, poate nu. Ce am aflat este că Zan Moreland are prieteni în mai multe ţări. Vreau să verific dacă a făcut vreo călătorie în vreuna dintre acele ţări de când a dispărut fiul ei. Facem rost de o citaţie şi o să-i verificăm cardurile şi conturile bancare. Iar mâine o să mergem să-i facem o vizită părintelui O'Brien la Sf. Francisc din Assisi. Nu ar fi interesant dacă Zan Moreland s-a dus să se confeseze acelui preot? Şi dacă a făcut-o, mă întreb ce i-o fi spus.

— Billy, tu eşti catolic, protestă Jennifer Dean. Eu nu sunt, dar ştiu că niciun preot nu o să discute vreodată despre ce i s-a spus la confesional.

— Nu, n-o va face, dar când o vom interoga din nou pe Zan Moreland poate că o s-o stoarcem îndeajuns de mult încât o să cedeze nervos şi o să ne împărtăşească şi nouă secretele ei murdare.

Capitolul 54

Matthew nu o mai văzuse niciodată pe Glory plângând. Nici măcar o dată. Când vorbise la telefon păruse foarte nervoasă, dar după ce trântise jos receptorul începuse să plângă. Pur şi simplu. Apoi se uitase la el şi îi

spusese:

— Matty, nu ne mai putem ascunde aşa.

El crezu că ea voia să spună că trebuiau să se mute într-un loc nou şi nu era sigur dacă era bucuros sau dacă îi părea rău. Camera în care dormise era destul de mare, astfel încât putea să-şi ţină camioanele pe podea şi să le mişte unul după altul, aşa cum văzuse că făceau camioanele mari pe drum, noaptea, când el şi Glory se mutau într-o altă casă.

Şi mai găsiseră în acea cameră, când se mutaseră, un pat suprapus, o măsuţă şi scaune. Glory îi spusese că probabil şi alţi copii locuiseră acolo, pentru că măsuţa şi scaunele erau tocmai bune pentru ca un copil să stea jos şi să deseneze.

Lui Matthew îi plăcea să deseneze. Uneori se gândea la mami şi desena o faţă de femeie. Nu o putea face să arate ca ea, dar îşi aducea foarte bine aminte de părul ei lung şi de senzaţia pe care o avea când îl gâdila pe obraz, aşa că întotdeauna îi făcea femeii din desen părul lung.

Uneori, scotea de sub pernă bucata de săpun care mirosea ca mami şi o aşeza pe masă, lângă mână, înainte de a desface cutia cu creioane colorate.

Poate că locul următor în care aveau să stea va fi la fel de frumos. Nu îl deranja când era încuiat în debaraua mare din casă atunci când Glory îl lăsa singur. Lăsa întotdeauna lumina aprinsă, era destul de încăpătoare pentru camioane, iar ea îi punea mereu cărţi noi ca el să citească până ea se întorcea.

Glory părea din nou supărată.

— Nu o s-o las pe boşoroaga aia să găsească motive să treacă pe aici să se târguiască până duminică. Trebuie să-mi aduc aminte să pun zăvorul la uşa din faţă.

Matthew nu ştiu ce să spună. Glory îşi şterse faţa cu dosul palmei.

— Ei bine, trebuie să ne modificăm programul. O să-l anunţ diseară.

Se duse la fereastră. Întotdeauna ţinea jaluzelele trase, iar când se uita afară o făcea împingând o lamelă într-o parte. Scoase un sunet ciudat, ca şi cum nu ar fi putut respira, şi apoi zise:

— Nenorocita aia cu brioşele iar trece pe aici. Oare ce caută? apoi adăugă: Ai întărâtat-o, Matty. Du-te sus şi stai în camera ta şi asigură-te că niciunul dintre camioanele tale nu o să mai fie niciodată jos.

Matthew se duse sus în cameră, se aşeză la măsuţă, se întinse după creioane şi începu să plângă.

Capitolul 55

Bartley Longe stătea în spatele uşilor închise ale biroului din Park Avenue, indignat de tupeul detectivului care, de fapt, îi ordonase să amâne orice întâlnire pe care ar fi putut-o avea până când urmau să se vadă. Dar nu putu ascunde, nici măcar faţă de el, faptul că-i era teamă. Tatăl lui Brittany se ţinuse de cuvânt când ameninţase că se duce la poliţie. Nu le putea permite să sape din nou în trecutul lui. Procesul pentru hărţuire sexuală pe care îl intentase recepţionera aceea împotriva lui în urmă cu opt ani nu dăduse deloc bine în ziare.

Faptul că fusese nevoit să liniştească apele cu o mulţime de bani îi dăunase, atât financiar, cât şi profesional. Recepţionera prelinsese că el se înfuriase când ea îi respinsese avansurile şi că o împinsese într-un perete, speriind-o de moarte.

— Se făcuse negru de furie, le spusese ea poliţiştilor. Nu suportă să fie respins. Am crezut că mă va omorî.

„Cum va fi când poliţaiul ăsta o să facă nişte săpături în trecutul meu?” se întrebă Longe. „Să-i spun despre incident imediat, ca astfel să par foarte deschis? Brittany a dispărut de aproape doi ani. Singurul mod în care îi pot

convinge că nu i-am făcut nimic este ca ea s-a apară în Texas curând, foarte curând, şi să-şi viziteze tăticul”.

Şi mai era ceva. De ce nu-i acceptase Kevin Wilson apelul în acea dimineaţă? Cu siguranţă că el sau cineva din biroul lui o văzuse pe Zan intrând în secţia de poliţie alături de avocatul ei. Şi cu siguranţă că se gândise că, probabil, va fi arestată şi că, dacă se întâmpla acest lucru, nu ar mai fi fost în stare să se ocupe de apartamentele-model.

„Am nevoie de contractul acela”, îşi spuse Bartley Longe. „Va fi ca o vitrină pentru oricine îl va primi. Desigur, am destule afaceri cu celebrităţile, dar îngrozitor de multe dintre ele negociază la sânge. Spun că o să aducă o revistă ca să facă o fotografie cu noua lor casă şi că asta este reclamă gratuită pentru mine. Nu am nevoie de astfel de reclame gratuite. Mi-am pierdut câţiva dintre clienţii bănoşi după o astfel de publicitate amărâtă. Dacă mai sunt implicat în alt scandal, o să pierd şi mai mulţi. De ce nu mă sună Wilson? în scrisoarea lui, când m-a întrebat dacă licitez pentru contract, a zis că era extrem de important să trimit planurile cât de curând posibil pentru că erau deja în întârziere. Iar acum… nicio veste de la el”.

Interfonul zbârnâi.

— Domnule Longe, intenţionaţi să plecaţi după întâlnirea cu detectivul Johnson sau vreţi să mă duc să vă iau ceva după ce pleacă? întrebă Elaine.

— Nu ştiu, se răsti Longe. O să mă gândesc după ce mă întâlnesc cu el.

— Desigur. O, sună Phyllis. Înseamnă că a ajuns deja.

— Trimite-l înăuntru.

Iritat, Bartley Longe deschise sertarul de sus al biroului şi se uită în oglinda pe care o ţinea acolo. „Micuţa operaţie pe care mi-am făcut-o la faţă anul trecut e minunată”, îşi spuse. Nu bătea la ochi, dar scăpase de

guşa care începuse să i se formeze sub bărbie. Şi tenta de argintiu din păr mergea la fel de bine. Îşi crease cu atenţie o înfăţişare selectă. Trase de mânecile cămăşii Paul Stuart astfel încât să se vadă manşetele cu monograme.

Apoi, când Elaine Ryan bătu la uşă şi o deschise, cu detectivul Wally Johnson pe urmele ei, Bartley Longe se ridică şi, cu un zâmbet curtenitor, îl salută pe oaspetele său deloc binevenit.

Capitolul 56

În clipa în care Wally Johnson intră în biroul lui Longe avu o repulsie faţă de acest om. Zâmbetul condescendent al lui Longe emana superioritate şi dispreţ. Prima lui afirmaţie se referi la faptul că fusese nevoit să amâne o întâlnire cu un client foarte important şi că spera ca orice întrebări avea pentru el detectivul Johnson să nu dureze mai mult de cincisprezece minute.

— Şi eu sper la fel, răspunse Johnson, aşa că haide să trecem la scopul vizitei mele. Margaret Grissom, al cărei nume de scenă era Brittany La Monte, a fost dată dispărută. Tatăl ei este sigur că i s-a întâmplat ceva rău sau că are necazuri. Ultima ei slujbă a fost pentru dumneavoastră, ca hostess, în apartamentele-model şi se mai ştie de asemenea că avea o relaţie intimă cu dumneavoastră şi că îşi petrecea multe weekenduri în casa dumneavoastră din Litchfield.

— Îşi petrecea multe weekenduri la casa mea din Litchfield pentru că îi făceam o favoare prezentând-o oamenilor din industria cinematografică, contracară Longe. Aşa cum i-am spus şi ieri tatălui ei, niciunul dintre ei nu a fost de părere că Brittany avea acel ceva, acea scânteie indescriptibilă care ar fi făcut-o o stea. Cu toţii au prezis că, în cel mai bun caz, va juca în reclame cu buget scăzut sau în filme independente unde nu ar fi avut nevoie

de acordul SAG[7] sau de o legitimaţie „Equity”[8]. În cei zece sau unsprezece ani pe care i-a petrecut la New York, nu a reuşit niciodată să obţină aşa ceva.

— Din cauza asta nu aţi mai invitat-o la Litchfield? întrebă Johnson.

— Brittany începuse să-şi dea seama cum stătea treaba. La un moment dat, a încercat să transforme relaţia noastră ocazională într-un eveniment cu clopote de nuntă. Am fost căsătorit odată cu o actriţă aspirantă şi m-a costat o avere. Nu am nicio intenţie să fac această greşeală şi a doua oară.

— I-aţi spus asta... Cum a primit vestea? întrebă Johnson.

— A făcut nişte remarci deloc frumoase şi a ieşit furtunos.

— Din casa din Litchfield?

— Da. Aş putea adăuga că a luat Mercedesul decapotabil. Aş fi făcut o plângere, dar am primit un telefon de la ea şi mi-a spus că l-a parcat în garajul din blocul meu.

Johnson observă că faţa lui Bartley Longe se înnegrise de supărare.

— Când a fost asta mai exact, domnule Longe? întrebă el.

— La începutul lui iunie, adică acum aproape doi ani.

— Îmi puteţi da o dată mai exactă?

— A fost primul weekend din luna iunie şi a plecat duminică dimineaţa.

— Înţeleg. Unde se află apartamentul dumneavoastră, domnule Longe?

---

7 Screen Actors Guild – sindicat american al actorilor de film şi televiziune (n.tr.)

8 Asociaţie-sindicat care protejează drepturile actorilor de teatru (n.tr.) 220

— În Central Park West 10.

— Locuiaţi acolo în urmă cu doi ani?

— Este locuinţa mea de la New York de opt ani.

— Înţeleg. Şi după acea duminică de la începutul lunii iunie de acum aproape doi ani, aţi mai văzut-o sau auzit-o pe domnişoara La Monte?

— Nu. Nici nu am vrut s-o mai văd sau s-o mai aud.

Wally Johnson lăsă să treacă un minut înainte de a vorbi din nou. „Tipul ăsta e speriat de moarte”, îşi zise el. „Minte şi ştie că n-o să mă opresc din căutări”. Johnon mai ştia şi că nu o să mai obţină nicio informaţie de la Longe în acea zi.

— Domnule Longe, aş vrea o listă a invitaţilor care au fost la dumneavoastră acasă în weekendurile în care Brittany La Monte era acolo.

— Sigur. Trebuie să înţelegeţi că dau foarte des petreceri la Litchfield. A fi o gazdă bună pentru bogaţi şi celebrităţi deschide multe uşi... mulţi dintre ei îmi pot deveni clienţi. E posibil să-mi scape câteva nume, zise Longe.

— Înţeleg asta, dar vă sugerez să săpaţi adânc în memorie şi să-mi daţi o listă până mâine-dimineaţă, cel târziu. Aveţi cartea mea de vizită pe care este trecută adresa de e-mail, spuse Johnson în timp ce se ridică şi se pregăti să plece.

Longe rămase aşezat la birou şi nici măcar nu se ridică. Intenţionat, Johnson se duse la birou şi îşi întinse mâna, nelăsându-i astfel nicio alternativă designerului decât s-o accepte. Aşa cum bănuise detectivul, mâna cu manichiură frumoasă a lui Bartley Longe era udă leoarcă.

Pe drumul de întoarcere spre secţie, Wally Johnson se hotărî să facă un ocol pe la garajul din Central Park West 10. Ieşi din maşină şi arătă legitimaţia paznicului care se apropiase de el, un tânăr chipeş, afro-american.

— Nu se poate parca astăzi, zise el.

— Nu vreau decât să pun câteva întrebări. Se uită la insigna cu numele tânărului. De cât timp lucrezi aici, Danny?

— De opt ani, domnule, de când a fost inaugurat blocul, răspunse Danny cu mândrie.

Johnson era surprins.

— Nu aş fi bănuit că ai mai mult de douăzeci şi puţin.

— Mulţumesc. Multă lume spune asta, zise Danny şi adăugă zâmbind: Este o binecuvântare. Am treizeci şi unu de ani, domnule.

— Înseamnă că-l cunoşti pe domnul Bartley Longe?

Johnson nu era surprins să vadă schimbarea de pe faţa zâmbitoare a lui Danny în timp ce confirmă faptul că îl cunoştea pe domnul Longe.

— Aţi întâlnit vreodată o tânără care era prietenă cu el, Brittany La Monte? întrebă Johnson.

— Domnul Longe are multe prietene tinere, răspunse Danny ezitant. Mereu aduce altele noi.

— Danny, am senzaţia că ţi-o aduci aminte pe Brittany La Monte.

— Da, domnule. Nu am văzut-o de ceva vreme, dar nu e surprinzător.

— De ce? întrebă Johnson.

— Păi, domnule, ultima oară când a venit aici, era în decapotabila domnului Longe. Mi-am dat seama că e nervoasă ca dracu', zise Danny şi îşi ţuguie buzele. Avea meşele şi perucile domnului Longe. Tăiase bucăţi de păr din toate şase. În timp ce am stat acolo, ea le-a lipit cu scotch pe volan, pe bord şi pe capotă astfel încât să le vadă toată lumea. Era păr peste tot pe scaunul din faţă. Apoi a spus: „Ne mai vedem, băieţi". Şi a plecat.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— În ziua următoare, când a venit, domnul Longe

fierbea de furie. Managerul îi pusese meşele şi perucile într-o sacoşă. Domnul Longe avea o şapcă de baseball şi am bănuit că domnişoara La Monte îi luase toată colecţia. Între noi fie vorba, domnul Longe nu e prea iubit pe aici prin garaj, aşa că ne-am distrat grozav pe seama lui.

— Te cred că v-aţi distrat, fu de acord Wally Johnson. Pare genul de om care te înjură şi de Crăciun.

— Lăsaţi Crăciunul, domnule. Nu ştie ce-i ăla. Dar bacşişul pe care-l lasă când îşi ia maşina este de un dolar. Şi asta dacă eşti norocos, spuse Danny, iar expresia de pe faţa lui deveni îngrijorată. Nu ar fi trebuit să zic asta, domnule. Sper să nu îi spuneţi domnului Longe. Mi-aş putea pierde slujba.

— Danny, nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza asta. Mi-ai fost de mare ajutor.

Wally Johnson se îndreptă înapoi spre maşină. Danny îi ţinu uşa.

— Domnişoara La Monte e bine, domnule? întrebă el preocupat. A fost foarte drăguţă cu noi când venea cu domnul Longe.

— Sper că e bine, Danny. Mulţumesc mult.

Toby Grissom era la biroul lui Johnson când acesta se întoarse în secţie.

— Aţi mâncat acel Big Mac, domnule Grissom? întrebă Johnson.

— Da. Ce-aţi aflat de la prefăcutul ăla despre Glory?

— Am aflat că fata dumneavoastră şi domnul Longe s-au certat destul de rău, iar ea i-a luat maşina decapotabilă, a dus-o la apartamentul lui din oraş şi a parcat-o acolo. El pretinde că nu a mai văzut-o. Tânărul de la garaj a confirmat că ea nu a mai trecut pe acolo, cel puţin nu pe la garaj.

— Şi ce vă spune asta? întrebă Grissom.

— Îmi spune că s-au despărţit de-a binelea. După cum

v-am mai spus, o să fac rost de o listă cu cât mai mulţi dintre invitaţii de la petreceri şi o să verific dacă vreunul dintre ei a auzit de Brittany sau de Glory, cum îi spuneţi dumneavoastră. O să-i vizitez colegele de apartament şi o să aflu când a plecat exact din locuinţă. Vă promit, domnule Grissom, că o să merg până la capăt. Şi acum, vă rog, lăsaţi-mă să vă duc la aeroport şi vă rog să-mi promiteţi că o să fiţi în cabinetul doctorului mâine-dimineaţă. Imediat ce plecaţi o să le sun pe fostele colege de apartament ale fiicei dumneavoastră şi o să stabilesc o întâlnire cu ele.

Toby Grissom se sprijini pe braţele scaunului şi se ridică.

— Am senzaţia că nu o să-mi mai văd fata înainte de-a muri. Va trebui să am încredere în dumneavoastră că o să vă ţineţi promisiunea, domnule detectiv. Mâine-dimineaţă o să mă duc la doctor.

Îşi dădură mâna. Cu o încercare de zâmbet, Toby Grissom zise:

— În regulă. Haideţi să merg la aeroport cu escorta poliţiei. Dacă vă rog frumos, credeţi că puteţi porni sirena pentru mine?

Capitolul 57

Joi după-amiaza, după căderea nervoasă din biroul ei, Zan îl lăsă pe Josh să o ducă acasă. Epuizată emoţional, se duse direct în pat şi luă un somnifer, lucru pe care îl făcea foarte rar. Vineri dimineaţă se simţea greoaie şi ameţită, aşa că rămase mai mult în pat şi ajunse la birou în jurul prânzului.

— Am crezut că o să fac faţă, Josh, zise ea în timp ce stăteau la masă şi mâncau sandvişuri cu curcan, pe care le comandaseră de la un local.

Josh făcuse cafea la filtru şi avusese grijă ca aceasta să fie aşa cum îi ceruse ea. Zan se întinse spre ceaşcă şi

sorbi, savurând aroma.

— E mult mai bună decât cea pe care mi-a oferit-o detectivul Collins la secţie, spuse ea pe un ton ironic. Apoi, observând îngrijorarea lui Josh, adăugă: Uite ce e, ştiu că ieri eram praf, dar o să fiu în regulă. Trebuie să fiu. Charley m-a avertizat să nu discut cu ziariştii, iar acum sunt sigură că întorc pe toate feţele ce am zis despre faptul că Matthew este viu, aşa cum au făcut şi detectivii aceia când m-au interogat. Poate că data viitoare o să-l ascult.

— Zan, mă simt atât de nefolositor. Aş vrea să te pot ajuta cumva, spuse Josh, încercând să înlăture orice urmă de emoţie din voce, însă mai avea multe întrebări rămase fără răspuns. Zan, crezi că ar trebui să le spunem despre biletul de avion către Buenos Aires care a fost cumpărat cu cârdul tău de credit? Şi despre hainele de la Bergdorf şi toate obiectele care au fost comandate ca şi cum am fi semnat deja contractul pentru apartamentele de la Carlton Place?

— Şi despre contul meu care a fost golit? întrebă Zan. Pentru că tu nu crezi că eu nu am comandat toate lucrurile acelea sau că nu am niciun rol în acele tranzacţii, nu-i aşa? Ştiu sigur asta. Şi mai ştiu că Alvirah, Willy şi Charley Shore mă consideră dereglată mintal. Asta ca s-o spun într-un mod drăguţ... Nu îi dădu ocazia lui Josh să răspundă. Ştii, Josh, nu vă învinovăţesc. Nu-l învinovăţesc nici pe Ted pentru că spune acele lucruri despre mine şi nici măcar pe Tiffany care, tocmai am aflat de la detectivi, crede că am sedat-o, astfel încât să iau liniştită copilul şi să-l duc în nenorocita aia de casă unde să-l las legat şi cu căluş la gură în debara... numai dacă nu cumva l-am omorât...

— Zan, te iubesc. Şi Alvirah, şi Willy te iubesc. Iar Charley Shore vrea să te protejeze, spuse Josh încet.

— Cel mai trist lucru este că ştiu că toate astea sunt

adevărate. Tu, Alvirah şi Willy mă iubiţi. Charley Shore vrea să mă protejeze. Dar niciunul dintre voi nu crede că cineva care arată ca mine mi-a luat copilul şi acea persoană, sau oricine a angajat-o, încearcă să-mi distrugă şi afacerea. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, nu cred că ar trebui să le dăm acestor detectivi alte dovezi în plus că sunt bolnavă mintal şi să-i ajutăm astfel când o să continue interogatoriul.

Josh arăta ca şi cum ar fi vrut să poată nega afirmaţiile ei, dar Zan ştia că el era îndeajuns de sincer încât nici să nu încerce. În schimb, aşteptă până când îşi termină cafeaua, îi dădu cana ca să i-o umple din nou fără să spună nimic, şi apoi aşteptă până când fel se întoarse înainte de a vorbi. F

— Era evident că nu aveam starea necesară ca să discut cu Kevin Wilson când m-am întors aici ieri, dar am auzit ce ţi-a spus. Crezi că vorbeşte serios, că o să îşi asume plata furnizorilor?

— Da, cred asta, răspunse Josh, uşurat că trecuse la un subiect mai puţin delicat.

— Este mai mult decât decent din partea lui, spuse Zan. Nu-mi pot imagina ce-ar fi spus presa dacă ar fi declarat public că nu şi-a dat niciodată acordul pentru planurile pe care i le-am trimis. În total, comenzile se ridică la zeci de mii de dolari. A vrut cele mai bune produse şi i-am făcut rost de cele mai bune.

— Kevin a zis că i-au plăcut mai mult planurile noastre… adică ale tale faţă de ale lui Bartley Longe, îi spuse Josh.

— Planurile noastre, sublinie Zan. Josh, eşti foarte talentat. Ştii asta. Eşti la fel cum eram eu în urmă cu nouă ani, când am început să lucrez pentru Bartley Longe. Ai avut o contribuţie importantă când am discutat cu tine despre acele apartamente model. Luă a doua jumătate de

sandviş şi apoi o puse jos. Josh, ştii ce cred că se va întâmpla? Cred că o să fiu arestată pentru că l-am răpit pe Matthew. Simt în sufletul meu că el este în viaţă, dar, dacă mă înşel, fii sigur că statul New York nu va fi nevoit să mă acuze de această moarte ca să mă bage în închisoare. Pentru că dacă Matthew e mort, viaţa mea va fi oricum o închisoare.

Capitolul 58

Vineri dimineaţa, primul lucru care îl întâmpină pe Ted când intră în Birou fu o veste proastă. Rita Moran îl aştepta cu o expresie plină de mânie şi de frustrare.

— Ted, Melissa cheamă presa în apartamentul ei ca să anunţe că oferă cinci milioane de dolari pentru întoarcerea în siguranţă a lui Matthew. Asistenta ei a sunat ca să ne dea pontul. Nu a vrut să fii luat prin surprindere. Bettina a spus că Melissa e sigură că Matthew e mort, dar a zis că nesiguranţa te omoară. Pe un ton sarcastic, adăugă: A făcut-o pentru tine, Ted.

— O, Doamne, ţipă Ted. I-am spus, am rugat-o, am implorat-o…

— Ştiu, zise Rita. Dar, Ted, ţine cont de ceva. Nu îţi permiţi să o pierzi pe clienta Melissa Knight. Tocmai am primit o nouă estimare de preţ pentru reparaţia instalaţiilor din clădirea asta şi, îţi spun, este o oroare. Melissa şi prietenii ei pe care i-a adus aici te ajută să îţi menţii capul la suprafaţă şi dacă Jaime-boy se răzgândeşte şi vine şi el, putem răsufla uşuraţi. Îţi sugerez să scazi preţul la nenorocita asta de clădire până când găseşti un cumpărător, să accepţi pierderea şi să te concentrezi să iei mai mulţi clienţi precum Melissa. Numai ai grijă să nu o superi pe cucoana aia. Nu-ţi permiţi aşa ceva.

— Ştiu că nu pot. Mersi, Rita.

— Îmi pare rău, Ted. Ştiu câte duci pe umeri. Dar nu uita, încă mai avem drept clienţi nişte cântăreţi şi actori

excelenţi, şi formaţii care, când vor ajunge să aibă succes, nu vor uita câte ai făcut pentru carierele lor. Aşa că îţi sugerez să o suni pe vrăjitoare când termină de oferit cele cinci milioane de dolari şi să-i spui cât de recunoscător eşti şi cât de mult o iubeşti.

Capitolul 59

Vineri, Penny Hammel conduse pe lângă ferma Owens suficient de încet încât să poată observa dacă e vreo mişcare la jaluzelele de la fereastra din faţă. „Femeia aceea sigur e acolo şi mi-a auzit maşina zdrăngănind pe drumul acesta cu denivelări”, îşi spuse. „Ce are de ascuns Gloria Evans? De ce sunt toate jaluzelele trase până la pervaz?”

Sigură că este observată, Penny întoarse maşina intenţionat în loc să meargă până unde se termina drumul. „În caz că femeia misterioasă are îndoieli, îi dau de înţeles că sunt cu ochii pe ea. Ce face acolo? Este o zi superbă, n-ar trebui să vrea să se bucure de ea? Şi pretinde că scrie o carte! Pun pariu că majoritatea scriitorilor n-ar sta la computer pe întuneric când soarele le bate în fereastră!”

Penny făcuse acel ocol din instinct, în timp ce se îndrepta spre centru. Voia să facă unele cumpărături şi dorea, de asemenea, să nu stea în calea lui Bernie, care era una într-o dispoziţie de „Domnul Repară Tot” şi robotea în atelierul din subsol. Singura problemă era că, de fiecare dată când termina o treabă, cum ar fi înlocuirea unui mâner la o oală sau lipirea capacului spart al unei zaharniţe, o striga ca să vadă ce treabă minunată făcuse. „Cred că, fiind atâta vreme singur în camion, îi place să aibă pe cineva care să audă sunetul vocii lui”, medită Penny când coti pe Middletown Avenue.

Nu intenţionase să treacă pe la Rebecca, dar găsi un loc de parcare liber chiar în faţa firmei Schwartz Real Estate şi o zări stând la birou. „De ce nu?” îşi zise când

străbătu cu paşi repezi trotuarul şi întoarse mânerul rotund al uşii de la agenţie.

— Bonjour, madame Schwartz, tună ea imitând accentul francez. Am venit să cumpăr conacul ăla mare şi urât de pe Aleea Ţestoasei, care e pe piaţă de doi ani. Vreau să-l fac ţăndări pentru că mă zgârie pe retină. Am la mine patru milioane de euro în portbagajul limuzinei. Batem palma, cum ziceţi voi, americanii?

Rebecca râse.

— Foarte amuzant, dar hai să-ţi spun ceva care nu e altceva decât un miracol. Am un cumpărător pentru casa lui Sy.

— Şi cum rămâne cu chiriaşa? întrebă Penny.

— Trebuie să plece în treizeci de zile.

Penny realiză că simte o undă de dezamăgire şi că, de fapt, se distrase construind misterul în jurul Gloriei Evans.

— I-ai spus asta lui Evans? întrebă ea.

— I-am spus, şi e o femeie tare nefericită. Mi-a trântit telefonul în nas. I-am spus că i-aş putea arăta cel puţin cinci sau şase locuinţe mult mai atrăgătoare şi pe care le-ar putea folosi câte o lună astfel încât să nu fie blocată cu un contract pe un an.

— Şi ţi-a închis chiar şi aşa?

Penny se aşeză pe cel mai apropiat scaun de lângă biroul Rebeccăi.

— Da. A fost foarte supărată.

— Rebecca, tocmai am trecut pe la casa lui Sy. Ai fost înăuntru de când s-a mutat ea acolo?

— Nu. Adu-ţi aminte că ţi-am zis că am trecut pe acolo devreme în dimineaţa după ce s-a presupus că s-a mutat şi i-am văzut maşina lângă casă, dar nu am fost înăuntru.

— Păi, poate că ar trebui să găseşti un motiv ca să te

duci înăuntru. Poţi să baţi la uşă, să îţi ceri scuze pentru deranjul provocat de vânzarea neaşteptată şi să-i spui că îţi pare rău că s-a supărat aşa de tare. Dacă nu are bunacreştere să te invite înăuntru, eu cred că e dovada clară că se petrece ceva acolo.

Întărâtată de acest subiect, Penny se strădui să caute motive plauzibile ca s-o îmboldească pe Rebecca să acţioneze.

— Ar fi un loc perfect pentru trafic de droguri, emise ea o teorie. Un drum de ţară liniştit. O stradă înfundată. Niciun vecin. Gândeşte-te. Şi dacă poliţiştii ar prinde-o, cine ştie ce se poate întâmpla cu vânzările noastre? Dacă se ascunde de poliţie?

Ştiind că nu avea nicio dovadă care să îi susţină sugestiile, Penny zise:

— Ştii ce-o să fac? Nu o să aştept până marţi. O să o sun pe Alvirah Meehan mai târziu, o să-i spun totul despre doamna Gloria Evans şi o să-i cer sfatul. Dacă Evans fuge de poliţie şi există o recompensă pusă pe capul ei? N-ar fi foarte tare?

Capitolul 60

Părintele Aiden O'Brien îşi începu ziua de vineri la şapte dimineaţa servind pâine la coada din curtea bisericii. În acea zi, ca de obicei, erau mai mult de trei sute de oameni care îşi aşteptau răbdători micul dejun. Ştia că unii dintre ei stăteau la coadă de mai bine de o oră. Unul dintre voluntari îi şopti:

— Observaţi că sunt multe feţe noi, părinte?

Răspunsul era că da, observase acest lucru. Unii dintre acei oameni participau la activităţile organizate pentru bătrâni, care erau acum principala lui misiune. Auzise de la mulţi dintre ei că aveau de ales între mâncare şi medicamentele de care aveau neapărată nevoie. Întotdeauna îl preocupaseră aceste lucruri, dar în acea zi,

când se trezise, se rugase pentru Zan Moreland şi pentru copilul ei. Oare micuţul Matthew mai era în viaţă şi dacă da, unde îl ţinuse mama lui?

Observase suferinţa din ochii lui Zan Moreland când îi luase mâinile într-ale lui. „Era oare posibil, aşa cum credea Alvirah, ca Zan să aibă personalitate multiplă şi să nu ştie ce se întâmpla cu cealaltă personalitate a ei? Dacă aşa stăteau lucrurile, aceasta din urmă fusese cea care trecuse pragul confesionalului şi recunoscuse că lua parte la o infracţiune şi că nu putea împiedica o crimă?”

Problema era că, indiferent care dintre ele venise la confesional, el se afla sub jurământ şi nu putea vorbi despre ce auzise, îşi aminti cât de reci erau mâinile elegante ale lui Zan Moreland când i le cuprinsese în palme.

„Mâinile ei…” Ce era acel lucru care îl sâcâia în legătură cu mâinile acelea? Era ceva şi era important, dar oricât ar fi încercat, pur şi simplu nu îşi amintea.

După ora prânzului, părintele Aiden abia se întorsese la birou când primi un telefon de la detectivul Billy Collins care îl cerea să-l primească.

— Eu şi partenera mea vrem să vă punem câteva întrebări, părinte. Ar fi posibil să venim imediat? Am putea ajunge în douăzeci de minute, cel mult.

— Da, desigur. Pot să vă întreb despre ce este vorba?

— E în legătură cu Alexandra Moreland. Am plecat, părinte.

Peste exact douăzeci de minute, Billy Collins şi Jennifer Dean erau în biroul lui. După prezentări, se aşezară, iar părintele Aiden aşteptă ca unul dintre ei să deschidă conversaţia. Billy Collins vorbi primul.

— Părinte, Alexandra Moreland a făcut o vizită în această biserică luni seară, nu-i aşa? întrebă el.

Părintele Aiden îşi alese cuvintele cu grijă.

— Alvirah Meehan a identificat-o pe o înregistrare a camerelor de supraveghere şi şi-a dat seama că ea a trecut pe aici luni seara.

— Doamna Moreland a fost la confesiune, părinte?

— Detectiv Collins, numele dumneavoastră sugerează că sunteţi irlandez, ceea ce înseamnă că aproape sigur sunteţi catolic sau, cel puţin, aţi fost crescut în acest spirit.

— Am fost crescut în religia catolică şi încă îi aparţin, zise Billy. Nu ajung la slujbă în fiecare duminică, dar merg destul de des.

— Mă bucur să aud asta, zâmbi părintele. Atunci înseamnă că ştiţi că nu pot discuta despre nimic ce are de-a face cu confesionalul… nu numai despre ce s-a vorbit acolo, dar nici despre cine a fost acolo.

— Înţeleg. Dar aţi întâlnit-o pe Zan Moreland acasă la Alvirah Meehan într-una din serile trecute, rosti Jennifer Dean cu calm.

— Da, aşa e. Fugar.

— V-a spus ceva ce nu se află sub jurământul confesionalului, părinte? insistă Dean.

— Mi-a cerut să mă rog pentru fiul ei.

— Nu v-a menţionat cumva că şi-a golit contul şi că a cumpărat un bilet doar dus spre Buenos Aires pentru miercurea viitoare, nu-i aşa? întrebă Billy Collins.

Părintele Aiden încercă să nu arate cât de uimit era.

— Nu, nu mi-a spus. Repet, am vorbit mai puţin de cincisprezece secunde.

— Şi a fost prima oară când vă aflaţi faţă în faţă cu ea? îi aruncă Jennifer Dean întrebarea.

— Vă rog, nu încercaţi să mă păcăliţi, detectiv Dean, replică aspru părintele Aiden.

— Nu încercăm să vă păcălim, părinte, zise Billy Collins. Dar poate sunteţi interesat să aflaţi că, după câteva ore de interogatoriu, doamna Moreland nu ne-a

împărtăşit faptul că plănuieşte să plece din ţară. Am aflat asta singuri. Atunci, părinte, dacă nu vă supăraţi, am vrea să aruncăm o privire pe înregistrările de la camerele de supraveghere care o arată pe doamna Moreland intrând în biserică şi apoi ieşind.

— Desigur. O să îl rog pe Neil, omul nostru bun la toate, să vi le arate, spuse părintele Aiden şi se întinse spre telefon. O, am uitat. Neil nu este astăzi aici. O să-l rog pe Paul de la librărie să vă ajute.

În timp ce aşteptau, Billy Collins întrebă:

— Părinte, Alvirah Meehan era îngrijorată pentru că a crezut că cineva vă observa cu prea mare atenţie în seara aceea. Există vreo persoană care v-ar putea vrea răul?

— Nu, absolut nimeni, răspunse părintele Aiden cu hotărâre.

După ce Paul îi conduse pe detectivi ca să le arate înregistrările, părintele Aiden îşi puse capul în palme. „Înseamnă că e vinovată, îşi spuse. Plănuia să fugă. Dar ce era cu mâinile lui Zan Moreland şi nu-mi pot aminti?”

Două ore mai târziu, părintele Aiden se afla la biroul său când Zan îl sună din nou. Încă sperând că putea preveni crima despre care ea îi spusese că avea să se petreacă, el îi zise:

— Speram să aud veşti de la tine, Zan. Vrei să vii să vorbim? Poate găsim o cale prin care să te pot ajuta.

— Nu, nu cred, părinte. Avocatul meu tocmai m-a sunat. O să fiu arestată. Trebuie să merg cu el la secţia de poliţie astăzi la ora cinci. Aşa că, poate, dacă nu vă supăraţi, să vă rugaţi şi pentru mine.

— Zan, m-am rugat pentru tine, rosti părintele Aiden cu convingere. Dacă tu…

Nu apucă să termine propoziţia. Zan nu se mai afla la telefon. Era programat la una dintre Camerele pentru

Reconciliere la ora patru. „O să aştept până termin aici, apoi o să o sun pe Alvirah, după ora şase”, îşi spuse. „Până atunci va afla dacă Zan va fi sau nu eliberată pe cauţiune”.

În acel moment, părintele Aiden O’Brien nu avea nici cea mai vagă idee că cineva va intra în Camera de Reconciliere şi că scopul nu va fi mărturisirea unei crime, ci comiterea ei.

Capitolul bi

La patru şi un sfert după-amiaza, Zan îl sună pe Kevin Wilson.

— Nu ştiu cum să încep să-ţi mulţumesc pentru că ţi-ai asumat responsabilitatea pentru tot ce s-a comandat pentru apartamente, zise ea cu vocea calmă, dar nu pot lăsa se întâmple aşa ceva. Sunt pe cale de a fi arestată. Avocatul meu crede că o să mi se stabilească o cauţiune, dar oricum nu o să-ţi fiu de prea mare folos ca designer de interior.

— O să fii arestată, Zan?

Kevin nu-şi putu reţine şocul din voce, deşi Louise îl avertizase că ar fi fost surprinsă dacă nu s-ar fi petrecut deja arestarea.

— Da. Trebuie să ajung la secţia de poliţie la ora cinci. Mi s-a explicat că o să fiu judecată după aceea.

Kevin îşi putu da seama de efortul deosebit pe care îl făcea Zan ca să-şi menţină calmul vocii.

— Zan, asta nu schimbă cu nimic faptul că…

Ea îl întrerupse:

— Josh o să îi sune pe furnizori şi o să le explice că totul trebuie trimis înapoi, iar eu o să încerc să ajung la o înţelegere cu ei, îi spuse ea.

— Zan, te rog să nu crezi că decizia mea de a accepta marfa a fost un gen de act caritabil făcut la întâmplare. Îmi plac planurile tale, nu cele ale lui Bartley Longe. Ăsta e începutul şi sfârşitul poveştii. Înainte să ajungi la birou,

Josh mi-a povestit că aţi lucrat amândoi în acelaşi timp la două proiecte şi că, în timp ce tu te ocupai de unul dintre ele, el avea grijă de celălalt. E adevărat?

— Da. Aşa este. Josh este foarte talentat.

— E bine atunci. La nivel de afaceri, angajez Moreland Interiors să preia proiectul de decorare a apartamentelor-model. Indiferent dacă ţi se stabileşte sau nu o cauţiune, decizia mea este finală. Şi, desigur, am nevoie de o factură separată pentru onorariul tău obişnuit, pe lângă costul mărfurilor.

— Nu ştiu ce să spun, protestă Zan. Kevin, trebuie să fii conştient de publicitatea negativă pe care o generează cazul meu şi lucrurile sunt pe cale să se înrăutăţească. Eşti sigur că vrei ca oamenii să ştie că femeia acuzată de răpirea şi poate de omorârea copilului ei lucrează pentru tine?

— Zan, ştiu cât de rele par toate, dar eu cred în nevinovăţia ta şi sigur există o explicaţie pentru tot ce ţi s-a întâmplat.

— Este, şi mă rog la Dumnezeu să fie găsită, spuse Zan şi încercă să râdă. Ţin neapărat să ştii că ai onoarea de a fi prima persoană care îşi exprimă convingerea că sunt nevinovată.

— Mă bucur că sunt primul, dar sunt sigur că nu o să fiu ultimul, zise Kevin cu hotărâre. Zan, m-am gândit mult la tine. Cum de reuşeşti să faci faţă la toate astea? Când te-am văzut, erai atât de supărată încât mi s-a frânt inima pentru tine.

— Cum reuşesc? întrebă Zan. Şi eu m-am întrebat asta şi cred că am răspunsul. În urmă cu câţiva ani, când părinţii mei au locuit o perioadă în Grecia, am zburat în Israel şi am vizitat Ţara Sfântă. Ai fost vreodată acolo, Kevin?

— Nu, nu am fost. Mereu am vrut să o fac. Multă

vreme nu am avut banii necesari. Acum nu am timp.

— Ce ştii despre Marea Moartă?

— Nu prea multe, decât că este în Israel.

— Atunci să-ţi explic ce am simţit: am înotat în ea când am fost acolo… este un lac sărat, care se află la patru sute de metri sub nivelul mării, ceea ce înseamnă că este cel mai jos loc de pe Pământ. Este atât de plină de sare încât eşti avertizat să nu laşi apa să-ţi intre în ochi pentru că dacă se întâmplă asta te ustură îngrozitor.

— Zan, ce legătură are asta cu tine?

Vocea lui Zan cedă când spuse:

— Mă simt ca şi cum mă aflu pe fundul Mării Moarte, cu ochii larg deschişi. Asta îţi răspunde la întrebare, Kevin?

— Da. O, Doamne, Zan, îmi pare rău.

— Chiar te cred că îţi pare rău. Kevin, a sosit avocatul meu. E timpul să merg să fiu amprentată şi închisă. Îţi mulţumesc încă o dată.

Kevin puse receptorul în furcă, apoi se întoarse, astfel încât Louise Kirk, care deschisese uşa biroului, să nu îi vadă lacrimile din ochi.

Capitolul 62

Vineri după-amiaza el o sună pe Glory. Aşa cum se aşteptase, când ea răspunse vocea îi era ameninţătoare şi furioasă.

— Era şi timpul să suni, se răsti ea. Pentru că planul tău cu o săptămână maximum zece zile nu mai ţine. Probabil că va trebui să plec de aici în treizeci de zile, iar duminică după-amiază agentul imobiliar va mărşălui pe aici cu tipul care cumpără casa. Şi dacă tu crezi că o să mă trimiţi într-o altă gaură uitată de lume la fel ca asta, te înşeli. Până duminică dimineaţa ar fi bine să am banii în mână, altfel mă duc la poliţie şi o să pretind recompensa de cinci milioane de dolari.

— Gloria, putem termina până duminică. Dar dacă tu îţi închipui că poţi lua banii din acea recompensă eşti mai proastă decât am crezut. Îţi aminteşti de Son of Sam[9]? Dacă nu, interesează-te. A omorât câţiva oameni şi a mai împuşcat încă trei sau patru. Scria o carte despre crimele pe care le comisese, aşa că au dat o lege prin care niciun criminal nu poate profita de pe urma crimelor sale. Femeie, fie că-ţi place, fie că nu, eşti băgată până-n gât în povestea asta. L-ai răpit pe Matthew Carpenter şi l-ai ţinut prizonier timp de doi ani. Dacă eşti prinsă, mergi la închisoare. Pricepi?

— Poate că ei fac şi excepţii, spuse Gloria sfidătoare. Dar puştiul ăsta e deştept. Dacă tu crezi că, în clipa în care o să-l găsească, el n-o să spună că nu mami l-a luat în ziua aceea, te înşeli. Sunt destul de sigură că-şi aminteşte. Când s-a trezit, în maşină, încă purtam peruca. A început să ţipe când mi-am scos-o. Îşi aminteşte asta. Şi o dată, când am crezut că uşa era încuiată, am încercat peruca după ce am spălat-o. Eram cu spatele la el. A deschis uşa şi a intrat înainte să apuc s-o dau jos. M-a întrebat: „De ce încerci să arăţi ca mami?” Dacă le spune că Glory l-a luat din cărucior? Nu va fi minunat pentru mine?

— Nu l-ai lăsat să se uite la fotografiile pe care le-au arătat la televizor, nu-i aşa? întrebă el când îl lovi groaznica realitate.

„Dacă Matthew spune la poliţie că ştie că nu mama lui a fost cea care l-a luat din cărucior, orice plan pe care l-am făcut se va năruî”.

— Pui întrebări tâmpite, nu-i aşa? Sigur că nu l-am lăsat.

— Cred că eşti nebună, Brittany. Asta s-a întâmplat acum aproape doi ani. E prea mic să-şi amintească.

— Nu conta pe faptul că o să fie un iepuraş prostuţ

9 Criminalul David Berkowitz (n.tr.)

când o să-l găsească. Şi nu-mi mai spune Brittany. Am crezut că am stabilit deja asta.

— Bine, bine. Ascultă, o să schimbăm puţin planul. Nu o să te mai dai drept Zan ca să te duci înapoi la biserică. O să mă ocup eu de asta. Pune totul în maşină. Ne întâlnim mâine noapte la Aeroportul LaGuardia. O să am banii pentru tine şi un bilet de avion spre Texas.

— Cum rămâne cu Matthew?

— Fă ce ai făcut întotdeauna, numai că de data asta va trebui să fie pentru o vreme mai lungă. Culcă-l în debara, lasă lumina aprinsă şi dă-i îndeajuns de multe cereale sau sandvişuri şi suc astfel încât să-i ajungă. Spui că oamenii aceia o să treacă duminică pe acolo ca să se uite prin casă?

— Da. Dar dacă nu o să mai treacă? Nu-l putem lăsa pe băieţel închis în debara.

— Sigur că nu. Spune-i agentului imobiliar că o să pleci duminică dimineaţă şi că o să o anunţi unde să-ţi trimită banii înapoi. Poţi să fii sigură că până duminică după-amiază va verifica toată casa, indiferent dacă vine sau nu cumpărătorul. Şi atunci o să-l găsească pe Matthew.

— Şase sute de mii de dolari, cinci mii în bani lichizi, iar ceilalţi în contul tatălui meu din Texas. Scoate pixul. O să-ţi dau acum numărul contului.

Mâna lui era atât de transpirată încât abia putea ţine pixul ca să nu-i alunece, dar reuşi totuşi să noteze cifrele pe care ea i le spuse pe un ton răstit.

Era o variantă pe care el nu o luase în considerare, aceea că Matthew îşi va aduce aminte că nu mama lui fusese cea care îl răpise în ziua aceea. Dacă acest lucru se întâmpla, povestea lui Zan va fi crezută în totalitate. Toate planurile lui atent construite ar fi devenit complet nefolositoare. Chiar dacă o omora, aşa cum intenţionase, ei tot ar fi început să caute să vadă cine ar fi putut plănui

farsa aceasta şi răpirea. Şi într-un fel sau altul, ar fi aflat adevărul. Vigilenţa cu care o vânaseră pe Zan se va întoarce în alte direcţii.

Îi părea rău. Chiar îi părea rău, dar Matthew nu trebuia să fie găsit în debaraua aceea. Trebuia să dispară până când agentul imobiliar urma să ajungă acolo, duminică după-amiaza. „Nu am vrut niciodată să-l omor”, îşi spuse el plin de regrete. „Niciodată nu am crezut că se va termina aşa”.

Ridică din umeri. Era timpul să meargă la biserică. „Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am păcătuit”, îşi spuse cu tristeţe.

Capitolul 63

De data aceea Zan nu mai răspunse presei când ajunse la Secţia de Poliţie Central Park însoţită de Charley Shore. În schimb, îşi lăsă capul în jos şi alergă de la maşină la uşa din faţă ţinută de braţ de Charley. Fură escortaţi în încăperea pentru interogatorii, care le era deja familiară, unde erau aşteptaţi de detectivii Billy Collins şi Jennifer Dean.

Fără să o salute, Collins zise:

— Sper că nu aţi uitat să vă aduceţi paşaportul, doamnă Moreland.

Charley Shore răspunse în locul ei:

— L-am adus.

— Foarte bine, pentru că o să-l vrea judecătorul, spuse Billy. Doamnă Moreland, de ce nu ne-aţi spus şi nouă că plănuiaţi să zburaţi la Buenos Aires miercurea viitoare?

— Pentru că nu plănuiam asta, răspunse Zan calmă. Şi înainte de a întreba, nu, nu mi-am golit contul bancar. Sunt sigură că aţi fi verificat asta până acum. 1

— Vreţi să spuneţi că aceeaşi impostoare care v-a furat copilul 1 a cumpărat şi un bilet dus în Argentina şi s-a servit din contul i dumneavoastră? f

— Asta este *exact* ceea ce vreau să spun, zise Zan. Şi în cazul § în care nu ştiţi încă, aceeaşi persoană a cumpărat haine de la 1 magazinele la care am conturi şi a comandat toate mărfurile I necesare de care aş fi avut nevoie pentru proiectul de design i interior pentru care licitasem.

Faţa încruntată a lui Charley Shore îi aminti faptul că el o rugase să răspundă la întrebări, dar să nu ofere în mod voluntar >fi alte informaţii. Ea se întoarse spre el:

— Charley, ştiu la ce te gândeşti, dar nu am nimic de ascuns. Poate că detectivii vor verifica toate aceste lucruri şi o să descopere că cel puţin unul dintre ele nu a fost făcut de mine. Şi poate că atunci se vor uita unul la altul şi vor zice: „Poate că ea chiar spunea adevărul…” Zan se uită din nou la detectivi. Bateţi din palme dacă credeţi în miracole, zise ea. Sunt aici ca să fiu arestată. Putem începe procesul?

Ei se ridicară.

— O să facem asta în centru, la tribunal, îi spuse Billy Collins. O să vă conducem într-acolo.

„Nu durează mult să devii un infractor acuzat”, îşi spuse ea o oră mai târziu, după ce fusese emis mandatul de arestare, îi fusese atribuit un număr, i se luaseră amprentele şi i se făcuseră fotografii. De acolo fusese dusă într-o sală de judecată, în faţa unui judecător cu o expresie severă.

— Doamnă Moreland, sunteţi acuzată de răpire, obstrucţionarea justiţiei şi împiedicarea custodiei, îi spuse acesta. Dacă puteţi plăti cauţiunea, nu aveţi voie să părăsiţi ţara fără permisiunea tribunalului. Aveţi paşaportul la dumneavoastră?

— Da, onorată instanţă, răspunse Charley Shore în locul ei.

— Predaţi-l funcţionarului curţii. Cauţiunea stabilită

este de două sute cincizeci de mii de dolari.

Judecătorul se ridică şi ieşi din sala de judecată. Zan se întoarse spre Charley, cuprinsă de panică.

— Charley, nu am de unde să fac rost de atâţia bani. Ştii că nu pot.

— Am discutat cu Alvirah despre această situaţie. O să pună la bătaie ipoteca apartamentului ei, pentru garanţie la un agent de cauţiune, şi o să-ţi împrumute banii daţi pentru comisionul lui. Imediat ce-l voi suna pe Willy, el va veni încoace. După ce se lămureşte problema cauţiunii, o să fii liberă să pleci.

— Liberă să plec, şopti Zan.

Se uită la petele negre pe care nu şi le putuse îndepărta de pe degete. „Liberă să plec”.

— Pe aici, doamnă, îi zise un ofiţer de la tribunal şi o luă de braţ.

— Zan, trebuie să aştepţi într-o celulă până când Willy se va ocupa de cauţiune. Imediat ce discut cu el, o să mă întorc să aştept împreună cu tine, îi spuse Charley. Trebuie să înţelegi că toate astea sunt treburi de rutină.

Cu picioarele ca de plumb, Zan se lăsă condusă printr-o uşă din apropiere care dădea într-un culoar îngust. La capătul lui se afla o celulă goală, cu o toaletă deschisă şi cu o băncuţă. La gestul firav al ofiţerului în civil ea păşi în celulă şi auzi în urma ei cheia care se întorcea în broască. „Cu uşile închise”, îşi spuse înnebunită când îşi aduse aminte de piesa lui Sartre care purta acelaşi nume. „Am jucat în ea, în rolul soţiei adultere, în facultate”.

Se întoarse şi se uită la gratii, apoi îşi puse instinctiv mâinile pe ele. „Doamne, cum s-a ajuns la aşa ceva?” se întrebă. „De ce? De ce?”

Rămase acolo fără să se mişte timp de aproape o jumătate de oră, până când se întoarse Charley Shore.

— Am vorbit cu agentul de cauţiune, Zan, spuse el.

Willy trebuie să ajungă aici în câteva minute. Trebuie să semneze câteva documente, să predea ipoteca, să plătească taxa şi o să poţi pleca. Ştiu cum te simţi, dar acesta este momentul în care avocatul tău, adică cu, ştie cu ce avem de-a face şi începe lupta.

— O să pledezi pentru nebunie? Nu la asta te gândeşti, Charley? Pun pariu că aşa e. Înainte să ajungi la mine la birou, mă uitam cu Josh la televizorul din camera din spate. Reporterul de la CNN îi luă interviu unui doctor specializat în personalităţi multiple. După părerea lui genială, sunt un candidat foarte bun pentru o astfel de apărare. Apoi a citat un caz unde apărarea a pledat că personalitatea de bază nu a ştiut ce făcuse personalitatea care comisese crima. Şi ştii ce a răspuns judecătorul la acest argument al apărării, Charley? strigă Zan. A zis: „Nu-mi pasă câte personalităţi are femeia aia. Toate trebuie să respecte legea!”

Charley Shore se uită în privirea aprinsă a lui Zan şi ştiu că nu avea cum să o liniştească sau să o aline. Se hotărî să nu o insulte încercând unul dintre aceste gesturi.

Capitolul 64

Gloria Evans, născută Margaret Grissom, numită Glory de adoratul ei tată, pe numele de scenă Brittany La Monte, nu era sigură dacă putea crede cu adevărat că totul avea să se termine în patruzeci şi opt de ore. În acei aproape doi ani îşi şoptise de o mie de ori „Dacă…” în timpul nopţilor nedormite, când începuse să îşi dea seama de enormitatea fărădelegii pe care o comisese.

„Şi dacă n-o să meargă?” se întrebă. „Dacă o să dea de mine? O să stau în puşcărie pentru tot restul vieţii. Ce mai înseamnă şase sute de mii de dolari? O să-mi ajungă doar câţiva ani până mă aranjez, cumpăr alte haine, îmi fac fotografii noi, mai iau câteva lecţii de actorie şi încerc să găsesc un agent şi un om de relaţii publice. El mi-a zis că o

să mă prezinte oamenilor de la Hollywood, dar la ce mi-au folosit toţi aceia pe care i-am cunoscut la New York? La nimic. Şi Matty... A fost un puşti aşa simpatic. Ştiam că o să fiu dată peste cap dacă o să-l las să se lege prea mult de mine, dar cum putea să nu-mi placă de micuţ? îl iubesc pe băieţel", se gândi Glory în timp ce împacheta hainele care semănau cu cele pe care le purtase Zan Moreland. „Pentru Dumnezeu, sunt bună", îşi spuse rânjind. „Sunt atentă la detalii. Moreland e puţin mai înaltă decât mine. Am avut tocurile înălţate la sandalele acelea, în caz că cineva îmi făcea vreo poză când am luat copilul".

Radiind de automulţumire în timp ce-şi făcea bagajul, Glory îşi aminti cât muncise la peruca aceea ca să facă părul să semene perfect, la culoare şi la tunsoare. Glory pusese bureţei la rochia aceea, pentru că Moreland era mai lată în umeri decât ea. „Pun pariu că acum poliţaii fac toate acele verificări digitale şi că o să termine zicând că nu e nicio îndoială că femeia din fotografii e Moreland. Şi machiajul meu a fost perfect".

Se uită prin dormitorul cu pereţi albi şi mohorâţi, la mobila uzată de stejar şi la covorul jerpelit.

— Şi ce mi-au adus toate astea? se întrebă cu voce tare. Doi ani de vânzoleală dintr-o casă izolată în alta. Doi ani de prizonierat pentru Matty, încuiat în debarale în timp ce eu plecam la magazin sau la câte un film, din când în când. Sau la New York, ca să pară că Moreland a fost într-un loc sau în altul...

„Tipul ăla ar putea pătrunde şi în Fort Knox", îşi spuse când îşi aminti cum într-o zi se întâlniseră la Penn Station şi îi strecurase o carte de credit falsă. Decupase din ziare reclame cu haine de vânzare. „Asta vreau să cumperi", îi spusese. „Ea le are deja".

Alte dăţi îi trimisese prin poştă cutii cu haine care erau identice cu unele pe care Moreland le cumpărase. „În

cazul în care vreau să intervii”, îi spusese el.

Glory purtase unul dintre acele costume, cel negru cu guler de blană, şi se machiase ca ea când condusese în Manhattan, luni. El îi spusese să cumpere haine de la Bergdorf şi să le treacă în contul lui Moreland. Glory nu ştia exact ce îi mai plănuise, dar când îl întâlnise fu sigură că era supărat. „Du-te înapoi la Middletown”, îi spusese.

Asta se întâmplase luni după-amiaza. „M-am enervat. I-am spus să se ducă la dracu’ şi că aveam să merg pe jos până la locul de parcare. Trebuia să-mi fi dat peruca jos şi să-mi leg eşarfa la gât ca să nu arăt ca ea, dar nu am făcut-o. Apoi, când am trecut pe lângă biserică, a fost o nebunie… am intrat. Nu ştiu ce m-a făcut să intru în confesional sau, cel puţin, să încerc s-o fac. „Doamne, oare îmi pierdeam minţile? Trebuia să ştiu că o să mă urmărească. Cum altfel a ştiut că am fost acolo?”

— Glory, pot să intru?

Îşi ridică privirea. Matthew stătea la uşă. Uitându-se la el, îşi dădu seama că mai slăbise. „Ei bine, n-a mâncat cine ştie ce în ultima vreme”, îşi spuse.

— Sigur. Intră, Matty.

— Trebuie să ne mutăm din nou?

— Am veşti foarte bune pentru tine. Mami o să vină să te ia peste câteva zile.

— Da? zise el încântat.

— Poţi să fii sigur. De-aia n-o să mai am eu grijă de tine. Iar oamenii răi care au încercat să te fure au plecat. Nu e super?

— Mi-e dor de mami, şopti Matthew.

— Ştiu. Şi, mă crezi sau nu, şi mie o să-mi fie dor de tine.

— Poate că o să vii în vizită la noi…

— Păi, o să vedem.

Uitându-se în ochii inteligenţi şi curioşi ai lui

Matthew, Glory se gândi brusc: „În doi ani, dacă mă vede la televizor sau într-un film, o să zică «E Glory, doamna care a avut grijă de mine». O, Doamne, şi el crede la fel. Ştie că nu îşi permite ca Matty să fie găsit. Oare e posibil? … Da, ar fi în stare”, îşi dădu ea seama. „Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva. Trebuie să sun şi să încerc să pun mâna pe recompensă. Dar pentru moment o să fac ce mi-a zis. De dimineaţă o s-o sun pe femeia de la agenţia imobiliară şi o să-i spun că plec duminică dimineaţă. Apoi o să mă văd cu el la New York mâine noapte, aşa cum am plănuit, dar înainte de asta o să mă duc direct la poliţie şi o să ajung la o înţelegere cu ei. Şi mă pot înregistra, ca să aibă dovada absolută că spun adevărul”.

— Glory, pot să mă duc jos să iau un suc? întrebă Matthew.

— Sigur, dragă, dar o să merg şi eu cu tine ca să-ţi dau ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame, Glory, şi nu cred că o s-o văd pe mami foarte curând. Mereu îmi spui asta.

Matthew coborî treptele ca să-şi ia sucul, îl aduse înapoi, se aşeză pe pat şi se întinse spre bucata de săpun. Dar apoi o dădu la o parte. „Glory mă minte. Mereu îmi spune că o s-o văd pe mami în curând. Mami nu vrea să vină după mine”.

Capitolul 65

Vineri, la patru fără un sfert, părintele Aiden ieşi din mănăstire şi se îndreptă spre capelă. Mergea încet. Stătuse la birou ore în şir, iar artrita pe care o simţea în spate şi în genunchi întotdeauna îi dădea de furcă atunci când stătea prea mult timp pe loc.

În ziua aceea, ca întotdeauna, erau oameni adunaţi în faţa Camerei de Reconciliere, la intrare, unde erau ascultate confesiunile. Observă că cineva se oprise la grota Sfintei Fecioare de la Lourdes şi că altcineva se afla

îngenuncheat la băncuţa din faţa Sf. Iuda. Câţiva oameni erau adunaţi pe bănci de-a lungul peretelui exterior. „Îşi odihnesc picioarele, se întrebă el, sau aşteaptă să-şi facă curaj să meargă la confesiune? Nu e nevoie de curaj”, îşi spuse. „Nu trebuie decât credinţă”.

Când trecu pe lângă altarul Sf. Antoniu, observă un bărbat îmbrăcat în impermeabil, cu păr des şi negru, care stătea îngenuncheat. Îi trecu prin minte că poate acesta este bărbatul despre care Alvirah spusese că se uitase la el cu mare interes în acea seară. Părintele Aiden alungă acest gând. „Şi dacă e aşa, poate că omul nu făcea altceva decât să-şi facă curaj ca să-şi descarce povara. Aşa sper”.

La patru fără cinci minute îşi puse numele pe uşa Camerei de Reconciliere, intră şi se aşeză pe scaun. Rugăciunea de dinaintea primirii credincioşilor care veneau la confesiune era mereu aceeaşi, că le va veni în ajutor celor care apelau la el pentru vindecare.

La ora patru apăsă pe buton, astfel încât să se aprindă lumina verde, iar prima persoană de la coadă să ştie că îi era permis să intre.

Fusese o după-amiază neobişnuit de aglomerată, chiar şi pentru vremurile de criză şi pentru perioada postului, şi circa două ore mai târziu, părintele Aiden se hotărî că din moment ce mai erau doar câţiva oameni care aşteptau, nu va pleca până nu va asculta toate confesiunile.

Apoi, la şase fără cinci, bărbatul cu părul ciudat intră. Gulerul impermeabilului era ridicat. Purta ochelari negri, foarte mari. Părul des şi mare îi acoperea urechile şi fruntea. Ţinea mâinile în buzunar.

Părintele Aiden simţi o senzaţie bruscă de teamă. „Bărbatul acesta nu este un credincios venit la confesiune, simt sigur de asta”. Dar acesta se aşeză şi cu vocea aspră spuse:

— Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am păcătuit.

Apoi se opri. Părintele Aiden aşteptă.

— Nu sunt sigur că o să mă iertaţi, părinte, pentru că fărădelegile pe care o să le comit vor fi mult mai grave decât cele pe care le-am făcut deja. Vedeţi, o să omor două femei şi un copil. Pe una dintre ele o cunoaşteţi. E Zan Moreland. Şi, în afară de asta, nu pot avea încredere în dumneata, părinte. Nu ştiu ce aţi auzit sau ce bănuiţi.

Părintele Aiden intenţionă să se ridice, dar înainte de a face asta bărbatul scoase din buzunar un pistol şi îl apropie de sutana lui.

— Nu cred că o să audă cineva asta, zise el. Nu cu un amortizor. Şi, oricum, sunt prea ocupaţi ca să se roage.

Părintele Aiden avu senzaţia unui junghi ascuţit în piept şi apoi, când totul se întunecă, simţi nişte mâini care îl ghidară înapoi pe scaun.

Mâini. Zan Moreland. Asta încercase să-şi amintească. Zan avea mâini lungi, frumoase. Femeia din confesional, despre care el crezuse că era Zan, avea mâini mici şi degete scurte… Apoi imaginea i se stinse din minte, lăsându-l într-un întuneric mormântal.

Capitolul 66

Când reuşiră într-un final să iasă din tribunal, Willy păşi înainte, în marea de camere de filmat şi aparate de fotografiat, fugi spre stradă şi opri un taxi.

Muşcându-şi buza care îi tremura şi ţinându-se de mâna lui Charley Shore, Zan alergă să intre în taxi. Dar nu reuşi să scape de bliţurile şi de microfoanele care îi fuseseră vârâte în faţă.

— Ai vreo declaraţie pentru noi, Zan? strigă un reporter.

Se opri şi ţipă:

— Nu sunt eu femeia din acele poze, nu sunt, nu

sunt!

Lângă bordură, Willy ţinea deschisă portiera taxiului. Charley o ajută să intre.

— Tipul cel mare va avea grijă de tine acum, zise Charley încet.

Minute în şir după ce taxiul plecă, nici Zan şi nici Willy nu ziseră nimic. Apoi, când ajunseră aproape de Central Park, ea se întoarse spre el:

— Pur şi simplu nu ştiu cum să vă mulţumesc, începu ea. Apartamentul meu e subînchiriat. Contul din bancă nu mai există. Nu aş fi putut ieşi pe cauţiune. Aş fi fost diseară la Tombs[10], într-o salopetă portocalie dacă nu eraţi voi, tu şi Alvirah.

— Nu ai fi avut cum să ajungi diseară la Tombs, Zan, spuse Willy. Nu cât eşti în grija mea.

Când ajunseră în apartament, Alvirah îi aştepta cu pahare pe măsuţa de cafea.

— M-a sunat Charley, zise ea. A spus că Zan are nevoie de ceva mai tare decât vinul roşu. Ce să fie, Zan?

— Cred că un whisky.

Zan încercă să zâmbească în timp ce-şi desfăcea eşarfa şi îşi dădu jos jacheta, dar era un efort zadarnic.

— Sau mai bine două sau trei, adăugă ea.

Când se întinse ca să-i ia haina, Alvirah o luă în braţe pe Zan.

— Când m-a sunat Charley să-mi spună că vii încoace, m-a rugat să-ţi amintesc că este abia primul pas dintr-un proces lung şi că o să fie alături de tine până la capăt.

Zan ştia ce trebuia să spună, dar nu şi cum s-o facă. Încercând să câştige puţin timp, se aşează pe canapea şi se uită în încăpere.

— Mă bucur foarte mult că ai ales până la urmă

10 Puşcărie din Manhattan (n.tr.)

fotoliile Club asortate, Alvirah. Îţi aminteşti că am dezbătut dacă unul dintre ele să fie sau nu Wing. Iar măsuţele merg foarte bine cu masa pentru cocteiluri. Şi se asortează şi lămpile. Hai să recunoaştem. Nu erau prea mulţi decoratori de interior prin Jackson Heights, Queens, la acea vreme.

În timp ce vorbea, Alvirah o studia pe Zan şi observă cearcănele adânci pe care le avea sub ochi, albul ca de porţelan al pielii ei, faptul că, deşi corpul ei era zvelt în mod natural, părea acum fragil.

Zan luă băutura pe care Willy i-o preparase, o scutură uşor astfel încât cuburile de gheaţă să zornăie când se loviră de marginile paharului, şi începu:

— Este incredibil de greu pentru mine să spun asta, pentru că pare atât de nerecunoscător, zise ea şi se uită la expresiile lor îngrijorate. Vă pot citi gândurile, spuse încet. Credeţi că o să dau totul în vileag şi să vă spun că da, mi-am răpit copilul şi poate chiar că mi-am ucis fiul, carne din carnea mea. Dar nu asta vreau să vă spun. O să vă spun că nu sunt ambivalenţă. Nu sunt nici nebună. Şi nu am personalitate multiplă. Ştiu că aşa pare, şi nu vă învinovăţesc pentru că aţi crezut aşa ceva, confirmă cu tonul crescând în intensitate. Altcineva l-a luat pe Matthew. Cineva care poate face în aşa fel încât să arate ca mine, şi aceea este femeia care apare în fotografiile făcute în Central Park. Tocmai am citit despre o femeie care şi-a petrecut un an în închisoare pentru că două dintre prietenele fostului ei logodnic au pretins că le-a ameninţat cu pistolul. Într-un final una dintre ele a cedat şi a recunoscut că a minţit.

Zan se uită fix în ochii lui Alvirah implorând înţelegere.

— Alvirah, pe viaţa lui Matthew, jur în faţa lui Dumnezeu că sunt nevinovată. Eşti un bun detectiv. Ţi-am

citit cartea. Ai rezolvat câteva crime importante. Acum o să te rog să regândeşti toată această mizerie. Spune-ţi: „Zan e nevinovată. Tot ce mi-a spus e adevărat. Cum să dovedesc nevinovăţia ei în loc să îi plâng de milă?” Crezi că e posibil?

Alvirah şi Willy se uitară unul la altul, ştiind că îşi puteau citi unul altuia gândurile. De când văzuseră pozele acelea cu Zan – sau cu femeia care semăna uimitor de mult cu ea – dăduseră vina pe ea. Vinovaţi! „Nici măcar nu am luat în calcul posibilitatea că nu ea e cea din poze”, îşi spuse Alvirah. „Poate că este o altă explicaţie pentru toate astea”.

— Zan, începu ea încet. Mă simt ruşinată şi ai dreptate. Sunt un detectiv destul de bun şi m-am grăbit să te judec. Se presupune că eşti nevinovată până la proba contrarie, lucru ce stă la baza justiţiei, ceva ce eu, ca mulţi alţii, am uitat în cazul tău. Unde să caut răspunsuri?

— Jur că Bartley Longe se află în spatele acestei poveşti, zise Zan cu hotărâre. I-am respins avansurile… niciodată un pas deştept dacă lucrai cu el. Mi-am dat demisia şi mi-am deschis propria afacere. I-am luat câţiva dintre clienţi. Astăzi am aflat că am primit contractul pentru decorarea apartamentelor din Carlton Place.

Observă expresia surprinsă din ambele priviri.

— Vă vine să credeţi că arhitectul Kevin Wilson m-a angajat, deşi ştia că pot fi închisă? Desigur, acum că am ieşit pe cauţiune, pot lucra cu Josh, dar Kevin ne-a angajat ştiind că Josh s-ar descurca şi singur.

— Zan, ştiu cât de mult înseamnă pentru tine acest contract, spuse Alvirah. Şi ai câştigat în faţa lui Bartley Longe!

— Da, dar acum mă urăşte, vă daţi seama cât o să mă deteste când va afla?

Lui Alvirah îi trecu prin minte un gând înfricoşător,

că Zan ar fi putut trece cu vederea ceva. Dacă avea dreptate şi o femeie îndeajuns de pricepută se dăduse drept ea, iar dacă Bartley Longe o angajase pe acea femeie ca să se îmbrace ca Zan şi să-l răpească pe Matthew, ce avea să se întâmple acum? Şi ce i-ar putea face Longe lui Matthew ţinând cont de noua insultă pe care i-o adusese Zan afacerii sale prestigioase pe care o voia numai pentru el? Dacă Longe este vinovat, iar Matthew este încă în viaţă, va merge Longe într-atât de departe încât să îi facă şi mai mult rău lui Zan?

Înainte ca Alvirah să vorbească, Zan spuse:

— Am încercat să pun totul cap la cap. Dintr-un anumit motiv, Nina Aldrich le-a spus acelor detectivi şi că trebuia să mă întâlnesc cu ea la apartamentul din Beekman Place. Pur şi simplu e o minciună. Poate că servitoarea era prin preajmă şi a auzit când Nina mi-a spus să mă văd cu ea în ziua aceea la casa din oraş de pe Sixty-ninth Street.

— În regulă, Zan, ar putea fi un fir bun. O să încerc să dau de servitoare. Mă pricep să mă împrietenesc cu cineva de acest gen. Nu uita că am fost femeie de serviciu ani în şir.

Alvirah se grăbi să ia un carneţel şi un pix de pe raftul din bucătărie, de lângă telefon. Când se întoarse, Zan spuse:

— Şi, te rog, discută şi cu Tiffany Shields, dădaca. A cerut un Pepsi şi când m-am dus să i-l aduc m-a urmat în bucătărie. L-a scos din frigider şi l-a deschis singură. Nici nu m-am atins de el. M-a întrebat dacă aveam medicamente pentru gripă. I-am dat un Tylenol pentru răceală. Nu aveam Tylenol cu sedativ în casă. Acum a declarat că asta i-am dat.

Telefonul sună.

— Mereu sună când suntem pe cale să luăm cina, se

încruntă Willy în timp ce se duse să ridice receptorul.

O clipă mai târziu, expresia de pe faţa lui se schimbă.

— O, Doamne! La ce spital? Ajungem imediat. Mulţumesc, părinte.

Willy puse la loc receptorul şi se întoarse către Alvirah şi Zan care se uitau la el.

— Cine, Willy? întrebă Alvirah cu mâinile în dreptul inimii.

— Părintele Aiden. Un tip cu păr negru şi des l-a împuşcat în Camera de Reconciliere. Este la New York Hospital, Alvirah. Este la Terapie Intensivă. Starea lui este critică. S-ar putea să nu treacă de noaptea asta.

Capitolul 67

Alvirah, Willy şi Zan rămăseseră la spital, în faţa Secţiei de terapie intensivă până la ora trei dimineaţa. Mai erau acolo doi călugări franciscani care stăteau şi ei de veghe. Li se permisese tuturor să stea un moment lângă patul părintelui O'Brien. Pieptul lui era înfăşurat cu bandaje. O mască pentru oxigen îi acoperea cea mai mare parte din faţă. În braţ avea o perfuzie. Dar doctorul devenise puţin mai optimist. În mod miraculos, toate cele trei gloanţe îi ocoliseră inima. Deşi starea lui era extrem de critică, semnele vitale se îmbunătăţeau.

— Nu ştiu dacă vă aude, dar puteţi vorbi cu el pe scurt, spuse doctorul.

Alvirah şopti:

— Părinte Aiden, te iubim.

Willy spuse:

— Haide, Padre. Trebuie să te faci bine.

Zan luă mâna părintelui Aiden într-a ei.

— Sunt Zan, părinte. După tot ce s-a întâmplat, ştiu că rugăciunile tale au fost cele care mi-au dat speranţă. Acum eu mă rog pentru tine.

Când ieşiră din spital, Alvirah şi Willy o conduseră pe

Zan acasă cu taxiul. Alvirah aşteptă în maşină în timp ce Willy o duse până la uşa apartamentului. Când se întoarse, acesta mormăi:

— E prea frig pentru vulturi. Nu e nicio cameră de înregistrare prin preajmă.

Dormiră până la ora nouă în dimineaţa aceea. Când se trezi, Alvirah ridică receptorul şi sună la spital.

— Părintele Aiden rezistă, îi raportă apoi soţului. O, Willy, am ştiut când l-am văzut pe tipul acela, luni, în capelă, că avea să aducă necazuri. Dacă am fi putut să ne uităm mai bine la el pe înregistrările camerelor de supraveghere, am fi putut afla cine este.

— Păi, cu siguranţă că acum poliţia o să verifice cu foarte mare atenţie înregistrările de aseară ale camerelor de supraveghere ca să vadă dacă îl pot identifica, o linişti Willy.

La micul dejun se uitară pe primele pagini ale ziarelor. Atât *Post*, cât şi *News* aveau poza lui Zan în timp ce ieşea din tribunal alături de Charley Shore. Declaraţia ei „Nu sunt eu femeia din acele poze!” era titlul mare de la *News*, iar *Post* titra: „Nu sunt eu în poze, strigă Zan”. Fotograful de la *Post* obţinuse un prim-plan care arăta expresia chinuită care îi însoţise declaraţia.

Alvirah tăie prima pagină din *Post* şi o împături.

— Willy, e sâmbătă, aşa că poate dădaca e acasă. Oricum, Zan mi-a lăsat adresa ei şi numărul de telefon. Dar în loc să o sun o să mă duc direct la ea. Zan a spus că Tiffany Shields a luat ea însăşi un Pepsi din frigider. Asta înseamnă că Zan nu avusese cum să-i pună ceva în el. Cât despre medicamentul pentru răceală, Zan spune că niciodată nu a cumpărat un astfel de medicament care să conţină sedativ. Ai auzit-o. Tânăra aceea a adormit când trebuia să aibă grijă de Matthew, iar acum încearcă să arunce vina asupra lui Zan.

— De ce-ar fi inventat o astfel de poveste? întrebă Willy.

— Cine ştie? Poate ca să-şi justifice ei înseşi de ce a adormit la muncă.

O oră mai târziu, Alvirah suna la soneria administratorului blocului în care locuise Zan. O tânără în halat răspunse.

— Cred că eşti Tiffany Shields, ghici Alvirah afişând cel mai cald zâmbet cu putinţă.

— Şi? Ce vreţi? veni răspunsul ostil.

Alvirah îi întinse cartea de vizită.

— Sunt Alvirah Meehan şi sunt editor la *New York Globe*. Mi-ar plăcea să îţi iau un interviu pentru o poveste pe care o scriu despre Alexandra Moreland.

„Nu e o minciună", îşi spuse Alvirah. „Chiar o să scriu un editorial despre Zan".

— Vreţi să scrieţi despre dădaca proastă pe care o învinovăţeşte toată lumea pentru că a adormit în timp ce mama şi-a răpit copilul? se răsti Tiffany.

— Nu. Vreau să scriu despre tânăra căreia îi era rău şi a fost de acord să facă pe dădaca pentru că mama copilului trebuia să se vadă cu o clientă, iar noua bonă nu apăruse la lucru.

— Tiffany, cine-i acolo?

Alvirah se uită pe lângă Tiffany, în hol, şi observă un bărbat cu umeri largi, cu chelie, care se apropia de ele. Tocmai voia să se prezinte, când Tiffany zise:

— Tată, aceasta este o doamnă care vrea să-mi ia un interviu pentru un articol pe care-l scrie.

— Fata mea şi-a luat destule scatoalce de la voi, spuse tatăl lui Tiffany. Du-te acasă, cucoană.

— Eu nu intenţionez să critic pe nimeni, zise Alvirah. Tiffany, ascultă-mă. Zan Moreland mi-a spus cât de mult te iubea Matthew şi că voi două eraţi prietene. Mi-a spus că

ştia că îţi era rău şi s-a învinovăţit pentru că a insistat ca tu să ai grijă de Matthew în ziua aceea.

— Cred că ar trebui să vorbeşti cu femeia asta, Tiffany, interveni tatăl.

În timp ce tânăra îi deschise uşa ca să-i permită să intre, tatăl ei o conduse pe Alvirah în sufragerie şi se prezentă:

— Eu sunt Marty Shields. Vă las. Trebuie să ajung sus ca să verific încuietoarea cuiva. Apoi se uită la cartea de vizită şi adăugă: Hei, stai puţin. Nu eşti doamna care a câştigat la loterie şi a scris o carte despre rezolvarea misterelor?

— Ba da, recunoscu Alvirah.

— Tiffany, mamei tale i-a plăcut la nebunie cartea aia. S-a dus la librărie şi i-ai dat un autograf, doamnă Meehan. A zis că a avut o discuţie plăcută cu dumneata despre carte. Acum e la muncă. Lucrează ca vânzătoare la Bloomingdales. Pot să spun de pe acum că o să-i pară tare rău că nu te-a prins azi aici. Bine, acum mă duc.

„Ce noroc pe mine că soţiei lui i-a plăcut cartea”, se gândi Alvirah voioasă în timp ce trase un scaun cu spătarul drept în apropierea canapelei pe care se ghemuise Tiffany. „E doar un copil”, îşi spuse, „şi înţeleg în ce stres a trăit în toată această vreme. Am auzit la ştiri apelul ei disperat, la fel şi alte câteva milioane de oameni”.

— Tiffany, începu ea, eu şi soţul meu suntem buni prieteni cu Zan aproape de când a dispărut Matthew. Trebuie să subliniez că nici măcar o dată nu am auzit-o dând vina pe tine pentru ce s-a întâmplat în ziua aceea. Niciodată n-am întrebat-o despre Matthew pentru că ştiam cât de greu îi era să discute despre el. Cum era?

— Era adorabil, spuse Tiffany repede. Şi atât de deştept. Nu e surprinzător. Zan îi citea câte o poveste în fiecare seară, iar în weekenduri îl ducea peste tot. Îi plăcea

să meargă la grădina zoologică şi ştia toate animalele. Putea număra până la douăzeci şi nu-i scăpa nicio cifră. Desigur, Zan este o adevărată artistă. Schiţele ei cu camere, mobile şi accesorii, cu care se ocupă, sunt minunate. Chiar şi la trei ani îţi puteai da seama că Matthew avea talent la desen. Avea ochi mari, căprui, care îi dădeau o înfăţişare solemnă când se gândea. Iar părul începuse să capete o nuanţă roşcată.

— Erai bună prietenă cu Zan?

Expresia de pe faţa lui Tiffany deveni îngrijorată.

— Da, cred că da.

— În urmă cu un an, îmi amintesc că mi-a spus că voi două eraţi bune prietene şi că întotdeauna îi admirai hainele. Nu îţi dădea din când în când câte o eşarfă, câte o pereche de mănuşi sau câte o poşetă de care nu mai avea nevoie?

— A fost drăguţă cu mine.

Alvirah îşi deschise geanta şi scoase prima pagină împăturită din *Post*.

— Zan a fost arestată aseară şi este acuzată de răpire. Uită-te la faţa ei. Vezi cât de mult suferă?

Tiffany se uită la poză şi apoi îşi întoarse imediat privirea.

— Tiffany, detectivii i-au spus lui Zan că tu crezi că te-ar fi drogat.

— Ar fi putut-o face. De-aia îmi era aşa de somn. Putea fi ceva în acel Pepsi şi în acea pastilă pentru răceală. Pun pariu că a fost un sedativ.

— Da, am înţeles că asta le-ai spus detectivilor, dar Tiffany, Zan îşi aminteşte foarte clar că ai cerut un suc pentru că-ţi era sete. Te-ai dus după ea în bucătărie şi l-ai deschis singură. Ea nici nu l-a atins. Nu-i aşa?

— Eu nu-mi aduc aminte aşa, spuse Tiffany, iar tonul vocii sale era defensiv.

— Ai întrebat-o pe Zan dacă avea un medicament împotriva răcelii. Ţi-a dat un Tylenol, dar nu avea în casă Tylenol pentru seară, cu sedativ. La cererea ta, ţi-a dat un medicament. Acum, sunt de acord cu tine că acel antihistaminic te face să te simţi puţin ameţită, dar tu ai cerut o doctorie, iar Zan ţi-a oferit-o.

— Nu-mi amintesc, zise Tiffany şi îşi îndreptă poziţia.

„Îşi aminteşte", se gândi Alvirah, „iar Zan are dreptate. Tiffany încearcă să rescrie istoria ca să se reabiliteze".

— Tiffany, aş vrea să te mai uiţi o dată la poză. Zan suferă din cauza acestor acuzaţii. Jură că nu este femeia din poze care îl ia pe Matthew. Nu ştie unde este, iar singurul lucru care o face să meargă mai departe este speranţa că într-o bună zi îl va găsi în viaţă. O să fie acuzată la proces, iar tu o să fii chemată ca martor. Sper că o să te gândeşti bine când o să te afli sub jurământ şi că o să spui adevărul despre ce s-a întâmplat în acea zi. Acum eu o să plec. Promit că atunci când voi scrie povestea o să subliniez faptul că Zan a dat mereu vina pe ea, nu pe tine, pentru dispariţia lui Matthew.

Tiffany nu se ridică.

— Ţi-am lăsat cartea mea de vizită, Tiffany. Are numărul meu de mobil. Dacă mai e ceva ce vrei să-mi spui, sună-mă.

Când ajunse la uşă, fu oprită.

— Doamnă Meehan, o strigă Tiffany. S-ar putea să nu însemne nimic, dar… Se ridică. Vreau să vă arăt nişte sandale. Zan mi le-a dat. Când am văzut pozele acelea de când a fost luat Matthew din cărucior, am observat ceva. Aşteptaţi puţin.

Se duse până în capătul holului şi se întoarse o clipă mai târziu cu o cutie de pantofi într-o mână şi un ziar în alta. Deschise cutia.

— Sandalele acestea sunt exact la fel cu perechea pe care o purta Zan. Mi le-a dat mie. Când i-am mulţumit, mi-a zis că mai cumpărase o pereche de aceeaşi culoare din greşeală, şi nu numai atât, ci că mai avea o altă pereche la fel, dar cu barete mai late. Mi-a zis că era, practic, ca şi cum ar fi avut trei perechi de pantofi la fel.

Neştiind la ce să se aştepte şi neîndrăznind să spere că avea vreo importanţă, Alvirah nu zise nimic. Tiffany arătă spre ziarul pe care îl ţinea în mână şi spuse:

— Vedeţi încălţările lui Zan, sau pe ale femeii care arată ca ea, pe care le are în picioare când se apleacă deasupra căruciorului?

— Da. Ce e cu ele?

— Observaţi că bareta este mai lată decât la perechea aceasta?

Scoase o sanda din cutie şi o ridică.

— Da. Este diferită. Nu cu mult, dar Tiffany, ce e cu asta?

— Am observat şi pot să jur că Zan le purta pe cele cu barete înguste în ziua în care Matthew a dispărut. Am ieşit împreună din bloc. S-a grăbit spre un taxi, iar eu am împins căruciorul spre parc, spuse Tiffany, iar expresia de pe faţa ei deveni preocupată. Nu am spus asta la poliţie. Am fost atât de supărată în legătură cu felul în care m-a judecat lumea încât am dat vina pe Zan. Dar aseară, când am început să mă gândesc, nu avea sens. Adică, de ce s-ar fi dus Zan înapoi acasă în ziua aceea ca să-şi schimbe sandalele cu perechea cu barete mai late? Se uită cu o privire rugătoare la Alvirah. Înţelegeţi ce vreau să spun, doamnă Meehan?

Capitolul 68

Sâmbătă dimineaţa, detectivul Wally Johnson apăsă butonul de la interfon sub numele Anton/Kolber 3B din foaierul casei din piatră de culoare roşiatică în care

locuiau Angela Anton şi Vita Kolber. Erau tinerele care fuseseră colege de apartament cu Brittany La Monte înainte de dispariţia ei.

Când ele nu răspunseră la mesajul pe care el îl trimisese joi seara, se pregătise să se ducă direct la apartamentul lor în dimineaţa următoare şi să îşi încerce norocul, poate avea să le prindă acasă. Dar apoi Vita Kolber îl sună, la opt dimineaţa, vineri, şi îl rugă să se vadă mai bine sâmbătă dimineaţa. Aveau repetiţii dis-de-dimineaţă, ce urmau să dureze toată ziua.

Era o cerere rezonabilă, iar Wally îşi petrecuse ziua de vineri mergând pe firul altor nume pe care secretara lui Bartley Longe i le dăduse la telefon.

— Aceştia sunt oamenii obişnuiţi, din industria de divertisment, care au cunoscut-o pe Brittany când a fost la casa de la ţară a domnului Longe, îi explicase ea.

Două dintre nume erau producători de film, ambii plecaţi din ţară. Al treilea era o directoare de casting care se gândise îndelung pentru a şi-o aminti pe Brittany La Monte.

— Bartley are întotdeauna în jurul lui multe blonde, îi explicase ea. E greu să le deosebeşti una de alta. Dar dacă nu mi-o pot aminti pe fata asta, Brittany, înseamnă că nu mi-a atras atenţia în niciun fel.

Imediat ce sunase la interfon, o voce melodioasă spuse:

— Urcaţi.

După ce auzi un bâzâit, împinse uşa şi urcă la etajul trei. Uşa pe care scria „3B” fu deschisă de o tânără înaltă şi zveltă, cu părul lung şi blond, care îi cădea peste umeri.

— Eu sunt Vita, îi spuse. Vă rog, intraţi.

Micuţa sufragerie fusese în mod evident mobilată cu lucruri de care alţii nu mai avuseseră nevoie, dar era veselă şi bine pusă la punct, cu perne colorate aşezate pe

canapeaua veche, draperii asemănătoare la ferestrele înalte şi înguste şi postere cu succese de pe Broadway lipite pe pereţii văruiţi.

La invitaţia Vitei, se aşează pe un scaun capitonat, fără mânere, iar Angela Anton veni dinspre bucătărie cu două căni cu cappuccino.

— Unul pentru dumneavoastră şi unul pentru mine, anunţă ea în timp ce le aşează pe măsuţa rotundă, de cafea. Vita e amatoare de ceai, dar acum nu vrea nimic.

Angela Anton nu avea mai mult de un metru şi jumătate înălţime, părul castaniu, de lungime medie, cu breton şi ochi căprui care, observă imediat Wally, erau de fapt mai mult verzui decât maronii. Avea un fel graţios de a se mişca, iar el bănui că era dansatoare, observaţie care se dovedi a fi cât se poate de reală.

Amândouă tinerele se aşezară pe canapea şi se uitară la el răbdătoare. Wally sorbi din cafea şi o complimentă pe Anton:

— De obicei îmi beau a doua cafea la birou, zise el, dar aceasta e mult mai bună. După cum am spus în mesaj, trebuie să discut cu amândouă despre Brittany La Monte.

— Brittany are necazuri? întrebă Vita nerăbdătoare. Dar nu îi dădu ocazia să răspundă. Adică, lipseşte de aproape doi ani, iar când a plecat a fost foarte misterioasă în legătură cu asta. Ne-a scos în oraş la cină şi ne-a spus că face cinste. Era atât de încântată. Ne-a spus că primise o ofertă de slujbă care avea să fie foarte bine plătită, dar va dura o vreme şi după aceea voia să plece în California pentru că în timpul şederii la New York nu reuşise să primească un rol în niciun spectacol de pe Broadway.

— Tatăl lui Brittany este îngrijorat pentru ea, după cum ştiţi, spuse Johnson. Mi-a spus că a venit aici să vă vadă.

Angela fu cea care răspunse:

— Vita nu a vorbit cu el decât câteva minute. Avea un concurs pentru un rol. Eu am avut timp, aşa că i-am ascultat povestea domnului Grissom, apoi a trebuit să-i spun că pur şi simplu nu ştim nimic despre ea.

— El mi-a spus că v-a arătat vederea pe care i-a trimis-o Brittany în urmă cu şase luni. Era din New York. Credeţi că era reală? întrebă Johnson.

Cele două femei se uitară una la alta.

— Nu ştiu, zise Angela rar. Scrisul lui Brittanty are bucle şi înfloriturі. Înţeleg de ce a scris cu litere de tipar pe vederea aceea micuţă. Dar nu pricep de ce nu ne-a sunat dacă se întorsese în Manhattan. Eram destul de apropiate.

— Cât timp aţi locuit împreună? întrebă Wally în timp ce lăsă jos, pe măsuţă, cana cu cafea.

— Au fost patru ani pentru mine, zise Angela.

— Iar pentru mine trei, răspunse şi Vita.

— Ce ştiţi despre Bartley Longe?

Wally Johnson fu surprins să le vadă pe ambele femei râzând.

— O, Doamne, spuse Vita. Ştiţi ce a făcut Brittany cu colecţia lui de peruci şi de meşe?

— Am auzit despre asta, răspunse Johnson. Care era treaba? Brittany era încurcată cu el sau era îndrăgostită de el?

Angela sorbi din cafea, iar Wally nu era sigur dacă ea se gândea la întrebare sau căuta o cale de a-i rămâne loială lui Brittany. Într-un final, ea spuse:

— Cred că Brittany l-a subestimat pe tipul ăla. Avea o relaţie cu el, dar a făcut-o cu un motiv, adică să cunoască în casa lui din Litchfield anumiţi oameni care ar fi putut-o ajuta în cariera de actriţă. Nu pot să vă spun cât de mult şi-a dorit să fie faimoasă. O înnebunea. Făcea haz de Bartley Longe. Ne făcea să râdem când îl imita.

Wally Johnson îşi aduse aminte de ceea ce-i spusese Longe, că Brittany voia să transforme relaţia lor într-o căsnicie.

— Voia să se mărite cu el? întrebă el.

Amândouă începură să râdă.

— O, Doamne, zise Vita. Brittany nu s-ar fi măritat niciodată cu acel... Făcu o pauză. Vă jur, nu-mi vine nicio comparaţie în minte, adăugă ea.

— Şi apoi ce s-a întâmplat de a făcut-o să-i distrugă colecţia de peruci? întrebă Johnson.

— A văzut că majoritatea celor care veneau acasă la el în Litchfield erau potenţiali clienţi pentru el, nu oameni de teatru sau de cinema. A decis că-şi pierdea vremea. Sau poate intervenise deja slujba misterioasă. Bartley Longe îi dăduse lui Brittany nişte bijuterii. Cred că şi-a dat seama că se săturase ca ea să stea pe-acolo şi i le-a luat înapoi din cutiile cu bijuterii. Asta a enervat-o, de fapt. S-au certat rău. Nu voia să i le dea înapoi. Aşa că, în timp ce el era la duş, ea i-a luat toate perucile şi meşele, s-a urcat în decapotabilă şi s-a întors la New York. Ne-a povestit că i-a tăiat toate „zdrenţele”, cum le-a spus, şi le-a împrăştiat peste tot pe decapotabilă, astfel încât nimeni de la garaj să nu le poată trece cu vederea.

— A mai vorbit cu Longe după aceea?

— El i-a lăsat un mesaj, zise Vita, iar zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Ne-a dat să-l auzim şi noi. Nu vorbea răstit, aşa cum făcea când ea întârzia la Litchfield. A zis: „O să regreţi asta, Brittany. Dacă o să trăieşti să apuci să regreţi”.

— A ameninţat-o aşa direct? întrebă Wally Johnson brusc interesat.

— Da. Eu şi Angela ne-am temut pentru ea. Brittany a râs. A zis că erau doar ameninţări în vânt. Dar am făcut o copie a mesajului audio. După cum am zis, m-am temut

pentru ea. Peste câteva zile şi-a făcut bagajele şi a plecat.

Wally Johnson se gândi la ce auzise.

— Mai aveţi încă acea copie a mesajului lui Longe?

— Da, sigur, spuse Vita. M-am temut când am văzut că Brittany râdea de el, dar când a plecat din oraş m-am gândit că poate Bartley Longe se va potoli.

— Aş dori să îmi daţi acea înregistrare, dacă e la îndemână, îi spuse Johnson.

Când Vita se duse să aducă înregistrarea, îi spuse Angelei:

— Şi dumneavoastră sunteţi in showbiz, presupun.

— O, da. Sunt dansatoare. Acum repet pentru un spectacol care va avea premiera peste două luni. Înainte să apuce să o întrebe, ea îi spuse: Şi ca să ştiţi, Vita este o cântăreaţă foarte bună. Este o reluare a spectacolului *Show Boat* pe Broadway, iar ea va fi în cor.

Wally Johnson se uită la afişele cu spectacolele Broadway de pe pereţi.

— Brittany era cântăreaţă sau dansatoare? întrebă el.

— Se descurca în ambele domenii, dar era mai mult actriţă.

Johnson îşi dădu seama după ezitarea din vocea Angelei

Anton că nu avea să laude prea mult talentele teatrale ale lui Brittany La Monte.

— Angela, începu el, Toby Grissom e pe moarte şi agonizează de îngrijorare că fata lui ar putea fi în vreun bucluc. Cât de bună actriţă era Brittany?

Angela Anton se uită gânditoare la posterul înrămat de deasupra scaunului pe care stătea Johnson.

— Brittany este bunicică, zise ea. Ar fi reuşit să devină o stea? Nu cred. Îmi aduc aminte o noapte, acum vreo patru ani, când am ajuns acasă, iar ea stătea aici şi plângea pentru că încă o dată un agent o refuzase. Vedeţi,

domnule detectiv Johnson, era o machieuză fabuloasă. Şi chiar vreau să spun fabuloasă! Putea face o persoană să arate altfel într-o clipită. Uneori, când noi trei nu aveam nicio slujbă, ne făcea pe toate să arătăm ca nişte celebrităţi. Avea o colecţie de peruci care v-ar fi dat pe spate. Ne îmbrăcam şi plecam undeva, iar toată lumea credea că eram acele celebrităţi pe care le imitam. I-am spus lui Brittany că ar putea fi şefa machiorilor tuturor vedetelor şi că aceasta ar fi calea ei către succes. Dar nu voia să audă aşa ceva.

Vita Kolber se întoarse în sufragerie.

— Îmi pare rău, zise ea. Înregistrarea nu era în sertarul unde am crezut că am pus-o. Vreţi să îi dau drumul, detectiv Johnson?

— Vă rog.

Vita apăsă butonul aparatului de înregistrat. Vocea lui Bartley Longe, puternică din cauza furiei, ameninţătoare şi înspăimântătoare din cauza conţinutului mesajului, reverberă în încăpere: „O să regreţi asta, Brittany. Dacă o să trăieşti ca să apuci să regreţi”.

Wally Johnson o rugă să o redea din nou. Îi dădea fiori pe şira spinării.

— O să iau banda cu mine, zise el.

Capitolul 69

Penny Hammel ştia că nu ar fi trebuit să îşi asume riscul de a conduce pe lângă ferma Owens şi să fie văzută de Gloria Evans. Dar aşa cum îi spusese lui Bernie, mai ştia, de asemenea, că se petrecea ceva în acea casă şi că era probabil vorba despre trafic de droguri.

— Poate că există şi o recompensă, zise ea. Ştii că poţi să suni şi anonim, adică nu o să dea la ştiri că tu eşti cel care a trâmbiţat.

Erau momente în care pe Bernie nu îl deranja prea tare faptul că se afla atât de mult pe drumuri, iar unul

dintre acelea era când lui Penny îi intra în cap că se întâmpla ceva misterios în jurul ei.

— Dragă, îţi aduci aminte când ai crezut că acel caniş vagabond pe care l-ai găsit era campionul care evadase în aeroport? Când ai verificat, era mai înalt şi mult mai greu decât celălalt.

— Ştiu. Dar era un căţel drăguţ şi apoi l-am anunţat pe proprietar să vină să-l ia.

— Iar mulţumirea lui a fost o sticlă din cel mai ieftin vin pe care tipul ăla l-a găsit în magazinul de băuturi, îi reaminti Bernie.

— Şi ce dacă? Câinele s-a bucurat foarte mult că a fost găsit.

Într-un mod filosofic, Penny alungă din minte incidentul.

Era sâmbătă dimineaţa. În timpul micului dejun văzuseră secvenţa cu Alexandra Moreland care ieşea din secţia de poliţie noaptea trecută şi nega strigând că şi-ar fi răpit copilul. Penny îşi exprimase din nou părerea despre ce i-ar fi făcut acelei mame lipsite de suflet.

Bernie se pregătea să plece într-o cursă din care avea să se întoarcă luni dimineaţa. Penny îi reaminti de mai multe ori că sub nicio formă nu puteau lipsi de la reuniunea câştigătorilor de la loterie, organizată în apartamentul lui Alvirah şi al lui Willy marţi seara.

El îşi trase fermoarul jachetei şi îşi puse căciula de lână. Abia atunci observă că Penny era îmbrăcată în trening şi avea ghetele solide.

— Te duci la plimbare? întrebă el. E destul de frig.

— O, nu ştiu, zise Penny. Mă gândeam să mă duc în oraş şi să trec pe la Rebecca, să o salut.

— Nu o să te duci pe jos, nu-i aşa?

— Nu, dar s-ar putea să mă duc şi la cumpărături sau ceva de genul ăsta.

— Aha. Atunci, ai grijă.

Bernie o sărută pe obraz.

— Te sun mâine, iubito.

— Să conduci cu grijă. Dacă ţi se face somn, ai grijă să tragi pe dreapta. Adu-ţi aminte că te iubesc şi că nu vreau să fiu văduvă.

Era modul lor tradiţional de a se despărţi când Bernie pleca în cursă.

Penny îi lăsă suficient de mult timp ca să iasă din oraş, apoi, în jurul orei zece, se duse la dulap ca să-şi ia geaca groasă, căciula şi mănuşile. Pregătise deja binoclul pe care îl pusese pe un raft în spatele unei lămpi unde Bernie nu l-ar fi putut găsi. „O să parchez pe strada de lângă proprietărea lui Sy, apoi o să mă furişez şi o să stau prin pădure o vreme. Poate e o prostie, dar cine ştie? Femeia aia, Evans, pune ceva la cale. O simt”.

Douăzeci de minute mai târziu, stătea în spatele unui copac cu ramuri groase. De acolo putea observa foarte bine casa. Aşteptă aproape o oră şi apoi, cu mâinile şi picioarele îngheţate, se hotărî să plece. În acel moment uşa din laterala casei se deschise şi o văzu pe Gloria Evans ieşind cu două valize. „Pleacă acum”, îşi zise Penny. „De ce s-o grăbi aşa? Rebecca a spus că are treizeci de zile la dispoziţie ca să elibereze casa dacă se vinde. Pe de altă parte, Rebecca i-a spus că urma să-l aducă pe cumpărător mâine ca să arunce o privire. Probabil că de-aia domnişorica Evans este îngrijorată. Pun pariu că am dreptate! Ce-o ascunde acolo?”

Gloria Evans puse valizele în portbagajul maşinii şi se întoarse în casă. Când ieşi din nou, târa un sac de gunoi care părea exagerat de greu. Şi pe acela se chinui să-l bage în portbagaj.

În timp ce Penny urmărea scena, o foaie de hârtie căzu de deasupra sacului şi fu luată de vânt. Evans se uită

după ea în curte, dar nu o urmări. Apoi intră înapoi în casă şi nu mai ieşi în următoarea jumătate de oră.

Prea înfrigurată ca să mai aştepte, Penny se duse înapoi la maşină. Era aproape de prânz şi conduse direct în oraş. Rebecca lăsase un bilet pe uşă: „Mă întorc imediat”.

Dezamăgită, Penny îşi îndreptă maşina spre casă, dar apoi, dintr-un impuls, se întoarse la locul de observaţie din spatele fermei lui Sy. De data aceasta, spre supărarea ei, maşina lui Evans nu mai era acolo. „O, asta înseamnă că nu mai e nimeni înăuntru”, îşi spuse şi, ţinându-şi respiraţia, păşi spre spatele casei.

Jaluzelele erau trase până la pervaz, cu excepţia uneia care era ridicată câţiva centimetri. Se uită înăuntru şi văzu bucătăria, cu mobila ei greoaie şi veche şi podeaua acoperită cu linoleum. „Nu-mi pot da seama de prea multe de aici”, îşi zise. „Mă întreb dacă a plecat de tot”.

Se îndreptă spre veranda din lemn când văzu foaia ce fusese luată de vânt şi rămăsese prinsă într-o tufă. Încântată, alergă spre ea. Era o hârtie de desen, iar o mână de copil schiţase ceva pe ea. Era conturul feţei unei femei cu părul lung şi cu faţa care semăna într-un fel cu a lui Evans. Sub desen era un singur cuvânt: „Mami”.

„Deci are un copil, şi vrea ca nimeni să nu afle. Pun pariu că l-a ascuns aici de taică-său. Ar fi exact stilul ei. Mă întreb dacă s-a tuns recent. Nu e de mirare că nu voia ca eu să văd camionul de jucărie. Ştiu ce-o să fac. O să o sun pe Alvirah şi o să-i spun… poate că dă ea de urma Gloriei Evans. Poate că, dacă a ascuns copilul de tatăl lui, există într-adevăr o recompensă. N-ar fi o surpriză pentru Bernie?”

Cu un zâmbet de mulţumire, Penny se duse înapoi în maşină, ţinând desenul cu atenţie între degetele mâinii înmănuşate. Îl puse pe scaunul pasagerului din dreapta, se uită la el şi se încruntă. Ceva o sâcâia, ceva care era ca o

durere de măsea care nu-i dădea pace… „Să dea naiba dacă ştiu ce e”, îşi zise în timp ce porni motorul şi plecă.

Capitolul 70

Sâmbătă dimineaţa, nu mai avu senzaţia obişnuită de satisfacţie pe care o simţea când vedea pozele lui Zan împrăştiate prin toate ziarele. Îndurase o noapte mizerabilă cu vise neliniştite în care el era alergat de o hoardă de oameni care îl urmăreau fără încetare. Împuşcarea preotului îl speriase. Încercase să ţină pistolul aproape de sutana bătrânului, dar în ultimul moment preotul se mişcase într-o parte. Potrivit presei, era în stare critică.

Era în stare critică, dar nu era mort. Ce naiba putea face acum? îi spusese Gloriei că aveau să se întâlnească la Aeroportul LaGuardia în acea seară, dar gândindu-se mai bine, nu-i surâdea deloc ideea. Ea îşi făcea griji să nu fie prinsă. Avea suspiciuni că nu îi va da banii. „Ştiu cum gândeşte”, îşi zise el. „Sunt sigur că încă vrea să ia banii aceia de pe recompensă. Nu aş fi surprins dacă ar fi îndeajuns de proastă încât să creadă că poate cădea la înţelegere cu poliţiştii şi să-i lase să-i pună microfoane înainte de a ne întâlni. Dacă le spune numele meu acum, totul s-a sfârşit. Dar dacă se gândeşte mai bine, dacă e îndeajuns de hrăpăreaţă ca să reziste tentaţiei şi să aştepte să pună mâna pe banii mei şi astfel să evite riscul de-a merge la puşcărie, s-ar putea ca planul să funcţioneze. Nu-mi pot asuma riscul să mă zărească cineva ziua în amiaza mare în preajma fermei. Dar trebuie să ajung acolo înainte ca ea să plece la LaGuardia ca să ne întâlnim. O să iau de acolo orice lucru de-al lui Matthew. Apoi, când o să-l găsească agenta imobiliară mort, nimic nu va putea dovedi faptul că Gloria s-a deghizat în Zan”.

Plănuise să o omoare pe Zan şi să facă în aşa fel încât să pară o sinucidere. Într-un fel, era mai bine aşa. Nu va

trece niciodată peste pierderea lui Matthew. Când se gândi la asta simţi o satisfacţie mai mare decât dacă i-ar fi făcut o gaură în inimă. Cât de mult se distrase în aceşti ani, chiar înainte ca Matthew să se nască. Oricând avusese chef, putuse să observe fiecare moment din viaţa lui Zan petrecut acasă. Iar în ultimii doi ani iubise la nebunie faptul că o văzuse când stătea în pat, când suspina în somn, apoi când se trezea dimineaţa şi, neştiind că este urmărită, când atingea poza lui Matthew.

Se făcuse ora unsprezece. O sună pe Gloria. Dar ea nu răspunse la mobil. „O fi plecat deja la New York şi e în drum spre poliţie?" Gândul îl înspăimântă. Ce putea face? Unde se putea ascunde? Nicăieri.

O sună din nou, la unsprezece şi jumătate şi apoi la douăsprezece şi jumătate. Mâinile îi tremurau. De data aceasta îi răspunse.

— Unde eşti? o întrebă el.

— Unde crezi că sunt? Sunt aici, las nenorocita asta de fermă.

— Ai fost plecată?

— M-am dus la magazin. Matty nu vrea să mănânce nimic. Am luat nişte hotdog pentru prânz. La ce oră vrei să ne întâlnim?

— Diseară la unsprezece.

— De ce aşa târziu?

— Pentru că nu e necesar să o facem mai devreme. Şi până atunci Matthew va adormi, astfel încât să nu fii nevoită să-l ţii încuiat prea mult timp cât e treaz. O să am banii la mine. S-ar putea să ai unele probleme să-i duci. Îţi poţi asuma riscul să-i treci prin sistemul de securitate de la aeroport sau îi poţi trimite printr-un colet tatălui tău, dar astfel o să ştii sigur că o să-i ai, Brittany…

— Nu-mi spune aşa! L-ai împuşcat pe preotul ăla, nu-i aşa?

— Gloria, trebuie să-ţi reamintesc ceva. Dacă încă te mai gândeşti să te duci la poliţie şi să ajungi la o înţelegere cu ei, n-o să meargă. O să le spun că tu ai fost cea care m-a rugat să-l omor pe bătrânul acela pentru că ai fost suficient de proastă încât să te duci şi să-i torni ceva la confesional. O să mă creadă. N-o să scapi niciodată. În acest mod, încă mai ai o şansă de-a face ce vrei să faci în viitor, să ai o carieră. Chiar dacă ajungi la o înţelegere cu ei, n-o să scapi cu mai puţin de douăzeci de ani. Crede-mă, pe piaţă nu se caută nicio actriţă sau o machieuză care e după gratii.

— Ar fi bine să ai banii la tine.

Îşi dădu seama că, dacă ea avusese vreo intenţie de a se duce la poliţie, acum ezita.

— Chiar acum mă uit la ei.

— Şase sute de mii de dolari? întrebă ea. Să fie toţi!

— O să aştept diseară până o să-i numeri.

— Şi cum rămâne cu Matthew? Dacă zice că eu l-am luat din cărucior?

— M-am gândit la ce-ai spus. Avea doar trei ani. N-ai de ce să-ţi faci griji. Ei o să creadă că e confuz, că nu ştie exact dacă mama lui l-a luat în ziua aceea sau altcineva, adică tu. Ştii că au arestat-o pe Zan aseară? Poliţaii nu cred o iotă din ce spune.

— Cred că ai dreptate. Vreau să se termine totul mai repede.

„Îmi uşurezi munca”, îşi zise el.

— Nu lăsa pe acolo lucrurile pe care le-ai purtat când ai arătat ca Zan, zise el.

— Nu-ţi mai face griji. Fiecare lucru e împachetat. Mi-ai luat biletul de avion?

— Da. Te trimit prin Atlanta. E mai bine să nu ai un zbor direct. Încerc să fiu precaut. Foloseşte-ţi cartea de identitate proprie când zbori de la Atlanta spre Texas. Ai

zborul de zece şi jumătate mâine-dimineaţă, cu linia Continental, de la LaGuardia la Atlanta. Astfel, dacă vrei să trimiţi banii tatălui tău, prin colet poştal, ceea ce cred că e soluţia cea mai bună, o să ai timp s-o faci. Ne întâlnim în parcarea de la Holiday Inn de pe Grand Central Parkway. Ţi-am făcut o rezervare acolo.

— Cred că ai dreptate. Şi, aşa cum ai zis, dacă ne întâlnim la ora unsprezece, trebuie să-l bag pe Matty în debara abia la nouă şi jumătate.

— Exact, zise el şi apoi adăugă cu o voce mai moale: Ştii, Gloria, eşti o actriţă superbă. În perioadele în care ai ieşit, nu numai că ai arătat exact ca Zan, dar te-ai şi mişcat ca ea. Am văzut asta în pozele pe care le-a făcut turistul. Este impecabil, îţi spun, poliţiştii sunt convinşi că în ele apare Zan.

— Mda. Mersi.

Ea închise. „Mi-am irosit o noapte de somn. N-o să se ducă la poliţie”. Ridică încă o dată ziarul în care apărea faţa lui Zan.

— Abia aştept să-ţi văd faţa mâine când agenta aceea imobiliară şi cumpărătorul casei o să-i găsească pe Brittany şi pe Matthew, iar tu o să primeşti veştile proaste, zise cu voce tare.

n i

Şi aşa îşi dădu seama că soluţia era la îndemână. Va pierde nişte bani, dar vor fi genul de bani bine cheltuiţi. Nu îl lăsa inima să omoare el însuşi copilul.

Capitolul 71

Dimineaţa era pe sfârşite când ajunse la birou după ce le întâlnise pe fostele colege de apartament ale lui Brittany La Monte. Wally Johnson se lăsă pe spate în scaun. Ignorând complet telefoanele şi conversaţiile din jur, studie colajul cu poze ale lui Brittany. „E o mică asemănare cu femeia aceea, Moreland”, se gândi. Angela

Anton îi spusese că era o artistă foarte bună în deghizări. Aduse colajul în dreptul primei pagini din *Post* care o arăta pe Alexandra Moreland ieşind din tribunal. Titlul mare spunea: „Nu sunt eu în poze, strigă Zan”.

Era oare posibil ca ea să aibă dreptate? Wally îşi închise ochii. Pe de altă parte, oare Brittany La Monte mai era în viaţă sau Bartley Longe îşi dusese ameninţarea până la capăt? Nu fusese văzută de aproape doi ani, iar vederea putea fi trucată.

Înregistrarea pe care o avea era îndeajuns ca să-l aducă pe Longe la secţie pentru interogatoriu. „Dar dacă…” Wally Johnson nu-şi termină gândul. În schimb, se întinse spre mobil şi îl sună pe Billy Collins.

— Wally Johnson la telefon. Billy, eşti la birou?

— Sunt în drum spre birou. Am trecut pe la dentist. Ajung în douăzeci de minute, îi zise Billy.

— Trec pe acolo. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Sigur, răspunse Billy destul de curios.

Cu o seară în urmă, Billy plecase de la prezentarea lui Zan Moreland în faţa instanţei la o piesă ce se juca la Fordham University din Rose Hill Campus în Bronx. Fiul său, student în an terminal, avea unul dintre rolurile principale. Billy şi Eileen auziseră despre împuşcarea părintelui Aiden O’Brien în maşină, în drum spre casa lor din Forest Hills.

— Îmi pare rău că n-o să primim cazul ăsta, dar nu e în jurisdicţia noastră, îi spusese lui Eileen cu înflăcărare în acea seară. Să împuşti un preot bătrân de şaptezeci şi opt de ani când e pe cale să-ţi ofere iertarea şi binecuvântarea este cel mai abject lucru cu putinţă. Tocmai vorbisem cu părintele O’Brien mai devreme, în cursul zilei de azi, ceva despre cazul Moreland. Faza tare e că părintele O’Brien fusese avertizat despre tipul ăla. Alvirah Meehan, prietena lui Zan Moreland despre care ţi-am povestit, observase pe

cineva care se uita fix la călugăr luni seara. Ba chiar s-a dus să verifice înregistrările de la camerele de supraveghere, însă nu a putut să distingă mare lucru din figura lui.

Billy se trezise de mai multe ori vineri noaptea pentru că simţea ca şi cum, într-un fel, îl dezamăgise pe părintele O'Brien. „Dar ne-am uitat la înregistrări", îşi spuse. „Imaginea pe care am văzut-o cu tipul ăla cu păr negru şi des nu a fost de ajuns. Putea fi oricine".

Primul lucru pe care îl făcuse în acea dimineaţă fusese să sune la spital, unde un poliţist stătea de pază în faţa Secţiei de Terapie Intensivă.

— Se ţine tare, Billy, fusese răspunsul pe care îl primise la întrebare.

La secţie, Jennifer Dean îl aştepta la birou împreună cu David Feldman, unul dintre detectivii desemnaţi să investigheze împuşcarea părintelui O'Brien. Deşi în aparenţă Jennifer Dean era calmă, Billy o cunoştea destul de bine ca să îşi dea seama că era încordată.

— Stai să vezi ce are de spus Dave, Billy, începu ea. E destul de tare.

Feldman nu-şi pierdu vremea cu introduceri.

— Billy, imediat ce medicii l-au dus pe preot la spital, ne-am uitat pe înregistrările de la camerele de supraveghere.

Încreţiturile din jurul ochilor lui David Feldman erau dovada faptului că detectivul era un om care râdea des, dar de data aceasta expresia de pe faţa lui era foarte serioasă.

— Am avut o descriere de la nişte oameni care se aflau în atrium după ce au auzit împuşcăturile. Au văzut un bărbat de un metru optzeci, un metru optzeci şi cinci, cu părul negru şi stufos, cu impermeabil, cu gulerul ridicat şi cu ochelari negri ieşind în fugă din Camera de

Reconciliere. A fost uşor să-l identificăm pe înregistrări, când a intrat şi a ieşit din capelă. Cred că părul stufos este o perucă. Nu am putut să-i vedem bine faţa.

— A văzut cineva unde s-a dus? întrebă Billy repede.

— O femeie care venea într-acolo a văzut un bărbat alergând spre Eighth Avenue. Nu se ştie sigur dacă era omul nostru.

— În regulă.

Billy îşi dădu seama că David Feldman mai avea ceva de spus, dar avea s-o facă în stilul lui, relatând pas cu pas, cu meticulozitate, investigaţia.

— În această dimineaţă, omul bun la toate de la mănăstire, Neil Hunt, s-a întors. A fost la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi seara trecută şi s-a dus apoi direct acasă, la culcare. Nu a aflat despre împuşcături decât dimineaţă. Dar, fii atent, zise Feldman şi îşi trase scaunul mai aproape de biroul lui Billy şi se aplecă în faţă. Hunt a fost poliţist pe vremuri. A fost dat afară după ce a fost trimis la „uscare” de două ori. A băut la datorie. A treia oară i s-a spus să-şi predea insigna.

— Billy, stai să auzi ultima parte a poveştii, zise Jennifer cu un ton de mirare pe care cu greu şi-l reţinea. Îţi aduci aminte că Alvirah Meehan ne-a spus că a fost în biserică luni seara şi că nu i-a plăcut cum a tresărit bărbatul acela, în timpul presupusei rugăciuni, când părintele O’Brien a ieşit din Camera de Reconciliere? Atât de tare a sâcâit-o acest lucru încât s-a întors ca să se uite pe înregistrări.

Feldman îi aruncă o privire enervată lui Dean pentru că îl întrerupsese.

— Ne-am uitat la acele înregistrări de luni seara, Billy, zise el. Cel care l-a împuşcat pe preot e acelaşi tip care aseară a intrat în atriumul capelei şi a ieşit câteva minute mai târziu. Nu ai cum să nu-l recunoşti. Claie de

păr negru, ochelari mari şi întunecaţi şi impermeabil. Preotul nu ştia cine era.

T

— Dar, Billy, ascultă. Noi credem că Zan Moreland a fost şi ea în biserică luni seara. A intrat şi a ieşit înainte de Alvirah, dar bărbatul cu părul negru s-ar putea să o fi urmărit. El nu a plecat până când nu a văzut cum arăta părintele Aiden.

— Crezi că Moreland a trecut pe acolo ca să se roage sau crezi că are legătură cu tipul care l-a împuşcat pe preot? întrebă Billy i grăbit. S-au dus la confesional şi poate că tipul acela a fost îngrijorat din cauza asta?

— Cred că e posibil, răspunse Feldman. Billy, mai e ceva. După cum am spus, omul bun la toate, care ne-a arătat înregistrările, Neil Hunt, a fost poliţist.

— Nu e cel care ne-a arătat *nouă* ieri înregistrările, îl întrerupse din nou Jennifer Dean.

— El pretinde că are memorie fotografică, continuă Feldman. S-a lăudat că ar trebui să-i verific performanţele pe care le-a avut în departament la acest capitol. Jură că luni seara, imediat după ce Moreland a ieşit din biserică, se ducea spre casa lui aflată la o stradă distanţă, iar o femeie care arăta exact ca ea

J a apărut în faţa lui şi s-a urcat într-un taxi. A zis că a crezut că e aceeaşi persoană, cu diferenţa că cea care s-a urcat în maşină era îmbrăcată cu pantaloni lejeri şi avea o geacă. Cea din biserică fusese îmbrăcată mai elegant.

Billy Collins şi Jennifer Dean se uitară unul la altul o vreme îndelungată şi fiecare se gândea la acelaşi lucru. Era posibil ca Alexandra Moreland să spună adevărul, să fie într-adevăr la mijloc cineva care arăta exact ca ea? Sau acel fost poliţist încerca să profite de moment şi să-şi dea importanţă improvizând o poveste pe care nimeni nu o putea verifica?

— Mă întreb dacă nu cumva fostul nostru coleg de breaslă a citit ziarele de dimineaţă şi s-a gândit că ar fi o cale bună de a atrage puţină atenţie asupra lui pentru a obţine un interviu, sugeră Billy, deşi instinctul îi spunea că nu era cazul. Dave, hai să-l aducem aici pe Neil Hunt ca să vedem dacă îşi menţine povestea.

Telefonul mobil al lui Billy sună. Adâncit în gânduri răspunse şi îşi spuse numele pe un ton răstit. Era Alvirah Meehan. Nu îi scăpă tonul triumfător din vocea ei.

— Mă întrebam dacă pot veni acum să vă văd, zise ea. Am ceva de mare importanţă să vă spun.

— O să fiu aici, doamnă Meehan şi o să mă bucur să vă văd. Îşi ridică privirea. Wally Johnson se îndrepta spre el, rapid, printre şirurile neregulate de birouri.

Capitolul 72

Sâmbătă dimineaţă, Kevin Wilson îşi petrecu mai mult de o oră în încăperea destinată exerciţiilor fizice din apartamentul său. În acel răstimp, schimbase canalele încercând să vadă fiecare ştire posibilă care o arăta pe Zan ieşind din tribunal. Protestul său agonizant: „Nu sunt eu femeia din acele poze!” îl duru ca o rană de cuţit.

Încruntat, urmări cum un psihiatru compara fotografiile lui Zan din Central Park făcute după dispariţia lui Matthew cu cele în care ea apărea în timp ce-l ridica pe Matthew din cărucior şi pleca cu el.

— Nu e nicio îndoială că femeia aceea care îşi răpeşte copilul este mama, spunea psihiatrul. Uitaţi-vă la poze. Cine altcineva ar fi putut găsi aceleaşi haine şi s-ar fi putut îmbrăca cu ele în doar câteva ore?

Kevin ştia că trebuia să o vadă pe Zan în acea zi. Îi spusese că locuia în Battery Park City, la numai cincisprezece minute de el. Îi dăduse numărul ei de mobil. Kevin îşi încrucişă degetele ca să-i poarte noroc şi formă numărul.

Sună de câteva ori, apoi auzi vocea ei.

— Bună ziua, aici Zan Moreland. Vă rog să lăsaţi numărul de telefon şi o să vă contactez eu.

— Zan, sunt Kevin. Îmi pare rău să fac asta, dar trebuie neapărat să te văd astăzi. Aducem muncitorii de luni ca să înceapă treaba la apartamente şi sunt câteva lucruri despre care trebuie să discut cu tine, zise el, apoi adăugă repede: Nu sunt probleme, e vorba doar de nişte alegeri.

Făcu un duş, apoi se îmbrăcă în hainele lui preferate: blugi, tricou şi pulover. Nu îi era foame, dar mâncă nişte cereale şi bău o cafea. Se aşeză la masa micuţă cu vedere spre Hudson şi citi în ziar despre acuzaţiile care îi fuseseră aduse lui Zan. Răpire, împiedicarea custodiei celuilalt părinte şi obstrucţionarea poliţiei. Îi fusese ordonat să îşi predea paşaportul şi îi era interzis să părăsească ţara.

Kevin încercă să-şi imagineze cum se simţise când stătuse în faţa judecătorului şi auzise astfel de acuzaţii. Fusese şi el o dată chemat ca jurat într-un proces de crimă şi îl văzuse pe cel vinovat, un puşti de douăzeci de ani care se drogase, furase o maşină, omorâse doi oameni şi primise douăzeci de ani de puşcărie. Justificarea lui fusese că cineva îi pusese ceva în suc. Kevin se întrebase dacă acest lucru fusese oare posibil, dar puştiul avea antecedente pentru că fusese arestat pentru deţinere de marijuana.

„Nu sunt eu femeia din acele poze!”, afirmase ea. „De ce, în ciuda tuturor dovezilor, o cred?” se întrebă Kevin. „Ştiu, pur şi simplu ştiu că spune adevărul”.

Telefonul mobil îi sună. Era mama lui.

— Kevin, ai văzut ce scrie în ziar despre arestarea lui Moreland?

„Ştii că am văzut, mamă”, îşi spuse el.

— Kevin, ai de gând să o angajezi pe femeia aia după

toate astea?

— Mamă, ştiu că sună ca o nebunie, dar eu cred că Zan este victima, nu răpitoarea. Uneori pur şi simplu simţi astfel de lucruri despre cineva şi eu asta simt.

Aşteptă o vreme, apoi Cate Wilson spuse:

— Kevin, întotdeauna ai avut cea mai mare inimă pe care o poate avea cineva. Dar uneori oamenii nu o merită. Gândeşte-te la asta. Pa, dragule.

Şi închise.

Kevin se gândi, apoi sună din nou la Zan. Închise când vocea ei începu din nou să-l direcţioneze să lase un mesaj. „O să vă contactez eu”.

Era aproape unu şi jumătate. „Nu o să mă contactezi”, îşi spuse.

Se ridică, puse câteva lucruri în maşina de spălat vase şi se hotărî să iasă la plimbare. „O plimbare care mă va duce în Battery Park City”, îşi spuse. „Mă duc la apartamentul lui Zan şi o să bat la uşă. Sunt sigur că slujba aceasta este mai importantă pentru ea ca oricând… probabil că facturile pentru consultaţiile juridice deja se adună”.

Se întinse spre dulap ca să-şi ia geaca de piele când îi sună din nou telefonul. „Sper să nu fie Louise care să mă bată la cap cu arestarea lui Zan. Dacă e, o s-o concediez”.

— Alo! se răsti el.

Era Zan.

— Kevin, îmi pare rău. Mi-am lăsat mobilul în haină aseară, pe silenţios. Vrei să ne întâlnim la Carlton Place?

— Nu, m-am săturat să tot fiu pe acolo toată săptămâna. Tocmai ieşeam la o plimbare. Eşti la cincisprezece minute distanţă de mine. Ar fi bine să trec pe la tine şi vorbim acolo?

Urmă un moment de ezitare. Apoi Zan zise:

— Da, sigur, dacă e OK pentru tine. O să fiu aici.

Capitolul 73

— Haide, Matty, mănâncă-ţi hotdogul, spuse Gloria cu voce convingătoare. Am făcut un drum până la magazin special ca să ţi-l iau.

Matthew încercă să ia o gură, apoi îl puse jos.

— Nu pot, Glory.

Se gândi că ea o să se înfurie, dar păru tristă când îi spuse:

— E bine că ăsta e sfârşitul, Matty. Niciunul dintre noi nu ar mai rezista astfel, nu ar mai face faţă la modul ăsta de viaţă.

— Glory, de ce mi-ai făcut bagajul? Ne mutăm într-o altă casă?

Zâmbetul ei fu amar.

— Nu, Matty, ţi-am spus, dar nu m-ai crezut. Te duci acasă.

El scutură din cap neîncrezător.

— Tu unde te duci?

— Păi, pentru o vreme o să mă duc în vizită la tăticul meu. Nu l-am mai văzut de când nu ai mai văzut-o pe mămica ta. După aceea, nu ştiu, cred că o să încerc să-mi urmez cariera. Bine, se pare că nu te pot convinge să mănânci hotdogul. Ce zici de nişte îngheţată?

Matthew nu voia să-i spună lui Glory că nimic nu mai avea gust bun. Îi împachetase aproape toate jucăriile, maşinile, cărţile de colorat şi creioanele. Îi luase până şi desenul cu mami pe care-l făcuse, cel pe care îl pusese deoparte pentru că nu voia să-l termine. Însă nu voia nici să-l arunce. Şi îi împachetase şi bucata de săpun care mirosea ca mami.

În fiecare zi încercase să-şi amintească cum era cu mami. Părul ei lung care uneori îi gâdila nasul… halatul ei şi cum se simţea când îl înfăşură cu el, lângă ea. Toate animalele de la Zoo. Uneori le spunea numele fără încetare

când se afla în pat.

Elefant. Gorilă. Leu. Maimuţă. Tigru. Zebră. La fel ca A, B, C, D… Mami îi spusese că era amuzant să pui litere şi cuvinte laolaltă. „E de la elefant”. Ştia că le uitase pe unele dintre ele şi nu îşi dorea asta. Uneori, Glory îi punea DVD-uri cu animale, dar nu era la fel ca atunci când le văzuse cu mami la Zoo. După masa de prânz, Glory spuse:

— Matty, de ce nu te uiţi la nişte filme la DVD? Trebuie să termin de împachetat. Şi închide uşa de la camera ta.

Matthew ştia că Glory probabil voia să se uite la televizor. Făcea asta în fiecare zi, dar niciodată nu îl lăsa şi pe el să se uite. Televizorul lui nu mergea decât cu DVD-uri şi avea multe filme. Dar nu voia să se uite la niciunul în acel moment.

În schimb, când urcă în cameră, se aşeză pe pat şi îşi trase pătura deasupra. Mâna lui se strecură sub pernă, dar uitase că nu mai avea săpunul care mirosea ca mami. Lui Matthew îi era atât de somn. Închise ochii şi abia îşi dădu seama că plângea. Margaret/Glory/Brittany termină hotdogul pe care Matthew refuzase să-l mănânce şi se aşează gânditoare la masa din bucătărie. Se uită în jur.

— Casă jalnică, bucătărie jalnică, viaţă jalnică, spuse ea cu voce tare.

Sentimentul de supărare pe propria persoană pentru că se băgase în această situaţie de la început se combină cu cel de tristeţe. Îi apăruse în timpul nopţii şi ştiu că avea legătură cu tatăl ei. Ceva nu era în regulă cu el. O simţea. Întinse mâna spre telefonul mobil, dar apoi şi-o trase înapoi. „O să fiu cu el mâine-noapte şi o să îi fac o surpriză”. Apoi zise cu voce tare:

— O să îi fac o surpriză!

Cuvintele îi părură goale şi chiar prosteşti.

Capitolul 74

Alvirah îşi depăna povestea în timp ce stătea la biroul lui Billy Collins şi le descria pas cu pas întâlnirea cu Tiffany Shields lui şi partenerei sale, Jennifer Dean. Cutia cu sandale pe care i-o dăduse Tiffany se afla pe masă. Scosese una dintre sandale. Ce nu ştia era că o pusese fix peste fotografia cu Brittany La Monte, pe care Collins o întorsese repede cu faţa în jos.

— Nu dau vina pe Tiffany, zise ea. A avut multe de tras pentru că a fost făcută cu ou şi cu oţet de presă şi de restul oamenilor. Când a crezut că Zan l-a răpit pe Matthew puteţi înţelege că s-a simţit furioasă şi trădată. Dar când i-am explicat că Zan nu a dat niciodată vina pe ea şi când i-am reamintit că în curând se va afla sub jurământ la proces, şi-a schimbat destul de repede atitudinea.

— Lăsaţi-mă să înţeleg, zise Billy. Doamna Moreland a cumpărat două perechi identice de sandale şi mai avea o a treia pereche care era aproape la fel, cu excepţia baretelor?

— Aţi înţeles, zise Alvirah cu înflăcărare. Am discutat cu Tiffany, iar ea şi-a amintit mai multe. Zan îi spusese că le comandase pe internet şi din greşeală a luat două perechi de aceeaşi culoare. Apoi, când şi-a dat seama că sandalele arătau aproape la fel cu o pereche pe care o avea deja, mi-a povestit Tiffany, Zan i-a dăruit una dintre noile perechi.

— Memoria lui Tiffany începe să se schimbe cam prea mult, sugeră Jennifer Dean. De ce este atât de sigură că Zan Moreland purta sandalele cu barete înguste în ziua aceea?

— Îşi aduce aminte pentru că întâmplător Zan purta aceleaşi sandale ca şi Tiffany, perechea cu barete subţiri. A spus că a observat acest lucru în ziua aceea, dar nu avea chef de glume pentru că Zan era agitată şi se grăbea.

Alvirah se uită la cei doi detectivi.

— Am venit direct aici după ce am discutat cu Tiffany. Nu am la mine pozele în care Zan apare cu o pereche de sandale când se presupune că îl răpeşte pe Matthew şi cu alta când se întoarce în parc după ce a plecat. Dar dumneavoastră le aveţi. Aşa că verificaţi. Şi spuneţi-le experţilor dumneavoastră să le studieze. Şi apoi întrebaţi-vă de ce o femeie care îşi răpeşte copilul s-ar deranja să se ducă înapoi acasă şi să-şi schimbe sandalele.

Billy şi Jennifer Dean se uitară unul la altul ştiind, o dată în plus, ce gândeşte celălalt. Dacă ceea ce le spunea Alvirah Meehan era adevărat, cazul împotriva lui Zan Moreland se destrăma. Amândoi fuseseră uimiţi de asemănarea dintre Brittany La Monte şi Zan Moreland după ce Wally Johnson le sublinie acest lucru şi puseseră cap la cap faptul că La Monte era o machieuză desăvârşită care dispăruse exact în momentul în care fusese răpit Matthew Carpenter şi că lucrase pentru Bartley Longe, rivalul despre care Zan Moreland insistase că e responsabil pentru dispariţia lui Matthew.

În acest caz de o importanţă foarte mare era absolut necesar să se mişte cu foarte multă atenţie. Billy nu voia să recunoască faptul că era cutremurat… mai cutremurat decât în orice anchetă la care lucrase până atunci. „Am vorbit cu Longe”, îşi zise Billy. „L-am trecut cu vederea ca suspect. Dar acum? Cu toate cele ce se întâmplă? Oare a avut dreptate Neil Hunt când a spus că a văzut pe cineva care arăta ca Zan Moreland urcându-se într-un taxi lângă biserică? îşi amintise chiar şi numărul de pe plăcuţă astfel încât să verificăm la compania de taxiuri dacă fusese o maşină acolo la acea oră”. Acesta era următorul lucru de pe lista de sarcini a lui Billy. Era Tiffany Shields un martor de încredere? Probabil că nu. Puştoaica îşi schimbase versiunea despre dimineaţa în care fusese dădaca lui Matthew Carpenter după placul imaginaţiei ei. Dar dacă

avea dreptate cu privire la sandale?

Alvirah se ridică să plece.

— Domnule Collins, aseară, după teribila experienţă de a fi arestată şi dusă într-o celulă, Zan Moreland, mama lui Matthew Carpenter, m-a implorat să încep cu prezumţia de nevinovăţie şi să cred în nevinovăţia ei. În clipa în care am decis să fac asta, m-am dus la Tiffany şi i-am reamintit că se va afla sub jurământ» la proces, iar atunci ea mi-a spus ceea ce eu cred că este adevărul. J Alvirah trase adânc aer în piept. Cred că sunteţi un om decent, care vrea să-i protejeze pe cei nevinovaţi şi să-i pedepească pe 1 cei vinovaţi. De ce nu faceţi şi dumneavoastră ceea ce Zan m-a implorat să fac? Presupuneţi că este nevinovată. Cercetaţi-l cu adevărat pe omul pe care ea îl crede responsabil de dispariţia lui Matthew, Bartley Longe, şi începeţi să săpaţi. Vedeţi, deşi a fost J arestată, a obţinut contractul acela important, de a decora nişte apartamente de lux, şi i l-a suflat lui Longe. Dacă Longe a pus la cale răpirea lui Matthew, iar Matthew e încă în viaţă, acest lucru ar putea fi suficient să-l facă să se răzbune pe Zan din nou cu singura armă pe care ar putea să o aibă la dispoziţie – fiul ei.

Billy Collins se ridică şi îi întinse mâna lui Alvirah.

— Doamnă Meehan, aveţi dreptate. Misiunea noastră este să-i protejăm pe cei nevinovaţi. Atât vă pot spune deocamdată. Sunt foarte recunoscător că aţi încurajat-o pe Tiffany Shields să vă spună ceea ce este, poate, cea mai precisă versiune a ceea ce s-a) întâmplat când s-a întâlnit cu doamna Moreland acasă la ea în ziua în care Matthew a dispărut. J în timp ce o privea pe Alvirah îndreptându-se spre ieşire, 3 instinctul lui îi spunea că ea era pe pista cea bună şi că timpul sc. 1 scurgea rapid.

Imediat ce ea ieşi, deschise sertarul şi scoase fotografiile cu Zan Moreland care fuseseră în ziarele din

toată lumea zilele J acelea, pe cele originale cu ea în parc după răpire şi pe cele care apăruseră de la turistul britanic. Le aşează pe birou şi le privi cu o lupă. Le studie cu atenţie şi îi dădu lupa lui Jennifer.

— Billy, Alvirah are dreptate. Nu are aceleaşi sandale, şopti Jennifer.

Billy întoarse colajul cu pozele lui Brittany La Monte şi o alinie lângă celelalte fotografii.

— Ce poate face o artistă expertă în machiaj ca să transforme 1 o asemănare într-o înfăţişare identică? o întrebă pe Dean.

Era o întrebare retorică.

r

Capitolul 75

Când Zan îi deschise uşa lui Kevin, la două fără un sfert, el se uită îndelung la ea, apoi, simţind că era cel mai firesc lucru din lume, îşi puse mâinile pe braţele ei. Pentru câteva secunde rămaseră nemişcaţi, ea cu mâinile în laterale şi cu privirea fixată în ochii lui. Kevin spuse ferm:

— Zan, nu ştiu cât de bun e avocatul tău, dar ai nevoie de o agenţie de detectivi particulari care să afle ce se întâmplă.

— Deci tu nu crezi că sunt nebună? întrebă Zan pe un ton nesigur.

— Zan, sunt eu. Am încredere în tine. Ai şi tu încredere în mine.

— Îmi pare rău, Kevin. Doamne, eşti prima persoană care spune că mă crede. Dar totul merge mai departe. Petrecerea Pălărierului Nebun continuă. Uită-te în jurul tău.

Kevin se uită în sufrageria călduroasă, decorată cu bun-gust, t cu pereţi de culoarea cojii de ou, canapeaua generoasă verde-des chis, scaunele simple şi mocheta verde cu crem cu forme geo! metrice. Atât canapeaua, cât

şi scaunele aveau cutii deschise pe ele, de la Bergdorf’s.

— Astea tocmai au sosit de dimineaţă, zise Zan. Sunt puse în contul meu. Nu le-am cumpărat, Kevin, nu le-am cumpărat eu. Am vorbit cu o vânzătoare de la Bergdorf’s, pe care o cunosc destul de bine. Mi-a spus că nu ea s-a ocupat de vânzări luni după-amiază, dar că m-a recunoscut şi că a fost puţin supărată că nu am cerut s-o văd. Mi-a spus că am cumpărat acelaşi costum ca în urmă cu câteva săptămâni. De ce aş fi făcut asta? Cel pe care îl am e în dulap. Lui Alvirah i s-a părut că m-a văzut pe înregistrările camerelor de supraveghere în biserică luni seara purtând costumul negru cu blană. Nu am purtat acel costum luni seara. L-am purtat a doua zi, când am venit la tine. Zan ridică mâinile într-un gest disperat. Când o să se termine? Cum pot opri toate astea? De ce? De ce? Kevis îi luă mâinile într-ale sale.

— Zan, stai puţin. Haide. Stai aici. O ghidă spre canapea. Ai observat vreodată că cineva te urmăreşte?

— Nu, dar Kevin, mă simt de parcă trăiesc într-un acvariu. Am fost arestată. Cineva se dă drept mine. Presa mă hăituieşte. Mă simt de parcă cineva merge pe urmele mele, în umbra mea şi mă imită. Persoana aia are copilul meu!;

— Zan, hai să ne întoarcem puţin în timp. Am văzut în ziar fotografiile femeii despre care tu juri că nu eşti tu, care ia copilul din cărucior.)

— Purta aceeaşi fustă pe care o am, aceleaşi lucruri.

— Tocmai asta vreau să spun, Zan. Unde ai mai purtat fusta aceea pe stradă, unde puteai fi văzută?

— Am ieşit pe stradă cu Tiffany. Matthew dormea în cărucior. Am luat un taxi până pe Sixty-ninth Street, la casa Aldrich.

— Asta înseamnă că cineva care te-a văzut şi voia să arate ca tine trebuia să găsească o fustă exact la fel în

numai o oră.

— Nu înţelegi? Unul dintre editorialişti a scris despre asta în ziar. A zis că ar fi fost imposibil pentru cineva să facă aşa ceva.

— Nu şi dacă cineva te-a văzut în timp ce te îmbrăcai şi avea deja o fustă la fel cu cea pe care ai ales să o porţi în acea zi.

— Nu mai era nimeni aici în afară de Matthew în timp ce m-am îmbrăcat.

— Şi treaba asta cu hainele asemănătoare continuă şi azi, zise Kevin Wilson şi se ridică. Zan, te deranjează dacă arunc o privire prin apartament?

— Nu, dar de ce?

— Ai puţină răbdare.

Kevin Wilson se duse în dormitor. Patul era făcut şi era plin de perne. Pe noptieră era o poză cu un copil care zâmbea. În § camera ordonată se afla un singur dulap, un birou mic şi un S scaun. Draperiile de la fereastra mare se asortau cu modelul S albastru cu alb de pe pat. S

Dar deşi în subconştient Kevin observa toate aceste lucruri din dormitorul frumos aranjat, ochii lui căutau prin încăpere, îşi aminti de vremea când, în urmă cu trei ani, un client îşi cumpărase un apartament după un divorţ zbuciumat al foştilor proprietari. Când muncitorii începuseră să tragă de firele electrice, descoperiseră o cameră de filmat în dormitor.

Era oare posibil ca Zan să fi fost supravegheată când alesese fusta pe care o purtase în ziua în care dispăruse Matthew? Şi era oare posibil ca ea să fie ţinută încă sub observaţie de către un spion misterios? Cu aceste gânduri, se duse înapoi în sufragerie.

— Zan, ai scară? o întrebă el. Trebuie să arunc o privire pe aici.

— Da, am una.

Kevin o urmă spre debaraua din hol, apoi trecu pe lângă ea şi îi luă scara din mâini. Ea îl urmă în dormitor şi se uită la el când se urcă pe scară şi începu să examineze încet, cu atenţie, cu degetele mulurile de pe pereţii dormitorului.

Exact vizavi de pat, deasupra şifonierului, găsi ceea ce căuta – ochiul mic al unei camere de filmat.

Capitolul 76

Ziarele *Post* şi *Times* erau trimise la casa din oraş a familiei Aldrich în fiecare dimineaţă. Maria García le punea în buzunarul lateral al tăvii pentru micul dejun al Ninei Aldrich, care îşi lua micul dejun în pat. Dar înainte să-i ducă tava, Maria se uită la titlurile cu ţipătul lui Zan Moreland, „Nu sunt eu femeia din acele poze!" care era întins pe prima pagină.

„Doamna Aldrich a minţit poliţia", îşi spuse Maria „şi ştiu de ce-a făcut-o. Domnul Aldrich era plecat, iar Bartley Longe a trecut pe la ea. Şi a rămas multă vreme. Ea ştia că o făcea pe femeia aia să aştepte, dar nu-i păsa. Apoi i-a minţit cu neruşinare pe acei detectivi. I-a fost mai uşor aşa decât să încerce să găsească o scuză pentru că o lăsase pe doamna Moreland să aştepte atât".

Duse tava, iar Nina Aldrich se sprijini pe perne, luă ziarul şi se uită la prima pagină.

— O, deci au arestat-o? zise ea. Walter o să fie furios dacă o să fiu chemată la proces ca să depun mărturie. Dar nu o să fac altceva decât să repet ce le-am spus şi acelor detectivi şi asta o să fie tot.

Maria García ieşi din încăpere fără să răspundă. Dar până la prânz, nu mai putu suporta. Avea cartea de vizită pe care detectivul Collins i-o lăsase şi, cu grijă ca nu cumva doamna Aldrich să coboare cu liftul, îi formă numărul.

La sediu, Billy Collins îl aştepta pe Bartley Longe

care, furios, acceptase invitaţia detectivului David Feldman de a veni la secţia de poliţie din Central Park.

Billy ridică receptorul. Auzi o voce tremurândă care spuse:

— Detectiv Collins, sunt Maria García. M-am temut să vă sun pentru că încă n-am primit Cartea Verde.

„Maria García, servitoarea lui Aldrich, îşi spuse Billy. Ce-o mai fi acum?" Cu o voce liniştitoare, zise:

— Doamnă García, n-am auzit că mi-aţi zis aşa ceva. S-a întâmplat ceva şi vrei să-mi spuneţi?

— Da, răspunse Maria şi trase adânc aer în piept şi apoi răbufni: Detectiv Collins, vă jur pe mormântul mamei mele că doamna Aldrich i-a spus doamnei Moreland să se întâlnească la casa din oraş în acea zi, în urmă cu aproape doi ani. Am auzit-o şi ştiu de ce minte. Bartley Longe, designerul, a trecut să o vadă pe doamna Aldrich la Beekman Place. Aveau o aventură. Ea a lăsat-o pe sărmana doamnă Moreland să facă toată treaba aceea ca să obţină contractul şi i l-a dat lui când a început să flirteze cu ea. În ziua aceea pleca să se vadă cu doamna Moreland aici, pe Sixty-ninth Street, când a ajuns domnul Longe. Ştia foarte bine că doamna Moreland o aştepta şi că va sta până când doamna Aldrich avea să sosească într-un final.

Billy era pe cale să răspundă când Maria García şopti:

— Doamna Aldrich coboară. Trebuie să închid.

Convorbirea se întrerupse şi Billy Collins adăugă şi această informaţie la dovezile care se adunau în cazul Alexandra Moreland când, însoţit de avocatul său, Bartley Longe intră în secţia de poliţie.

Capitolul 77 1

Sâmbătă după-amiază, la unu fără un sfert, Melissa îl sună: pe Ted.

— Ai văzut ziarele? întrebă ea. Toate scriu despre cât

de gene1 roasă sunt să ofer acea recompensă minunată pentru fiul tău.

Ted reuşise să se eschiveze să o vadă din nou vineri noaptea pe motiv că încă mai avea simptome de gripă. La insistenţele loialei Rita, o sunase pe Melissa după ce ea făcuse anunţul pentru presă şi se umili mulţumindu-i.

În clipa aceea, strânse din dinţi şi zise cu o voce de robot:

— Frumoasă domnişoară, prezic faptul că într-un an de acum încolo o să fii starul numărul unu de pe planetă, poate chiar din univers.

— Eşti dulce, râse Melissa. Şi eu cred la fel. O, veşti bune! 1 Jaime-boy s-a certat din nou cu agentul lui de presă. Nu e tare? 1 Scena cu „ne-am împăcat pentru totdeauna" dintre ei n-a durat decât douăzeci şi patru de ore. Vrea să se întâlnească cu tine.)

Ted stătea în livingul apartamentului duplex mobilat cu bun-gust din districtul Meaptacking, apartament în care locuia de opt ani. Fusese cea mai mare realizare a lui când ajunsese îndeajuns de înstărit ca să-l cumpere şi să-l mobileze. Bartley Longe şi asistenta lui, Zan Moreland, se ocupaseră de decorarea interiorului. Aşa o întâlnise pe Zan. La acest lucru se gândea în timp ce îşi reaminti că nu îşi putea permite să o supere pe Melissa.

— Când vrea Jaime-boy să mă vadă? întrebă el.

— Cred că luni.

— Ar fi super. F

Reacţia de entuziasm a lui Ted era sinceră. Nu avea chef să-l

Întâlnească pe Jaime-boy în acea zi. Iar Melissa trebuia să zboare k la Londra ca să participe la aniversarea unei vedete. Ştia că, deşi ea era preocupată să nu ia vreo gripă, nu voia să meargă la petrecere neînsoţită. Simţi o dorinţă aproape incontrolabilă de a râde. „Nu ar fi

perfect chiar să-l găsească cineva pe Matthew, iar Melissa să fie nevoită să scoată cinci milioane de dolari?”

— Ted, dacă o să te simţi mai bine, sari într-un avion şi vino la Londra, altfel o să găsesc pe altcineva la petrecere. Englezii sunt aşaaa de atrăgători.

— Nici să nu îndrăzneşti, spuse el cu vocea uşor aspră. Genul de replică „Tăticu’ ştie cel mai bine” fusese un bun prilej de a încheia conversaţia. Reuşi să scape de telefon.

Deschise uşa de la terasă şi ieşi afară. Aerul rece îl lovi cu putere. Se uită în jos. „Uneori mă întreb dacă nu ar fi mai bine să sar şi să termin cu tot”, îşi spuse.

Capitolul 78

Când Willy se întoarse din plimbarea lui obişnuită în Central Park, îşi dădu seama că i se făcuse foame. Problema era că lui Alvirah îi plăcea deseori ca sâmbăta să ia prânzul în oraş şi apoi să treacă pe la un muzeu sau să se ducă împreună la film.

Încercă să o sune pe mobil, dar ea nu răspunse. „Cred că orice are de spus puştoaica aia Tiffany Shields ar fi terminat până acum, dar poate că Alvirah s-a dus să facă nişte cumpărături. N-o să-mi stric foamea”, se hotărî când văzu că ea încă nu se întorsese. Dar cincisprezece minute mai târziu ezita. Şi apoi sună telefonul.

— Willy, nu o să ghiceşti ce-o să-ţi spun, începu Alvirah. Sunt aşa de încântată încât abia mă pot abţine. Ascultă, tocmai am ieşit din secţia de poliţie Central Park, de la detectivii Collins şi Dean. Hai să ne întâlnim la Ceainăria Rusească ca să luăm prânzul.

— Am plecat, spuse Willy.

Ştia că, dacă începea să o întrebe pe Alvirah ce aflase, ea se va apuca să toarne tot despre motivul pentru care era atât de încântată, iar el prefera să audă la masa de prânz.

— Ne vedem acolo, confirmă Alvirah.

Willy puse receptorul la loc în furcă, se îndreptă spre dulapul din hol şi îşi scoase geaca şi mănuşile. Tocmai se îndrepta spre uşa de la intrare când sună telefonul. Aşteptă, în caz că era Alvirah care suna înapoi. În schimb, când nu ridică receptorul, auzi începutul unui mesaj:

— Alvirah, sunt Penny Hammel. Am încercat pe mobilul tău, dar nu răspunzi. Nu o să-ţi vină să crezi ce-o să-ţi spun, Alvirah, începu ea. Îţi jur că nu cred că mă înşel. În dimineaţa aceasta…

Willy închise uşa şi lăsă mesajul să curgă. „Mai târziu, Penny", se gândi el când chemă liftul.

În mesajul pe care Willy nu mai avu răbdare să-l asculte, Penny îi spunea lui Alvirah că putea paria pe orice că Matthew Carpenter era copilul pe care Gloria Evans îl ţinea ascuns în fermă.

— Ce să fac? întrebă Penny robotul telefonic. Să anunţ poliţia acum? Dar cred că mai bine aştept să-mi spui tu pentru că nu am nicio dovadă clară. Alvirah, *sună-mă*!

Capitolul 79

— Kevin, ce înseamnă asta? întrebă Zan. Vrei să-mi spui că am avut o cameră de filmat în dormitor care a înregistrat tot?

— Da.

Kevin Wilson nu mai pierdu timpul gândindu-se la sentimentul teribil de violare a intimităţii pe care Zan probabil îl resimţea când îşi dădu cu adevărat seama ce însemna acea descoperire.

— Zan, cineva a instalat asta sau a comandat să fie instalată. Cineva probabil că ţi-a pus şi microfoane în apartament. De aceea a fost posibil ca sosia ta să se îmbrace la fel ca tine.

Îşi întoarse privirea de la camera de filmat la ea. Faţa lui Zan era albă ca varul. Scutura din cap protestând.

— O, Doamne! O, Doamne! Ted l-a trimis pe tipul ăla pe care îl ştia din oraşul natal, din Wisconsin, Larry Post, ţipă ea. El este şoferul lui Ted, bucătar, mecanic... El face totul pentru el. El a instalat suporturile pentru lămpi şi mi-a montat televizorul aici şi în celălalt apartament şi computerul de la birou. Poate că aşa mi-au fost sparte conturile. Şi în tot acest timp eu am dat vina pe Bartley Longe. Ted mi-a făcut asta! ţipă ea, iar tonul se ridica la fiecare cuvânt rostit. E Ted! Dar ce-a făcut cu fiul meu?

Capitolul 80

Puţin după ora două, Larry Post ajunse în Middletown. Treaba pe care i-o dăduse Ted nu era uşoară. „Trebuie să fac să arate că Brittany l-a împuşcat pe băiat şi apoi s-a sinucis. E mai uşor de spus decât de făcut”.

Larry nu fusese surprins că Ted se răzgândise când fusese vorba să conducă el până acolo şi să facă treaba. „Lui Ted i-a fost extrem de teamă că Brittany se va duce la poliţie, iar acum şi-a dat seama că băiatul ar putea să-i convingă pe poliţişti că nu Zan l-a luat din parc. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, Ted ştie că poliţia va veni până la urmă pe urmele lui”.

Larry înţelegea de ce Ted nu putea să-şi omoare copilul, dar de ce era neapărată nevoie de aşa ceva? „Nu mi s-a înmuiat inima, dar nici nu pot spune că m-am gândit vreodată că a lucra pentru Ted va fi aşa”, se gândi Larry. „Dar mi-a subliniat şi faptul că, dacă poliţaii continuă să sape şi găsesc acele camere de filmat în apartamentul lui Zan, ea va şti că eu sunt cel care i-a instalat lămpile şi computerul. Când Zan a decis să-l părăsească pe Ted şi să ia apartamentul de pe East Eighty-sixth Street, şi când s-a mutat apoi în Battery Park City, după dispariţia lui Matthew, inimosul Ted a fost cel care a ajutat-o să se mute, în ambele ocazii. În ziua în care s-a mutat de pe Eighty-sixth Street am scăpat de camerele originale. Le

instalasem deja pe cele din noul apartament. În primii trei ani îi fusese suficient lui Ted doar s-o spioneze oricând voia. Dar apoi ea a început să aibă succes în afaceri, iar ea şi cu Matthew făceau o echipă aşa bună încât el n-a mai suportat. Şi acela a fost exact momentul în care a întâlnit-o pe Brittany la o petrecere şi i-a încolţit în minte acest plan nebunesc. Ted are dreptate. Dacă nu acţionez acum, poliţaii vor ciocăni la uşa mea în curând. Nu mă duc înapoi în puşcărie. Mai bine mor. Şi o să-mi dea banii pe care i-a pus deja în contul lui Matthew. Hai să recunoaştem. Ted are nevoie de mine, iar eu am nevoie de el. El a zis că Brittany a devenit prea gură-spartă şi că era acum o mare ameninţare pentru amândoi. A zis că e destul de isteaţă să se gândească că ar putea cădea la înţelegere cu poliţia şi să ia şi cele cinci milioane de dolari din recompensa pe care a oferit-o Melissa în marea ei cascadorie ¡j publicitară".

Larry râse zgomotos. „Dacă puştiul ăla o să ajungă vreodată în siguranţă, Melissa o să aibă un atac cerebral. Dar n-o să se întâmple asta". El şi Ted se gândiseră cum aveau să procedeze.

„Brittany va recunoaşte camioneta când o să parchez pe alee. Să sperăm că nu o să se panicheze când mă vede pentru că ştie că am fost implicat. Când o să fiu aproape de casă o să o sun şi o să-i spun că am două cutii mari cu bani lichizi, şase sute de mii de dolari. O să spun că Ted m-a pus să îi demonstrez că nu 1 o să o înşele în legătură cu banii şi că îi oferă astfel mai mult timp ca să îi trimită în Texas. În cazul în care devine suspicioasă 1 şi se sperie să deschidă uşa, o să duc una dintre cutii, iar ea poate vedea pe fereastră dolarii de la suprafaţă. N-o să-şi dea seama că f restul cutiei e plină cu ziare. Când o să mă lase să intru, o să fac) ce trebuie să fac. Dacă nu mă lasă să intru, o să sparg uşa. Dacă o să fac asta n-o să mai arate ca o crimă

urmată de sinucidere, $ dar nu am încotro. Principalul e ca niciunul dintre ei să nu poată să mai vorbească vreodată”.

Capitolul 81

Billy Collins nu fu impresionat de demonstraţia de bravadă pe care o făcu Bartley Longe.

— Domnule Longe, zise el, mă bucur că aţi venit cu avocatul. Pentru că, înainte de a face vreo declaraţie, vreau să vă spun că sunteţi o persoană-cheie în dispariţia femeii cunoscute sub i numele Brittany La Monte. Colegele ei de apartament au păstrat o înregistrare cu dumneavoastră în timp ce o ameninţaţi.

Billy nu avea nicio intenţie să-i spună lui Longe că tocmai apăruse suspiciunea că o angajase pe Brittany La Monte ca să fie sosia lui Zan Moreland şi să îi răpească acesteia copilul. Ţinea acest as în mânecă.

— Nu am mai văzut-o pe Brittany La Monte după ce a plecat din casa mea la începutul lunii iunie acum aproape doi ani, l răspunse răstit Longe. Acea aşa-zisă ameninţare am făcut-o pentru că mi-a vandalizat proprietatea.

Wally Johnson şi Jennifer Dean se aflau şi ei prezenţi.

— Perucile şi meşele, domnule Longe? întrebă Johnson. Întâmplător, le-aţi înlocuit cu un Set care include una care arată ca o claie de păr negru?

— Sub nicio formă, se răsti Longe. Hai să lămurim asta. Nu am mai văzut-o pe Brittany din ziua aceea. Puneţi-mă la detectorul de minciuni. O să trec cu ochii închişi, zise el şi se întoarse spre Wally Johnson. Aţi mers pe firul acelor nume pe care vi le-a dat secretara mea?

— Doi sunt plecaţi din ţară, răspunse Wally Johnson. Poate că ştiaţi că nu o să fie uşor de găsit.

— Nu ţin evidenţa numeroşilor mei prieteni care sunt producători de succes, zise Longe şi se întoarse spre avocatul lui.

Aş dori să insist să fiu pus la detectorul de minciuni

imediat. F Nu vreau să mai fiu hăitut de aceşti detectivi. F

Jennifer Dean nu spuse nimic. Uneori aşa procedau la interogatorii. Billy punea întrebări, ea asculta răspunsurile. Billy Collins ştia că de multe ori partenera lui era un detector de minciuni mai bun decât un astfel de aparat. „Dar nu e mereu aşa”, îşi reaminti el. „Dacă Zan Moreland are dreptate în legătură cu faptul că are o sosie, trebuie să ne asigurăm că nu ne scapă. Şi dacă e aşa, acest fapt tot nu răspunde la întrebarea despre locul unde putea fi Matthew Carpenter. Oare mai e în viaţă?”

Telefonul lui sună din nou. Era Kevin Wilson. Billy ridică receptorul şi ascultă, cu faţa impasibilă.

— Vă mulţumesc, domnule Wilson. O să venim imediat. Se întoarse spre Bartley Longe. Puteţi pleca oricând, domnule Longe, zise el. Nu o să vă aducem nicio acuzaţie pentru telefonul de ameninţare. La revedere.

Billy sări din scaun şi ieşi din încăpere. Încercând să nu se arate surprinşi, Jennifer Dean şi Wally Johnson îl urmară. §

— Trebuie să ajungem la apartamentul lui Ted Carpenter, le spuse Billy scurt. Cred că, dacă îşi verifică din întâmplare computerul, o să ştie că totul s-a terminat.

Capitolul 82

Nu mai avea răbdare să aştepte. Trebuia să audă vocea tatălui ei. Trebuia să-i spună că venea acasă. Dar mai întâi… Glory se duse în vârful picioarelor sus ca să se asigure că uşa de la camera lui Matthew era închisă. Se aştepta ca el să se uite la filme, dar dormea în pat, sub o pătură.

„E aşa de palid”, îşi zise când se aplecă deasupra lui. Iar plânsese. Conştientiză din nou ceea ce îi făcuse. Cu grijă, ca să nu-l trezească, ieşi uşor din cameră şi închise uşa în urma ei.

Se duse în bucătărie şi ridică ultimul telefon mobil

fără abonament pe care el i-l dăduse şi sună acasă la tatăl ei, în Texas, îi răspunse un străin.

— A, domnul Grissom e acolo?

Panicată, Glory îşi dădu seama că avea să primească veşti proaste.

— Sunteţi un membru al familiei?

— Sunt fata lui, zise ea, iar vocea îi deveni subţire şi simţi că rămase fără aer. Este bolnav?

— Îmi pare rău. Sunt de la ambulanţă. A sunat la 911 şi am ajuns imediat, dar a fost prea târziu ca să-l salvăm. A avut un atac de cord. Sunteţi cumva Glory?

— Da. Da.

— Păi, doamnă, sper că ceea ce o să vă spun o să vă aducă puţină alinare. Ultimele cuvinte ale tatălui dumneavoastră au fost: „Spuneţi-i lui Glory că o iubesc”.

Ea apăsă butonul roşu şi întrerupse convorbirea. „Trebuie să merg acasă acum”, îşi spuse înnebunită. „Trebuie să-l îmbrăţişez pentru ultima oară. Care era zborul pe care el i-l rezervase? A, da, dimineaţă la zece şi jumătate, Aeroportul LaGuardia.

Continental Airlines spre Atlanta. O să schimb rezervarea. Mă duc direct acasă. Trebuie să-l văd. Trebuie să-i spun lui tati că îmi pare rău. Îmi pare rău”.

Îşi deschise laptopul. Cu mintea pe jumătate amorţită din cauza durerii, degetele ei se mişcară automat pe tastatură către site-ul Continental Airlines. Timp de câteva minute tastă. Apoi se opri. „Trebuia să-mi fi dat seama. Trebuia să fi ştiut”.

Nu era nicio rezervare pe numele Gloria Evans spre Atlanta la zece şi jumătate a doua zi dimineaţa. Nu era niciun zbor al! Continental Airlines spre Atlanta la acea oră.

Margaret/Glory/Brittany închise computerul. „O să vină aici în curând. N-o să aibă banii la el. Nu o să scap. O

să mă vâneze cu aceeaşi ură cu care a vânat-o pe Zan Moreland. Păcatul a fost că nu l-a vrut, iar al meu că sunt o ameninţare pentru el. O să fie aici în curând". O simţea.

Stătea cu faţa spre drum. O camionetă albă trecea încet pe I lângă casă. Gemu. Larry Post aştepta într-o camionetă albă când ea plecase din Central Park cu Matthew. Dacă venea acolo în facel moment era ca să se asigure că ea nu avea nicio şansă să-l 1 dea pe Ted pe mâna poliţiei.

Era prea târziu ca să-l ia pe Matthew şi să se ducă în maşină. Cu ochii mari de spaimă, ştia care era soluţia.

Alergă sus, îl ridică pe Matthew încă adormit. „Aşa cum am făcut când l-am luat din cărucior", se gândi. Îl duse jos şi îl puse pe salteaua gonflabilă din debara.

— Pleci? întrebă Matthew adormit.

— În curând, Matty.

Ştia că nu trebuia să-l avertizeze să nu facă niciun zgomot până când ea se întorcea la el. „L-am învăţat bine, săracul puşti", îşi zise.

Sunetul soneriei rezonă în casă. Încuie uşa de la debara şi aruncă cheia în spatele dulapului din living, în drum spre uşa de la intrare.

Zâmbind, Larry Post se uita pe fereastra bucătăriei.

— Brittany, am un cadou pentru tine de la Ted, strigă el.

Capitolul 83

— A fost un prânz foarte bun, spuse Willy încântat, în timp ce sorbea ultima picătură de cappuccino.

— Da, aşa e. Şi, o, Willy, ştiu că detectivul Collins cercetează acum totul dintr-un alt unghi. Adică, o să fie la fel de clar ca lumina zilei că nicio femeie care are de gând să-şi răpească propriul copil nu s-ar duce acasă să-şi schimbe sandalele cu o pereche aproape identică. Dar ce mă sperie este că oricine se află în spatele poveştii ar

putea să se panicheze dacă află că detectivii au început să o creadă pe Zan. Iar întrebarea este dacă după toate astea, chiar dacă Zan îşi dovedeşte nevinovăţia, ea va rezista dacă Matthew nu va fi totuşi de găsit.

Willy fu de acord, iar pe chipul lui se oglindea îngrijorarea. Apoi, când întinse mâna după portofel, zise:

— Dragă, exact când ieşeam din casă ca să vin să mă întâlnesc cu tine, Penny Hammel a sunat. Nu am răspuns.

— O, Willy, mă simt puţin cam rea cu ea. Mi-am închis telefonul când m-am întâlnit cu detectivul Collins, dar, când te-am sunat, am văzut că aveam un mesaj de la Penny şi sincer nu am vrut să mă deranjez să-l ascult. Am fost prea încântată de faptul că poate Zan va scăpa de acuzaţii. Se uită în jur. Ştiu că nu e politicos să folosesc telefonul în restaurant, dar nu o să vorbesc, doar o să ascult.

F

I

Alvirah se întoarse de la masă încercând să dea impresia că se întindea după geantă. Deschise telefonul şi apăsă numărul ca să primească mesajul. Apoi, când îl ascultă, faţa ei deveni palidă.

— Willy, zise ea cu vocea tremurând. Cred că Penny s-ar putea să-l fi găsit pe Matthew! O, Doamne, are sens! Dar femeia care arată ca Zan îşi face bagajele ca să plece. O, Willy…

Neaşteptând să-şi termine propoziţia, Alvirah se ridică şi formă numărul lui Billy Collins. Un număr pe care îl ştia pe de rost.

Capitolul 84

„Oare va funcţiona?” De când îl trimisese pe Larry la Middletown, în urmă cu o oră, Ted Carpenter trecea printr-o adevărată agonie gândindu-se la ceea ce pusese în mişcare. Dar ştia că nu avea încotro. Dacă Brittany avea de gând să se ducă la poliţie, el urma să-şi petreacă tot restul

vieţii în puşcărie. Nici măcar asta nu ar fi fost atât de rău cât ar fi fost să îi vadă pe Zan şi pe Matthew din nou împreună, fericiţi.

„Fiul meu”, îşi spuse. „Ea nu m-a vrut. I-am dăruit un copil, iar ea pretinde că nu ştia că era însărcinată când m-a părăsit. «Mersi mult pentru bunătate şi la revedere, îşi spuse el imitând-o. Nu te-ai aşteptat niciodată să ai un copil, aşa că nu trebuie să plăteşti pentru el. Nu ar fi corect. Dar ce frumos din partea ta să mă ajuţi cu mutarea în noul apartament şi apoi în cel pe care l-am închiriat după ce a dispărut Matthew. Ce frumos e să văd că instalaţiile, încălzirea şi iluminatul funcţionează!» Sigur că n-ar fi corect, pentru că tu nu ai vrut să-l împărţi niciodată. El a fost al tău. Mi-ai spus să fac un cont mutual pentru el. Ei bine, cucoană, fondul acela va plăti pentru trimiterea micuţei tale averi spre eternitate, astăzi. Sunt curios dacă o fi acasă. Nu m-am mai uitat să văd ce face azi-noapte. Am fost prea obosit şi prea îngrijorat, dar acum Larry e pe drum spre Middletown. Cu puţin noroc, lucrurile se vor lămuri”.

Ted deschise computerul şi introduse codul care avea să-l ducă în apartamentul lui Zan. Tocmai atunci o văzu pe Zan cu figura îngrozită, uitându-se direct în camera de filmat şi strigându-i numele.

Capitolul 85

Îngheţată şi înţepenită, Penny Hammel stătuse în pădure în spatele fermei lui Sy. După ce studiase desenul făcut de un copil şi după ce devenise mai sigură ca oricând că avea dreptate, că Gloria Evans semăna cu Zan Moreland, plecase de acolo, o sunase pe Alvirah şi îi lăsase un mesaj. Apoi se întoarse şi văzu că maşina lui Evans revenise, aşa că îşi duse maşina din nou pe drum şi îşi reluă supravegherea.

Nu putea să o lase pe Evans să se urce în maşină şi

să plece. „Dacă am dreptate şi îl ţine pe Matthew Carpenter în casa lui Sy, nu o pot lăsa să dispară din nou”, se gândi Penny în timp ce îşi lovea tălpile una de alta şi îşi freca degetele ca să nu-i degere. „Dacă încearcă să plece, o să o urmăresc să văd unde se duce”.

Se întrebă dacă să o sune din nou pe Alvirah Dar era sigură că, în clipa în care Alvirah îi va asculta mesajul ei, o va suna. „Am sunat-o acasă şi pe telefonul mobil”, se gândi Penny. Dar după o vreme îşi spuse: „Mai bine ar trebui să mai încerc o dată”.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi îl deschise. Degetele îi erau în mănuşi. Nerăbdătoare, îşi scoase o mănuşă, dar înainte să poată să intre în agendă, sună telefonul. Aşa cum sperase, era Alvirah.

— Penny, unde eşti?

— Supraveghez ferma de care ţi-am spus. Nu vreau ca femeia să fugă. Dimineaţă şi-a făcut bagajele. Alvirah, sunt sigură că micuţul e acolo. Şi seamănă bine cu Zan Moreland.

— Penny, ai grijă. I-am sunat pe detectivii care se ocupă de caz. Sună la poliţia din Middleton. O să ajungă în câteva minute. Dar tu…

— Alvirah, o întrerupse Penny. E o camionetă albă oprită în faţa casei. Parchează pe alee. Şoferul se dă jos. Are o cutie. De ce ar avea o cutie mare dacă încearcă să plece? Ce vrea să pună în ea?

Capitolul 86

Billy Collins, Jennifer Dean şi Wally Johnson se îndreptau cu o maşină de poliţie spre apartamentul lui Ted Carpenter. Billy îi pusese rapid la curent pe ceilalţi doi în legătură cu apelul lui Kevin Wilson.

— Niciodată nu l-am suspectat pe tată, se învinovăţi el. Carpenter nu a făcut nicio mişcare greşită. Niciodată. A fost revoltat de faptul că dădaca a adormit. De faptul că

Moreland a angajat o bonă tânără. Apoi şi-a cerut scuze în public lui Moreland. Pe urmă a fost revoltat când a văzut pozele în ziar. Ne-a dus de nas tot timpul.

Telefonul lui Billy sună. Era Alvirah care îi povesti despre mesajul lui Penny Hammel. Billy se întoarse spre Jennifer Dean:

— Sună la poliţia din Middletown să se ducă la ferma Owens din Lindern Road urgent, se răsti el. Spune-le să acţioneze cu precauţie. Avem un pont că Matthew Carpenter ar fi ascuns acolo.

Apartamentul lui Ted Carpenter se afla în centru.

— Porneşte sirena, îi spuse Billy poliţistului care conducea. Tipul ăla trebuie să se simtă încolţit.

Dar chiar în momentul în care o spuse, avu senzaţia că era prea târziu.

Când ajunseră, mulţimea care se strânsese în jurul clădirii îl făcu să înţeleagă că de ce îi era teamă nu scăpase. Chiar înainte să iasă din maşina de poliţie, ştiu că trupul care tocmai se prăbuşise prin marchiză şi zăcea pe trotuar era al lui Ted Carpenter.

Capitolul 87

„Ajută-mă”, se rugă Brittany. „Nu merit, dar ajută-mă”. Zâmbi şi îi făcu cu mâna lui Larry Post, în timp ce se îndrepta spre fereastra livingului. Avea încă mobilul în buzunar. El deschise capacul unei cutii mari, iar ea putu observa teancurile de sute aliniate, fiecare pachet având în jurul lui câte o hârtie imprimată.

„O să deschid uşa”, îşi spuse. „Poate că reuşesc să trag de timp. Nu am sistemul de securitate pornit. Dacă încearcă să deschidă sau să spargă o fereastră, o poate face într-un minut. Ştie că nu am sunat la poliţie pentru ajutor. Nu am avut ocazia. Dar poate…” Bună, Larry, strigă ea. Ştiu ce ai acolo. Deschid imediat uşa. Când se întoarse cu spatele la el apucă telefonul din buzunar şi formă 911.

Când o operatoare îi răspunse, şopti:

— E o spargere de locuinţă. Îl ştiu pe bărbat. E periculos. Ştiind că poliţia locală este familiarizată cu locaţia fermei, strigă: Ferma Owens. Grăbiţi-vă! Vă rog, grăbiţi-vă!

Capitolul 88

„Mă duc înăuntru”, se hotărî Penny. „Dacă tipul pune mâna pe Evans şi pe copil şi îi bagă în portbagaj, nu se ştie ce se poate întâmpla. O să aduc desenul şi o să spun că l-am găsit când am trecut pe acolo şi că m-am gândit că era al lor. Poliţiştii trebuie să fie pe drum, dar acele apeluri la 911 se pot încurca”.

Se grăbi din locul de observaţie spre pădure. Alergând peste câmp se împiedică de o piatră mare. Instinctul îi spuse să se aplece şi să o ridice. „Poate că o să am nevoie de ea”, se gândi. Se grăbi spre casă şi se uită pe fereastra bucătăriei. Evans era acolo, în picioare. Bărbatul pe care Penny îl văzuse scoţând cutia din portbagaj se afla la câţiva metri de ea şi ţinea în mână un pistol.

— Ai venit prea târziu, Larry, spunea Brittany. L-am lăsat pe Matthew într-un magazin acum o oră. Sunt surprinsă că nu ai auzit despre asta dacă radioul din maşină era pornit. E o poveste mare, dar cred că Ted nu va fi prea încântat.

— Minţi, Brittany.

— De ce aş minţi, Larry? Nu aşa era planul? Matthew va fi lăsat într-un loc în care va fi găsit sigur, iar eu mă duc acasă cu banii şi suntem cu toţii fericiţi… fericiţi că am terminat cu toate astea. Ştiu că Ted e îngrijorat în legătură cu mine, că aş fi o potenţială problemă, dar poţi să îl linişteşti că nu va fi aşa. Vreau să am din nou o viaţă. Dacă l-aş da în vileag, aş face şi eu puşcărie. Şi acum ai adus banii. Toţi, sper. Toţi cei şase sute de mii de dolari. Problema e că nu pot sărbători pentru că tatăl meu tocmai

a murit.

— Brittany, unde e Matthew? Dă-mi cheia de la debaraua unde l-ai ascuns. Ted mi-a zis despre asta.

Brittany observă privirea plină de disperare din ochii lui Larry Post. Va găsi repede debaraua. Era chiar la capătul holului şi va găsi o cale s-o deschidă fără o cheie. Cum îl putea opri înainte să vină ajutorul?

— Îmi pare rău, Brittany, spuse Larry şi îndreptă pistolul spre inima ei.

Ochii lui erau goliţi de emoţie.

Penny nu putea auzi ce se spunea, dar vedea că bărbatul din bucătărie care era cu Evans mai avea puţin şi o împuşca. Putea face un singur lucru. Îşi duse mâna spre spate, îşi adună puterile şi aruncă piatra prin fereastră.

Speriat de cioburile de sticlă ce căzeau în jurul lui, Larry Post trase, dar glonţul trecu pe deasupra capului lui Brittany. Profitând de ocazie, Brittany se aruncă asupra lui Larry şi îl făcu să-şi piardă echilibrul, să se împiedice şi să cadă. El deschise mâna ca să se protejeze în cădere să nu se lovească de aragaz şi scăpă pistolul.

Brittany se lăsă repede în jos şi îl ridică exact când maşinile de poliţie sosiră în viteză pe pajişte. Ţintindu-l pe Larry Post, zise:

— Nu mişca! Nu-mi pasă dacă îl folosesc şi ştiu cum s-o fac. Eu şi tata obişnuiam să mergem împreună la vânătoare în Texas.

Fără să-şi ia ochii de la el, se dădu în spate şi deschise uşa bucătăriei pentru Penny.

— Femeia cu afine, zise ea. Bine ai venit. Matthew Carpenter este în debaraua de la capătul holului, zise ea. Cheia e în spatele dulapului din sufragerie.

Larry Post se ridică în picioare şi o luă la fugă. Deschise uşa de la intrare şi ieşi în faţa unei mulţimi de uniforme albastre. Alţi poliţişti dădură buzna în casă.

Margaret Grissom/ Glory/ Brittany La Monte se prăbuşi într-un scaun, la masa din bucătărie. Pistolul pe care îl ţinuse îi atârna acum în mâna moale.

— Aruncă arma! aruncă arma! ţipă un poliţist.

Ea puse pistolul pe masă.

— Nu-mi doresc decât să fi avut curajul să-l folosesc pe mine, zise Brittany.

Penny găsi cheia şi se grăbi spre debara, apoi se opri. Deschise uşa încet. Băieţelul, care în mod sigur auzise împuşcătura, era înghesuit într-un colţ cu o expresie îngrozită. Lumina era aprinsă.

Văzuse destule poze cu el în ziare ca să ştie că era Matthew. În timp ce afişă un zâmbet larg, Penny se aplecă, îl ridică şi îl ţinu aproape.

— Matthew, e timpul să mergi acasă. Mami te caută.

Capitolul 89

Detectivii Billy Collins, Jennifer Dean şi Wally Johnson stăteau în holul apartamentului luxos al defunctului Ted Carpenter. Cei de la secţia locală de poliţie înconjuraseră zona din jurul trupului lui Carpenter şi aşteptau sosirea criminaliştilor şi duba de la medicina legală. Expresia de pe feţele lor era sumbră şi aşteptau disperaţi să afle, în urma telefonului urgent dat de Billy la Middletown, dacă Matthew Carpenter fusese într-adevăr ţinut la ferma Owens.

Oare prietena lui Alvirah Meehan din Middletown avusese dreptate? Era posibil ca o femeie care semăna foarte mult cu Zan Moreland să îl şi ţinut ascuns pe Matthew Carpenter acolo în tot acest răstimp? Şi, în urma telefonului lui Kevin Wilson privind camera de filmat pe care o găsise în apartamentul lui Zan, unde era acum Larry Post?

Tocmai verificaseră numele lui în computerul de la secţie şi descoperiseră că fusese închis pentru omor.

„Sigur are un rol în tot scenariul legat de Matthew, nu numai în faptul că a montat camere şi microfoane în apartamentului lui Moreland”, îşi spuse Billy.

Telefonul lui Billy sună. Ţinându-şi respiraţia, Jennifer Dean şi Wally Johnson observară că pe faţa lui Billy apăru un zâmbet larg.

— L-au găsit pe puşti, zise el, şi e în regulă.

Ceilalţi doar răspunseră la unison:

— Slavă Domnului! Mulţumim lui Dumnezeu.

Cu voce joasă, Jennifer zise:

— Billy, cu toţii ne-am înşelat în privinţa lui Zan Moreland. Nu te învinovăţi. Totul ducea spre ea.

Billy dădu afirmativ din cap.

— Ştiu că aşa a fost. Şi mă bucur că m-am înşelat. Acum haide s-o sunăm pe mama lui Matthew. Poliţia din Middletown e pe drum spre secţia noastră cu el.

Părintele Aiden O’Brien află vestea de la poliţistul care îl păzea la spital. Starea lui se îmbunătăţise de la „critică” la „stabilă” şi şopti o rugăciune de mulţumire.

Jurământul sacru al confesionalului, care ascunsese informaţiile sigure pe care le avea că Zan Moreland era o victimă, nu îl mai apăsa. Nevinovăţia ei fusese dovedită în alt mod.

Iar copilul ei se întorcea, în sfârşit, acasă.

Capitolul 90

Zan şi Kevin alergară spre secţia de poliţie din Central Park ca să se întâlnească acolo cu Alvirah şi cu Willy care sosiseră deja. Billy Collins, Jennifer Dean şi Wally Johnson îi aşteptau. Billy îi spusese lui Zan la telefon că poliţia din Middletown îl asigurase că, deşi Matthew era palid şi slab, părea în regulă, îi explicase că, deşi în mod obişnuit poliţia trebuia să-l încredinţeze pe Matthew unui doctor care să îi verifice imediat starea de sănătate, acest lucru putea fi făcut şi mai târziu sau a doua zi. Billy le

spusese să îl aducă acasă.

— Zan, o atenţionă el, din câte se ştie până acum, Matthew nu te-a uitat. Penny Hammel, femeia căreia trebuie să-i mulţumim că l-a găsit, le-a arătat poliţiştilor un desen despre care ei cred că e făcut de Matthew. L-a găsit în spatele acelei ferme. Am auzit că seamănă cu tine şi are dedesubt cuvântul „mami”. Dar ar fi o idee bună dacă ai aduce o jucărie sau o pernă sau ceva care i-a plăcut lui. I-ar putea da un sentiment de siguranţă după toate prin câte a trecut.

Din clipa în care intrase în secţia de poliţie şi îi îmbrăţişase cu bucurie pe Alvirah şi pe Willy şi le mulţumise, Zan nu mai scosese niciun cuvânt.

Kevin Wilson o ţinea protector pe după umăr şi ducea o geantă mare. Când auziră sirenele apropiindu-se de intrarea în secţie, Zan se întinse spre geantă şi scoase un halat albastru.

— O să-şi amintească de ăsta, zise ea. Îi plăcea să se cuibărească în el, lângă mine.

Telefonul lui Billy Collins sună. El ascultă şi zâmbi.

— Vino în camera aceasta privată, îi spuse lui Zan cu blândeţe. Coboară acum din maşină. Mă duc să-l aduc.

În mai puţin de un minut, uşa se deschise şi micuţul Matthew Carpenter rămase uimit şi se uită în jur. Zan, cu halatul pe mână, alergă la el şi căzu în genunchi.

I 2*

Tremurând, puse halatul în jurul lui. Matthew întinse o mână spre şuviţele de păr care îi căzuseră lui Zan pe faţă şi le trase lângă obrazul lui. Mami, şopti el. Mami, mi-a fost dor de tine.

Epilog

Un an mai târziu

Zan, Alvirah, Willy, Penny, Bernie, părintele Aiden, Josh, Kevin Wilson şi mama lui, Cate, se uitau cu inimile

pline de bucurie cum Matthew, în vârstă de şase ani, devenit între timp un roşcat în toată regula, sufla în lumânările de pe tortul aniversar.

— Le-am stins pe toate, anunţă el mândru. Dintr-o singură suflare.

Zan îi ciufuli părul.

— Bravo! Vrei să deschizi cadourile înainte să tăiem tortul?

— Da, răspunse băiatul cu hotărâre.

„S-a recuperat extrem de repede", îşi spuse Alvirah. Zan îl ducea în mod regulat la un medic terapeut şi dintr-un copil timid pe care Zan îl înfăşură în halatul ei când Penny îl adusese acasă, înflorise într-un băiat vesel şi fericit care uneori se agăţa de mama lui şi îi spunea: „Mami, te rog, nu pleca". Dar în cea mai mare parte a timpului era un şcolar de clasa întâi entuziast, care abia aştepta să meargă la şcoală şi să fie împreună cu prietenii lui.

Zan ştia că, pe măsură ce Matthew creştea şi începea să pună întrebări, va trebui să aibă de-a face cu tristeţea şi cu mânia lui inevitabilă legată de ceea ce îi făcuse tatăl lui şi de modul cum murise. Convenise împreună cu Kevin că o va lua pas cu pas. Şi aveau să o facă împreună.

Petrecerea se ţinea în apartamentul lui Zan din Battery Park City, dar ea şi Matthew nu aveau să mai stea mult pe acolo. Ea şi Kevin stabiliseră ca ziua nunţii lor să fie peste exact patru zile, cu ocazia aniversării întoarcerii lui Matthew acasă. Părintele Aiden urma să conducă ceremonia. După nuntă, se mutau în apartamentul lui Kevin. Mama lui, Cate, care devenise deja dădaca de încredere a lui Matthew, era încântată de rolul ei de bunică.

Alvirah se gândi la ziarele pe care le citise în acea dimineaţă, la micul dejun. La pagina trei readuseseră în

discuţie povestea răpirii lui Matthew, sosia lui Zan, sinuciderea lui Ted Carpenter şi condamnarea lui Larry Post şi a lui Margaret Grissom/ Glory/ Brittany La Monte. Post primise închisoare pe viaţă, iar La Monte se alesese cu douăzeci de ani de detenţie.

Când Matthew începu să deschidă pachetele, Alvirah se întoarse spre Penny.

— Dacă nu ai fi fost tu, toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Penny zâmbi.

— Ar trebui să le mulţumim brioşelor mele cu afine şi camionului de jucărie pe care l-am văzut în hol în ziua aceea. Apoi desenului pe care l-am găsit prins în tufişul din spatele casei lui Sy. Aşa cum Bernie a trebuit să recunoască, uneori nu strică 1 să fii băgăcios. Cel mai important lucru, singurul de fapt, este că Matthew se află în siguranţă. Banii de pe recompensă de la Melissa I Knight sunt un bonus.

„Vorbeşte serios”, îşi spuse Alvirah cu indulgenţă. „Penny I chiar vorbeşte serios”.

Melissa Knight se folosise de toate şiretlicurile posibile ca să i scape şi să nu fie nevoită să scoată banii pe recompensă, dar până la urmă scrisese cecul.

Acum Alvirah se uita la Matthew care devenise dintr-odată serios, termină de despachetat cadourile şi o luă în braţe pe Zan. Îi trase o şuviţă de păr şi şi-o apropie de obraz. Apoi zise mulţumit:

— Mami, trebuia să fiu sigur că încă eşti aici cu mine, spuse y Matthew şi zâmbi. Acum, mami, putem să tăiem tortul?

Mulţumiri

De multe ori am spus, aparent în glumă: cuvântul meu preferat e „SFÂRŞIT”.

Acesta chiar este cuvântul meu preferat. Semnifică

faptul că povestea a fost spusă, iar călătoria s-a încheiat. Înseamnă că oamenii care, anul trecut pe această vreme, nu erau nici măcar simple născociri ale imaginaţiei mele, şi-au trăit viaţa pe care am ales-o pentru ei sau, mai exact, ei au ales-o pentru ei înşişi.

Împreună cu editorul meu, Michael Korda, am împărtăşit aceeaşi călătorie peste treizeci şi şase de ani, din acea zi din martie 1974, când am primit vestea că Simon and Schuster îmi cumpăraseră prima mea carte, *Where Are the Children*?, în schimbul a trei mii de dolari. În tot acest timp, Michael a fost căpitanul corăbiei mele literare şi nu aş putea să fiu mai bucuroasă şi mai onorată de colaborarea dintre noi doi. Anul trecut pe vremea aceasta, el a sugerat: „Cred că o carte despre furtul de identitate ar fi un subiect bun pentru tine”. Iat-o.

Editorul senior Kathy Sagan îmi e prietenă de mult timp. În urmă cu zece ani, era editor la *Mary Higgins Clark Mystery Magazine* şi pentru prima oară a lucrat cu mine, în colaborare cu Michael, la un roman de suspans. Kathy, te iubesc şi îţi mulţumesc.

La voi fi recunoscătoare întotdeauna directorului asociat de la Copyediting Gypsy da Silva, cititorilor mei Irene Clark, Agnes Newton şi Nadine Petry şi agentului de presă pensionat List Cade.

O dată în plus, sergentul Steven Marron şi detectivul în rezervă Richard Murphy de la Procuratura din New York au fost ghizii mei în prezentarea pas cu pas a anchetei ce are loc atunci când este comisă o crimă gravă.

Desigur, întotdeauna, dragoste fără limite pentru soţul meu, John Conheeney, şi familiei noastre unite, formată din nouă copii şi şaptesprezece nepoţi.

Şi, în sfârşit, vouă, cititorilor mei, vă mulţumesc pentru toţi anii pe care i-am petrecut împreună. „Fie ca drumul să vină în întâmpinarea voastră…”